

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยบูรพา
ต.แสนสุข อ.เมือง จ.ชลบุรี 20131



รายงานการวิจัย

เรื่อง

การวิจัยและพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายใน
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

The Research and Development of Internal Quality Assurance System for
Faculty of Education Burapha University

ผู้วิจัย

นางสาวจรรวรรณ ธรรมศิลป์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ นาวาตรี ดร.พงศ์เทพ จิระโร

๙๘๐๙๙๕๔๑๐

๙๘๐๙ ๘๒๙๐๑

เริ่มบริการ

๓ ต.ค. ๒๕๕๙

365855

๙๘๐๙ ๘๒๙๐๑

ทุนวิจัยคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ปีงบประมาณ ๒๕๕๘

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยและพัฒนา (Research and Development) มีวัตถุประสงค์เพื่อ พัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์ และ เพื่อทดลองใช้และประเมินระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์ที่พัฒนาขึ้น โดยมีขั้นตอนและวิธีดำเนินการประกอบด้วย 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 การศึกษาสภาพการดำเนินงานเกี่ยวกับการประกันคุณภาพของคณะ มีนาคม 2558 กลุ่มเป้าหมายครอบคลุมผู้บริหารโครงการ คณะกรรมการประจำคณะ บุคลากรและคณาจารย์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องจำนวน 30 คน ระยะที่ 2 การปรับปรุงและพัฒนาระบบภายใน เมษายน 2558 ถึง พฤษภาคม 2558 กลุ่มเป้าหมายครอบคลุมผู้บริหาร คณะกรรมการประจำคณะ เป็นผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 30 คน ร่วมประชุมกลุ่มย่อยเพื่อวิพากษ์ระบบ 2 กลุ่มจำนวน 13 คน ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินร่างระบบมาตรฐาน ตัวบ่งชี้และเกณฑ์ จำนวน 17 ท่านระยะที่ 3 การนำระบบที่ได้รับการพัฒนาขึ้นไปใช้ประเมินภายใน โดยผู้ทรงคุณวุฒิเป็นผู้ประเมินภายในจำนวน 10 ท่าน และผู้มีส่วนได้เสีย คณะกรรมการประจำหลักสูตร ประเมินระบบ และรายงานผลการใช้ระบบที่พัฒนาขึ้นภายใน สิงหาคม 2558 ผลการวิจัย ดังนี้

สรุป ระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะ

ความเหมาะสมของระบบโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายข้อพบว่ามีความเหมาะสมในระดับ มากที่สุดจำนวน 14 ข้อ (Mdn. ระหว่าง 4.21 – 4.69) ระดับมาก 1 ข้อ คือกลไกของระบบที่มีคณะกรรมการประกันคุณภาพระดับภาควิชา (Mdn. = 4.20) โดย กิจกรรมการประเมินระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์มีคะแนนความเหมาะสมสูงสุด (Mdn. = 4.69)

(ตามภาพประกอบและคู่มือการใช้ระบบตามภาคผนวก)

ผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร

คณะศึกษาศาสตร์ มีการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 ระหว่างวันที่ 17 – 31 สิงหาคม พ.ศ. 2558 ณ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อติดตามตรวจสอบผลการดำเนินงานของหลักสูตร คณะศึกษาศาสตร์ ในรอบปีการศึกษา 2557 ตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา โดยมีผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร จำนวน 38 หลักสูตร พบว่า ในปีการศึกษา 2557 คณะศึกษาศาสตร์ มีหลักสูตรที่เปิดสอนทั้งหมด จำนวน 38 หลักสูตร มีหลักสูตรที่ผ่านการประเมิน จำนวน 32 หลักสูตร และไม่ผ่านการประเมิน จำนวน 6 หลักสูตร โดยมีผลรวมค่าคะแนนของทุกหลักสูตร เท่ากับ 66.04 คะแนน ดังนั้น ในตัวบ่งชี้ที่ 1.1ผลการบริหารจัดการหลักสูตร โดยรวม ของคณะศึกษาศาสตร์ มีค่าคะแนนเท่ากับ 1.74 คะแนน

คำสำคัญ (keywords)

การวิจัยและพัฒนา, ระบบประกันคุณภาพภายใน, คณะศึกษาศาสตร์

ABSTRACT

This study aimed 1) to develop a new Internal Quality Assurance System for the Faculty of Education Burapha University, and 2) to try out the system to see its effectiveness. This study was designed in 3 phases. The first phase was the analysis of the Faculty's Internal Quality Assurance System. The population for the data collection in this first phase was 30 people. They were a group of Faculty management people, a group of Faculty committee, a group of Faculty senior consulting people and a group of senior expert teachers. In the second phase, which very much focused on the development of an Internal Quality Assurance System, the researchers used the focus group technique to collect data. The people who participated and shared their viewpoints in this phase were 10 Faculty management people, 17 Faculty committee, and 12 Faculty senior consulting people (six of whom were people from outside and the other six were people working inside the Faculty of Education). In addition, while 17 Faculty senior consulting people were asked to evaluate the proposed system, the researchers asked around 10 Faculty senior consulting people to become internal auditors. The last phase intended to implement the developed system and evaluate it. This study found that the developed Internal Quality Assurance System of Faculty of Education consisted of 4 main activities and 3 mechanisms. This system was designed to have 2 Internal Quality Assurance teams. The first team was called "the management team", which was comprised of Faculty management people, all heads of departments and Internal Quality Assurance committee. The second team was called "the operational team", which included lecturers, the faculty staff members, Internal Quality Assurance committee, most of whom were lecturers and faculty staff members passing the Internal Quality Assurance training program, all heads of departments and all heads of study programs in the Faculty of Education. The main arranged activities by the Faculty of Education, were 1) the Internal Curriculum Quality Assurance activity and 2) the Internal Faculty Quality Assurance activity. Both activities were planned to ensure the readiness of all study programs and the Faculty when being evaluated by quality assurance teams from outside. These were approved and run by 2 teams. While team A included 10 people from the Faculty management team and Faculty senior consulting people, team B took account of 17 members of the Faculty committee. It was shown in this study that on average, the suitability of this Internal Quality Assurance System was significantly found in both the high and the highest level.

Key words: research and development,

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยดี เนื่องจากได้รับความกรุณาจาก คณะกรรมการประจำคณะ
ศึกษาศาสตร์และทีมงานผู้บริหารคณะศึกษาศาสตร์ ขอขอบพระคุณคณาจารย์ที่มาเข้าร่วมโครงการอบรม
ผู้ประเมิน และตอบแบบสอบถาม ทำให้การเก็บข้อมูลในการวิจัยในครั้งนี้สำเร็จลงด้วยดีขอขอบพระคุณ
คณะศึกษาศาสตร์ที่ได้สนับสนุนทุนวิจัย

ผลงานที่เป็นระบบประกันคุณภาพภายในของคณะศึกษาศาสตร์ ที่ได้สามารถนำไปประยุกต์ให้
สอดคล้องกับบริบทของการประกันคุณภาพในสถานการณ์นั้น ๆ คุณค่าและประโยชน์ของงานวิจัยฉบับนี้
ผู้วิจัยขอมอบเป็นกตัญญูแก่เวทิตาแต่บุพการี บุรพจารย์ และผู้มีพระคุณทุกท่านทั้งในอดีตและปัจจุบัน

คณะผู้วิจัย

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อ.....	ก
ABSTRACT.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ค
สารบัญ.....	ง
สารบัญตาราง.....	ฉ
สารบัญภาพ.....	ช
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์การวิจัย.....	1
ประโยชน์ที่ได้รับ.....	1
กรอบแนวคิด ทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย.....	2
ขอบเขตการวิจัย.....	2
นิยามศัพท์.....	3
บทที่ 2 การศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	4
แนวคิดการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Methods).....	4
แนวคิด โมเดลการประเมินเชิงระบบ IPP Model.....	7
แนวคิดการประเมินงานประเมิน(Meta Evaluation).....	9
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการวิจัย.....	24
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	24
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	24
การหาคุณภาพเครื่องมือ.....	24
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	25
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	25
ระยะเวลาในการทำวิจัย.....	25
สถานที่ทำการทดลอง/เก็บข้อมูล.....	26
การประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร.....	26
การประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะ.....	32

สารบัญ(ต่อ)

	หน้า
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	33
สรุปผลการประเมิน โครงการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.....	32
สรุปผลการสังเคราะห์ตามความคิดเห็นของอาจารย์ ต่อระบบประกันคุณภาพภายใน ของคณะศึกษาศาสตร์.....	42
สรุปผลการสังเคราะห์ตามความคิดเห็นของอาจารย์ ต่อผลการประเมินคุณภาพ การศึกษาภายในระดับหลักสูตร/ความต้องการปรับ/แก้ไข คณะกรรมการประเมิน ในตัวบ่งชี้.....	45
ผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร.....	49
มติที่ประชุมระบบประกันคุณภาพในการนำมาใช้ประเมินคุณภาพ.....	52
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	53
สรุประบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะ.....	53
สรุปผลการประเมิน โครงการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา.....	53
สรุปผลการสังเคราะห์ตามความคิดเห็นของอาจารย์ ต่อระบบประกันคุณภาพภายใน ของคณะศึกษาศาสตร์.....	55
สรุปผลการสังเคราะห์ตามความคิดเห็นของอาจารย์ ต่อผลการประเมินคุณภาพ การศึกษาภายในระดับหลักสูตร/ความต้องการปรับ/แก้ไข คณะกรรมการประเมิน ในตัวบ่งชี้.....	56
อภิปรายผล.....	57
ข้อเสนอแนะจากผลวิจัย.....	57
ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	57
บรรณานุกรม.....	58
ภาคผนวก.....	59

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ความสัมพันธ์ของเกณฑ์การประเมินอภิमानและขั้นตอนการประเมิน.....	18
2	ความสัมพันธ์ของเกณฑ์การประเมินอภิमानตามแนวคิดของสตัฟเฟิลบีมและคณะ และแนวคิดของสคริฟเวน.....	22
3	กำหนดการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ประจำปีการศึกษา 2557.....	26
4	กำหนดการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย บูรพา ประจำปีการศึกษา 2557.....	32
5	คำมัชฐาน และพิสัยระหว่างควอร์ไทล์การประเมินระบบ โดยผู้ทรงคุณวุฒิ ในการพิจารณาความเหมาะสมและความสอดคล้องจำแนกตามรายชื่อ.....	34
6	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจ/ความเหมาะสมของโครงการ ประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย บูรพา ด้านผู้รับการประเมิน.....	37
7	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจ/ความเหมาะสมของโครงการ ประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย บูรพา ด้านประธานกรรมการประเมิน.....	38
8	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจ/ความเหมาะสมของโครงการ ประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย บูรพา ด้านกรรมการประเมินจากภายนอก.....	39
9	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจ/ความเหมาะสมของโครงการ ประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย บูรพา ด้านกรรมการประเมินจากภายใน.....	40
10	ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจ/ความเหมาะสมของโครงการ ประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย บูรพา ด้านความพึงพอใจอื่น ๆ โดยรวม.....	41
11	คำร้อยละของความคิดเห็นเรียงตามลำดับ จำแนกตาม ตามประเด็นและตัวอย่าง ความคิดเห็น.....	42
12	คำร้อยละของความคิดเห็นจำแนกตามประเด็นและตัวอย่างความคิดเห็น.....	45
13	ผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557.....	49

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	กรอบแนวคิดในการวิจัยพัฒนาระบบประกันคุณภาพ.....	2
2	การประเมินอภิมานในเชิงความก้าวหน้า.....	10
3	ระบบและกลไกการประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์.....	48
4	ระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์ที่ได้จากผลการวิจัย.....	54

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในการดำเนินการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษาของประเทศไทยในปีการศึกษา 2557 เป็นต้นไป การดำเนินการในส่วนของการประกันคุณภาพการศึกษา (IQA: Internal Quality Assurance) ได้มีประกาศให้มีการเปลี่ยนแปลงจากเดิมคือ จะเป็นการประกันคุณภาพระดับหลักสูตร ระดับคณะ และระดับมหาวิทยาลัย

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เป็นหน่วยงานที่จัดการศึกษาอย่างมีมาตรฐานการศึกษา ตลอดมาซึ่งนอกจากการดำเนินการงานอื่น ๆ ที่มีคุณภาพแล้วการดำเนินงานประกันคุณภาพภายในก็เป็นอีกภารกิจหนึ่งที่จะต้องดำเนินการอย่างมีระบบ ต่อเนื่อง เพื่อให้การดำเนินการมีสารสนเทศนำไปสู่การบริหารคณะที่มีคุณภาพและมีข้อเสนอแนะการนำไปใช้ปรับปรุงและพัฒนากระบวนการบริหารให้เกิดประสิทธิผลและมีประสิทธิภาพสูงสุด คณาจารย์ได้มีโอกาสมีส่วนร่วมในการประกันคุณภาพ และการดำเนินการประกันคุณภาพภายใน ของคณะศึกษาศาสตร์ ที่ผ่านมามีระบบที่ชัดเจนทำให้ผลการประเมินไม่ได้ตามเกณฑ์หรือมีการนำวิธีการใหม่มาใช้ ดังนั้น คณะศึกษาศาสตร์ จึงจำเป็นต้องมีการสร้างระบบการทำงานที่ดี เพื่อให้ได้ผลการประเมินอยู่ในระดับดี ผู้วิจัยเห็นสมควรได้วิจัยพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในขึ้น ตลอดจนการประเมินระบบ เพื่อนำผลการประเมินมาพัฒนาระบบประกันคุณภาพ นำไปสู่การพัฒนาคณะศึกษาศาสตร์ให้มีคุณภาพ มีความถูกต้องเที่ยงตรง สร้างความเชื่อมั่น อย่างเป็นระบบและมีความน่าเชื่อถือ โดยวิธีการวิจัยและพัฒนา (Research & Development)

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

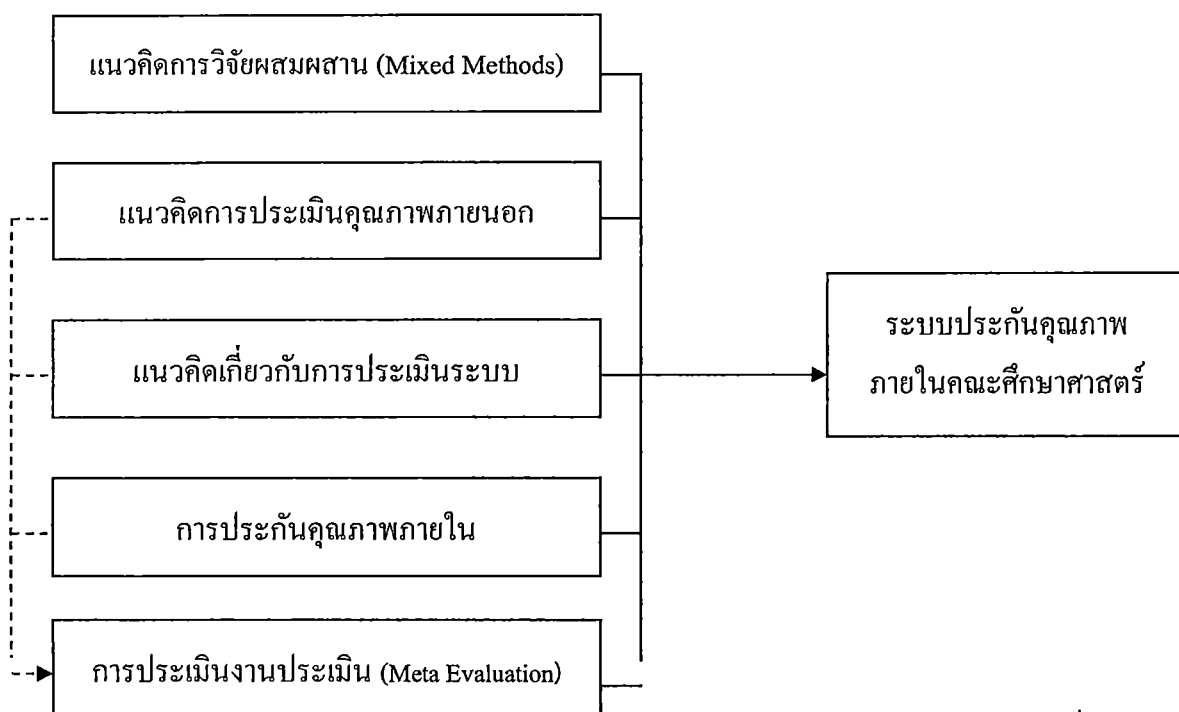
- 1) เพื่อพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์
- 2) เพื่อทดลองใช้และประเมินระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์ที่พัฒนาขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

- 1) ได้ระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์ที่เป็นรูปธรรมมีคู่มือสำหรับใช้ดำเนินการที่มีความชัดเจน สามารถนำมาใช้ถ่ายทอดกับผู้เกี่ยวข้องทำให้เกิดความต่อเนื่องยั่งยืน
- 2) ทำให้ระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาได้รับการพัฒนา อย่างเป็นระบบทำให้เกิดความเชื่อมั่นในคุณภาพของคณะในการจัดการศึกษา
- 3) ทำให้ได้สารสนเทศเกี่ยวกับการดำเนินการคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาเป็นแนวทางในการพัฒนาคณะศึกษาศาสตร์ในด้านการเรียนการสอนที่มีประสิทธิภาพ

กรอบแนวคิด ทฤษฎีที่ใช้ในการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยและพัฒนา (Research and Development) โดยใช้แนวทางการวิจัยเชิงประเมิน (Evaluation Research) โดยการบูรณาการแนวคิดการวิจัยผสมผสาน (Mixed Methods) ทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ (Quantitative & Qualitative) แนวคิด โมเดลการประเมินเชิงระบบ IPP Model และแนวคิดการประเมินงานประเมิน (Meta Evaluation) และแนวคิดเชิงระบบ ดังแผนภาพที่ 1



ภาพที่ 1 กรอบแนวคิดในการวิจัยพัฒนาระบบประกันคุณภาพ

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตประชากร

ในการศึกษาครั้งนี้ประชากรครอบคลุม ผู้บริหารคณะ คณะกรรมการคณะ และคณาจารย์

ขอบเขตเนื้อหา

ประกอบด้วย การวิเคราะห์ระบบประกันคุณภาพภายใน ด้านระบบและกลไกการประเมินมาตรฐาน ตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินคุณภาพของ สกอ. ซึ่งประกาศใช้ในปีการศึกษา 2557

นิยามศัพท์

1. การวิจัยและพัฒนา หมายถึง ลักษณะหนึ่งของการวิจัยเชิงปฏิบัติการ (Action Research) ที่ใช้กระบวนการศึกษาค้นคว้าอย่างเป็นระบบ มุ่งพัฒนาทางเลือกหรือวิธีการใหม่ ๆ เพื่อใช้ในการยกระดับคุณภาพงานหรือคุณภาพชีวิต
2. ระบบการประกันคุณภาพการศึกษา หมายถึง กระบวนการ และมาตรการของการควบคุม ติดตาม ตรวจสอบ และประเมินผลการดำเนินงานในเรื่องการประกันคุณภาพ
3. การประกันคุณภาพการศึกษา (Education Quality Assurance) หมายถึง การทำกิจกรรม หรือการปฏิบัติการหลักอย่างมีระบบ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ โดยมีการประกันคุณภาพภายใน การประกันคุณภาพภายนอก ด้วยการควบคุมคุณภาพ (Quality Control) การตรวจสอบคุณภาพ (Quality Auditing) และการประเมินคุณภาพ (Quality Assessment) จนทำให้เกิดความมั่นใจในคุณภาพและมาตรฐานตามตัวบ่งชี้ ของการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษา
4. การประกันคุณภาพภายใน หมายถึง การประเมินผลและการติดตามตรวจสอบคุณภาพ และ มาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาจากภายใน โดยบุคลากรของสถานศึกษานั้นเอง หรือโดยหน่วยงานต้นสังกัดที่มีหน้าที่กำกับดูแลสถานศึกษานั้น

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีวัตถุประสงค์ เพื่อพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายใน คณะศึกษาศาสตร์และ เพื่อทดลองใช้และประเมินระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์ที่พัฒนาขึ้น โดยมีการศึกษางานเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. แนวคิดการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Methods)
2. แนวคิดโมเดลการประเมินเชิงระบบ IPP Model
3. แนวคิดการประเมินงานประเมิน (Meta-valuation)

แนวคิดการวิจัยวิธีวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Methodology)

สิทธิ์ ชีรสรณ์ (2554) กล่าวว่า การวิจัยแบบผสม เป็นการวิเคราะห์หรือเก็บข้อมูลทั้งที่เป็นเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ ซึ่งอาจเกิดขึ้นในเวลาเดียวกันหรือลำดับก่อนหลังก็ได้ โดยผู้วิจัยให้ความสำคัญกับข้อมูลเป็นลำดับแรกและเกี่ยวกับการบูรณาการข้อมูล ณ จุดหนึ่งจุดใดในกระบวนการวิจัย

เนาวรัตน์ พลายน้อย (2549 : 3) ให้ทัศนะว่า เป็นการวิจัยในแนวทางแบบผสมผสานวิธี ซึ่งเป็นการผสมวิธีคิดและระเบียบวิธีเชิงปริมาณและคุณภาพ ใช้การสังเกตกิจกรรม การร่วมกิจกรรม ในพื้นที่ การเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นระยะ ๆ จากนักวิจัยและภาคีที่เกี่ยวข้อง ผู้บริหาร โครงการและผู้ให้ข้อมูลสำคัญ รวมทั้งการแลกเปลี่ยนเรียนรู้กับผู้กำหนดนโยบาย ผู้รับผิดชอบและภาคีที่ดำเนินงานโครงการนี้ในพื้นที่ปฏิบัติการด้วย

วิธีวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Methodology) เป็นการออกแบบแผนการวิจัย ที่จุดมุ่งหมายอย่างใดอย่างหนึ่งหรือหลายประการดังนี้ (วิโรจน์ สารรัตนะ, 2545 : 13)

1. เพื่อเป็นการตรวจสอบสามเส้า ให้เพิ่มความเชื่อมั่นในผลของการวิจัย
2. เพื่อเป็นการเสริมให้สมบูรณ์หรือเติมให้เต็ม เช่น ตรวจสอบประเด็นที่ซ้ำซ้อนหรือประเด็นที่แตกต่างของปรากฏการณ์ที่ศึกษา เป็นต้น
3. เพื่อเป็นการริเริ่ม เช่น ค้นหาประเด็นที่ผิดปกติ ประเด็นที่ผิดธรรมดา ประเด็นที่ขัดแย้งหรือทัศนะใหม่ ๆ เป็นต้น
4. เพื่อเป็นการพัฒนา เช่น นำเอาผลจากการศึกษาในขั้นตอนหนึ่งไปใช้ให้เป็นประโยชน์กับในอีกขั้นตอนหนึ่ง เป็นต้น
5. เพื่อเป็นการขยาย ให้งานวิจัยมีขอบข่ายที่กว้างขวางมากขึ้น

วิธีวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Methodology) จำแนกเป็นสองลักษณะ คือ การประยุกต์ลักษณะเดี่ยว (single application) และการประยุกต์ลักษณะพหุ (multiple application) โดยการผสมนั้นเกิดขึ้นภายในขั้นตอนของการวิจัย ซึ่งกระบวนการที่นักวิจัยที่ใช้อาจเป็นเชิงปริมาณ แต่การรวบรวมข้อมูลอาจเป็นเชิงคุณภาพ หรือในทางกลับกันหรือข้อมูลที่รวบรวมมาอาจเป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ แต่อาจวิเคราะห์ให้เป็นเชิงปริมาณ ด้วยการปรับข้อมูลเชิงคุณภาพเป็นเชิงปริมาณ หรือข้อมูลเชิงปริมาณ แต่วิเคราะห์ให้เป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ ด้วยการปรับข้อมูลเชิงปริมาณให้เป็นข้อมูลเชิงคุณภาพ

การวิจัยเชิงปริมาณและการวิจัยเชิงคุณภาพ

ความแตกต่างระหว่างการวิจัยเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ โดยรวม ๆ แล้วหมายถึง คุณลักษณะของข้อมูลที่นักวิจัยรวบรวมมาใช้ในการศึกษาวิจัย มีข้อสังเกตว่า เราสามารถตั้งสมมติฐานต่าง ๆ กัน ในเรื่องธรรมชาติของความรู้ สมมติฐานที่แตกต่างกันนี้ได้ถูกแปลงไปเป็นการใช้ประเภทข้อมูลที่ต่างกัน นักวิจัยกลุ่มปฏิฐานนิยมตั้งสมมติฐานว่าเราสามารถสังเกตพฤติกรรมต่าง ๆ ได้ ทั้งยังสามารถวัดและวิเคราะห์เป็นตัวเลขและในเชิงวัตถุวิสัยได้ การใช้การวัดและวิเคราะห์เป็นตัวเลข เรียกกันว่าเป็นแนวทางศึกษาเชิงปริมาณ ซึ่งได้แก่การวิจัยที่เกี่ยวกับปริมาณที่สามารถวัดได้ ฉะนั้น เราอาจจะสนใจในความสัมพันธ์ระหว่างการลงทุนทางเศรษฐกิจในการกีฬา กับความสำเร็จในเวลาต่อมา เราอาจจะศึกษาเรื่องนี้โดยการวัดว่า เราได้ใช้จ่ายเงินลงทุนไปมากน้อยเท่าใดในกีฬานิตหนึ่ง (เช่น กีฬาฟุตบอล) และวัดผลการแข่งขันในกีฬาประเภทนั้นได้แก่ของการนับเหรียญรางวัลในการแข่งขันครั้งสำคัญ ๆ เช่น กีฬาโอลิมปิก เป็นต้น วิธีนี้จะทำให้เราได้ข้อมูลเป็นตัวเลขมาจำนวนหนึ่ง ซึ่งจากนั้นจะนำมาวิเคราะห์ทางสถิติเพื่อที่จะกำหนดว่า ระหว่างตัวแปรทั้งสองนั้น มีความสัมพันธ์กันหรือไม่ วิธีนี้คือการวิจัยเชิงปริมาณ ตัวแปรนั้นสามารถวัดได้โดยตรงและแปลงไปใช้ในรูปของตัวเลขได้ง่าย ซึ่งจากนั้นก็ทำการวิเคราะห์ด้วยสถิติ (ฉะนั้น จึงเกี่ยวข้องอย่างใกล้ชิดกับกระบวนการค้นแบบปฏิฐานนิยม)

ส่วนการวิจัยเชิงคุณภาพ มีเป้าหมายที่จะศึกษาในเชิงคุณภาพซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่สามารถจะวัดได้ คือ ไม่สามารถลดทอนลงเป็นตัวเลขได้ เช่น ความรู้สึก ความคิด ประสบการณ์ เป็นต้น ซึ่งได้แก่ มโนทัศน์ทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับแนวทางศึกษาความรู้แบบนัยนิยม การวิจัยเชิงคุณภาพใช้ข้อมูลและการวิเคราะห์ที่ไม่ใช่ตัวเลข เพื่อที่จะบรรยายและเข้าใจมโนทัศน์เหล่านั้น เพราะฉะนั้น นักวิจัยอาจจะใช้แนวทางศึกษาทางเลือก เพื่อให้เข้าใจเจตนาของผู้ที่เข้าไปชมการแข่งขันต่าง ๆ โดยถามพวกเขาให้บอกเหตุผลว่าเพราะเหตุใดพวกเขาจะไม่เข้าชมการแข่งขันในอนาคต ความคิดดังกล่าวเป็นสิ่งที่ยากจะแปลงเป็นตัวเลขได้อย่างมีความหมาย และด้วยเหตุนี้ข้อมูลในรูปของถ้อยคำที่นักวิจัยนำมาใช้แปลเป็นตัวเลขได้อย่างมีความหมาย และด้วยเหตุนี้ข้อมูลในรูปของถ้อยคำที่นักวิจัยนำมาใช้แปลความหมาย มีความเหมาะสมในการวิจัยเชิงคุณภาพ ซึ่งไม่เหมือนกับเชิงปริมาณ ประเด็นเรื่อง “จำนวนเท่าไร” อาจจะไม่ใช่ประเด็นที่เกี่ยวข้อง

ข้อมูลเชิงปริมาณหรือคุณภาพ

การตัดสินใจที่จะเก็บรวบรวมข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative data) หรือเชิงคุณภาพ (Qualitative data) ขึ้นอยู่กับธรรมชาติหรือลักษณะของคำถามการวิจัยและวัตถุประสงค์ของการวิจัยของแต่ละคน เห็นได้ชัดว่าถ้าเราสนใจในการวัดปรากฏการณ์บางอย่าง ถ้าอย่างนั้นเราจำเป็นต้องเก็บข้อมูลเชิงปริมาณ ถ้าเราสนใจในความคิดหรือความรู้สึกของคนมากกว่า ถ้าอย่างนั้นสิ่งเหล่านี้ก็ยากที่จะทำให้เป็นเชิงปริมาณและข้อมูลเชิงคุณภาพจะมีความเหมาะสมมากกว่า ไม่มีแนวทางศึกษาใดดีกว่าวิธีอื่น แต่ว่าแนวทางการศึกษาควรถูกกำหนดโดยคำถามการวิจัยมากกว่า ตัวอย่างเช่น อย่าตัดสินใจที่จะเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพเพียงเพราะว่าเราไม่สบายใจกับการวิเคราะห์ด้วยวิธีการทางสถิติ จงแน่ใจในเสมอว่าแนวทางการศึกษาของเรามีความเหมาะสมกับคำถามวิจัย มากกว่าทักษะหรือความพอใจส่วนตัว

การผสมผสานข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ

เราอาจตัดสินใจที่จะใช้ข้อมูลผสมกันระหว่างข้อมูลเชิงปริมาณกับข้อมูลเชิงคุณภาพ แต่ในเรื่องนี้มีความเห็นแตกต่างกัน นักวิชาการบางคนกล่าวว่าทั้งสองแบบเข้ากันไม่ได้เนื่องจากมันใช้สมมติฐานทางญาณวิทยาที่แตกต่างกัน นักวิชาการท่านอื่นกล่าวว่าเนื่องจากปัญหาข้อจำกัดด้านเวลา ความจำเป็นที่จะจำกัดขอบเขตของการศึกษาและความยุ่งยากของการตีพิมพ์ผลการศึกษานั้น นับเป็นปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อการวิจัยที่ใช้ข้อมูลผสมผสานกันทั้งข้อมูลเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพ การผสมผสานกันระหว่างวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณอาจทำให้ได้ผลผลิตสุดท้ายที่สามารถแสดงให้เห็นคุณประโยชน์อย่างสำคัญของวิธีการวิจัยทั้งสองแบบอย่างเด่นชัด

อย่างไรก็ดี สิ่งสำคัญก็คือว่า แนวทางการศึกษาของเราจะต้องเหมาะสมกับคำถามการวิจัยมากกว่า ความพอใจส่วนตัวของเราเอง เราสามารถใช้วิธีผสมระหว่างการวิจัยเชิงประมาณกับเชิงคุณภาพได้ในลักษณะต่อไปนี้

1. วิธีการหนึ่งช่วยสนับสนุนอีกวิธีการหนึ่ง ฉะนั้น งานวิจัยเชิงปริมาณส่วนหนึ่งอาจชี้ให้เห็นว่ามีเหตุการณ์บางอย่างเกิดขึ้น ซึ่งจากนั้นจะสามารถอธิบายได้โดยการเก็บข้อมูลเชิงคุณภาพ

2. วิธีทั้งสองศึกษาปัญหาเดียวกัน เราอาจใช้วิธีการเชิงปริมาณเก็บรวบรวมข้อมูลค่อนข้างไม่ซับซ้อน (Simple) หรือข้อมูลตัวเลขจากกลุ่มตัวอย่างขนาดใหญ่ ในขณะที่วิธีการเชิงคุณภาพอาจจะเก็บรวบรวมข้อมูลที่ละเอียดลึกจากกลุ่มตัวอย่างขนาดเล็กกว่า

สิ่งหนึ่งที่จะต้องพิจารณาตั้งแต่เริ่มแรกก็คือว่า เรามีเวลาและทรัพยากรที่จะดำเนินการวิจัยแบบพหุวิธี (Multi Methods) คือ การใช้วิธีวิจัยต่าง ๆ เพื่อศึกษาคำถามการวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับปรากฏการณ์อย่างเดียวกัน หรือแบบวิธีผสม (Mixed Methods) คือ ซึ่งใช้สองวิธีวิจัยศึกษา คำถามการวิจัยอย่างเดียวกัน) บ่อยครั้งที่วิธีการศึกษาเช่นนั้นต้องใช้ใช้เวลาและเงินมากกว่า และเรื่องนี้เป็นสิ่งที่จะต้องพิจารณาอย่างสำคัญ โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเรามีข้อจำกัดเกี่ยวกับเวลาและทรัพยากร

ตั้งแต่ก่อน ค.ศ. 2000 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน (ค.ศ. 2009) ซึ่งก็สืบกว่าปีแล้ว วิธีการวิจัยได้เจริญก้าวหน้าไปมากจนกล่าวได้ว่า ในขณะนี้รูปแบบหลักของการวิจัยมี 3 รูปแบบ คือ การวิจัยเชิงปริมาณ การวิจัยเชิงคุณภาพ และการวิจัยแบบผสม (mixed methods research) สิ่งที่มาผสมกันในรูปที่สามนี้ คือ การวิจัย 2 รูปแบบแรกนั่นเอง การผสมของสองรูปแบบแรกนี้ อาจเป็นการผสมครั้งต่อครั้ง หรือการผสมแบบมีรูปแบบหลักร่วมกับรูปแบบรอง

การวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed Methods Research) เทคนิควิธีวิจัยแบบนี้เป็นการนำเทคนิควิธีการวิจัยเชิงปริมาณและ เทคนิควิธีการวิจัยเชิงคุณภาพมาผสมผสานกัน ในการทำวิจัยเรื่องเดียวกัน เพื่อที่จะตอบคำถามการวิจัยได้สมบูรณ์ขึ้นกว่าในอดีต มีพื้นฐานแนวคิด จากการหลอมรวม ปรัชญาของกลุ่มปฏิฐานนิยม และกลุ่มปรากฏการณ์นิยมเข้าด้วยกัน อาจเรียกว่า เป็นกลุ่มแนวคิด ของกลุ่มปฏิบัตินิยม (Pragmatist) ซึ่งมีความเชื่อว่าการยอมรับธรรมชาติของความจริงนั้นมีทั้งสองแบบตามแนวคิด ของนักปรัชญาทั้งสองกลุ่ม

แนวคิดโมเดลการประเมินเชิงระบบ IPP Model (อัญชลี ธรรมะวิทีกุล, 2552)

โดยทั่วไปเราจะรู้จักคุ้นเคยกับคำว่า “ระบบ” หรือคำในภาษาอังกฤษว่า “System” พอสมควรในทางวิทยาศาสตร์เราจะพูดถึงระบบสุริยะจักรวาล ระบบโมเลกุลในร่างกายมนุษย์ เรามีระบบหมุนเวียนของ โลหิต ระบบประสาท ระบบการขับถ่ายของเสียในร่างกายสำหรับใช้ใน ชีวิตประจำวัน เราคุ้นเคยกับคำว่า ระบบการศึกษา ระบบโรงเรียนและระบบการเรียนการสอน เป็นต้น (สงัด อุทรานันท์ . 2533 : 1 – 10)

คำว่า “ระบบ” ไม่ว่าจะพูดในลักษณะใดก็ตาม จะหมายถึงสิ่งต่าง ๆ ที่รวมกัน ซึ่งแสดงถึง องค์ประกอบและความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบนั้น ๆ อย่างชัดเจน องค์ประกอบของระบบแบ่ง ออกเป็น 2 ประเภท ดังต่อไปนี้ (ปฐม นิคมานนท์ . 2529 : 33 – 34)

1) องค์ประกอบในระบบ

ประกอบด้วยส่วนสำคัญ 3 ส่วน ดังนี้

1.1) ปัจจัยนำเข้า (Input) อาจได้แก่วัสดุ อุปกรณ์ วัตถุดิบ แรงงาน เงินทุน ทรัพยากรต่าง ๆ รวมไปถึงเวลาและสถานที่

1.2) กระบวนการ (Process) ได้แก่ เทคนิควิธี ขั้นตอนการดำเนินงานต่าง ๆ ตั้งแต่ต้นจนจบ

1.3) ผลที่ได้รับหรือผลผลิต (Output) เป็นผลที่ได้รับจากปัจจัยนำเข้าและกระบวนการทั้งหมด ผลผลิตเป็นสิ่งที่ต้องการในขั้นสุดท้ายของระบบ ผลผลิตอาจเป็นเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือ

หลาย ๆ อย่างรวมกัน เช่น ในกระบวนการผลิตสินค้า ก็อาจหมายถึงการเพิ่มคุณภาพ การเพิ่มจำนวน การยืดอายุผลผลิต การเปลี่ยนรูปผลิตภัณฑ์ การลดต้นทุน การผลิต การลดต้นทุนการขนส่ง ลดอุบัติเหตุ หรือการเปลี่ยนแปลงในด้านดี อื่น ๆ เป็นต้น

ในระบบจะต้องมีการตรวจสอบอยู่ทุกขั้นตอน เรียกว่า Feedback หรือข้อมูลย้อนกลับ ซึ่งเป็นการบอกให้รู้ว่าแต่ละขั้นตอนดี หรือไม่ดีเพียงใด อย่างไร ตัวอย่างเช่น ในกรรมวิธีการผลิต ถ้าในด้านปัจจัยนำเข้าหรือ Input ต้องมีการตรวจสอบว่าวัตถุดิบที่ใช้ มีคุณภาพตรงตามความต้องการหรือไม่ อาจรวมไปถึงกรรมวิธีการตั้งชื่อวัตถุดิบ การเก็บรักษา การขนส่ง เป็นต้น ในด้านกระบวนการผลิตอาจจะต้องตรวจสอบคู่มือการผลิต การทำงานของเครื่องจักร การแบ่งหน้าที่ทำงาน การมอบหมายความรับผิดชอบ วิธีสั่งการ การควบคุม การรายงาน เป็นต้น สำหรับด้านผลผลิตนั้นต้องตรวจสอบว่าผลผลิตที่ได้ มีปริมาณและคุณภาพตรงกับความต้องการหรือไม่ ตรงกับความต้องการของตลาดแล้วหรือยัง ยังมีส่วนจะต้องปรับปรุง พัฒนาขึ้นอย่างไร ดังนี้ เป็นต้น

2) องค์ประกอบที่อยู่นอกระบบ

โดยทั่วไปมักมีองค์ประกอบอื่นที่อยู่นอกระบบ ส่งผลต่อประสิทธิภาพของระบบที่สำคัญ 3 ประการ ดังนี้

2.1) ทรัพยากร ได้แก่ ปัจจัยด้านมนุษย์ เงิน วัสดุ ทรัพยากรธรรมชาติ เป็นต้น

2.2) ความคาดหวัง ได้แก่ ความคาดหวังของผู้ผลิต ของลูกค้า พ่อค้า รัฐบาล ชุมชน ตลอดจนประชาชนทั่วไป

2.3) สภาพแวดล้อม เช่น ภาวะการณ์ตลาด ภาวะเศรษฐกิจ เทคโนโลยี การปกครอง การเมือง และสังคม เป็นต้น

ความสำคัญของการนำแนวคิดเชิงระบบไปใช้ในการปฏิบัติงาน

1) แนวคิดเชิงระบบเป็นเครื่องมือที่ช่วยให้สามารถกำหนดกรอบการทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ และสามารถมองเห็น กระบวนการทำงานทั้งหมดตั้งแต่ต้นจนจบ

2) ส่งเสริมการทำงานเป็นทีม เนื่องจากสามารถสื่อสารกระบวนการทำงานทุกขั้นตอนกับทีมงาน ได้กระชับ ซึ่งทำให้สามารถอธิบาย หรือแสดงความคิดเห็นในเรื่องต่าง ๆ ในมุมมองที่กว้าง

3) ทำให้มองเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น หรือสิ่งที่กำลังปฏิบัติอยู่ ความผิดพลาดต่าง ๆ ที่เกิดจากระบบ จะทำให้สามารถมองเห็น ได้ชัดเจนและหาวิธีแก้ไขได้ถูกต้องทันที ซึ่งเป็ผลดีทั้งในระยะสั้นและระยะยาว

4) ทำให้การทำงานเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ คือ มีความถูกต้อง ประหยัดค่าใช้จ่าย ทันตามเวลาที่กำหนดและสอดคล้องกับเป้าหมายที่กำหนดไว้

แนวคิดการประเมินงานประเมิน (การประเมินอภิมาน: Meta-valuation)

ความหมายของการประเมินอภิมาน

พิศณุ พงศ์ศรี (2551, หน้า 12) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การประเมินอภิมาน (Meta Evaluation) หมายถึง การประเมินของการประเมินอีกครั้งหนึ่งเพื่อพิจารณาคุณภาพ โดยศึกษาความถูกต้องและความเหมาะสมของการประเมิน

สุวิมล ตีรกานันท์ (2550, หน้า 10) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การประเมินอภิมาน (Meta Evaluation) หมายถึงการประเมิน โครงการประเมินเพื่อตรวจสอบความถูกต้องของการประเมินนิยมใช้ ประเมินการประเมินผลผลิต (Product Evaluation) การประเมินผลสรุป (Summative Evaluation) และการประเมินผลที่เกิดขึ้น (Outcome Evaluation)

รัตนะ บัวสนธ์ (2550, หน้า 10) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การประเมินอภิมาน (Meta Evaluation) หมายถึง กระบวนการดำเนินงานเพื่อให้ได้มาซึ่งสารสนเทศเชิงบรรยายและเชิงตัดสินใจเกี่ยวกับการมีประโยชน์ (Utility) ความเป็นไปได้ (Feasibility) ความเหมาะสม (Propriety) และความแม่นยำถูกต้อง (Accuracy) ของการประเมินตลอดจนสารสนเทศที่เกี่ยวกับการดำเนินงานประเมินอย่างเป็นระบบ ความซื่อสัตย์ การยอมรับและความรับผิดชอบในการดำเนินงานประเมินที่มีต่อสังคม ทั้งนี้ เพื่อนำผลที่ได้ไปเป็นแนวทางการดำเนินงานประเมิน รวมทั้งชี้แนะจุดอ่อนและจุดแข็งของรายการประเมิน

ปิยวรรณ กระทั่งงาม (2556, หน้า 29) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การประเมินอภิมาน (Meta Evaluation) เป็นกระบวนการตรวจสอบคุณภาพของงานประเมิน โดยอาศัยเกณฑ์ในการประเมินที่มีความครอบคลุมกระบวนการประเมินเพื่อทำให้ทราบถึงคุณภาพของงานประเมินและเป็นแนวทางในการปรับปรุงการประเมิน

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2551, หน้า 84) ให้ความหมายของการประเมินอภิมาน หมายถึง การตัดสินคุณค่าภายนอกและคุณค่าภายในของงานประเมิน

สิริศักดิ์ อาจวิชัย (2556, หน้า 14-15) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การประเมินอภิมานเป็นกลไกในการควบคุมคุณภาพประเมินงานประเมินหลาย ๆ เรื่อง หรือการประเมินผู้ประเมินหลาย ๆ คนเพื่อรวบรวมสารสนเทศจากงานประเมินไปใช้ในการตัดสินคุณค่า ความเหมาะสม ความเป็นไปได้โดยเทียบกับเกณฑ์ (Criteria) และมาตรฐาน (Standard) ที่กำหนดไว้ ผลการประเมินจะทำให้นักประเมินได้สารสนเทศหรือข้อมูลที่ใช้ในการตัดสินใจยกเลิกหรือพัฒนาปรับปรุงงานประเมิน

จากความหมายของการประเมินอภิมาน สรุปได้ว่าเป็นกระบวนการประเมินเพื่อพิจารณาคุณภาพของงาน เพื่อนำผลที่ได้ไปปรับปรุง และเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมต่อไป

จุดมุ่งหมายของการประเมินอภิमान

นงลักษณ์ วิรัชชัย (2550, หน้า 5) ได้สรุปวัตถุประสงค์ของการประเมินอภิमानไว้ 2 ประการ คือ 1) เพื่อตรวจสอบคุณภาพ การควบคุม/กำกับ และการรับรองคุณภาพของโครงการประเมินทั้งโครงการเดียวหรือหลายโครงการ หรือเป็นการประเมินศักยภาพของนักประเมินเพียงคนเดียวหรือหลายคน และ 2) เพื่อสังเคราะห์สรุปผลการประเมินกรณีที่มีการประเมินกรณีที่มีการประเมินหลายโครงการ หรือมีผลการประเมินจากนักประเมินหลายคน ให้ได้ผลการประเมินนำไปใช้ประโยชน์ต่อไปในการพัฒนาทั้งคุณภาพการประเมิน นักประเมินและคุณภาพของหน่วยงาน

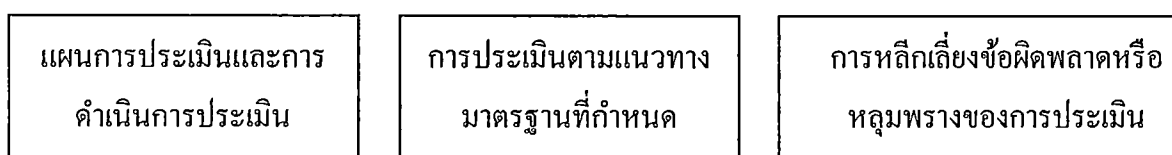
สิริศักดิ์ อาจวิชัย (2556, หน้า 15-16) ได้สรุปวัตถุประสงค์ในการประเมินคือ เพื่อควบคุม ตรวจสอบ และรับรองคุณภาพงานประเมินหรือนักประเมิน และสังเคราะห์ผลการประเมินจากหลาย ๆ โครงการประเมิน โดยทำการประเมินการบรรลุเป้าหมาย ผลกระทบ ประสิทธิภาพและประสิทธิผล เพื่อนำเสนอข้อมูลสารสนเทศในการนำไปปรับปรุงพัฒนาต่อไป

ประเภทของการประเมินอภิमान

สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ (2551, หน้า 84-85) ได้กล่าวถึงประเภทของการประเมินอภิमानว่า สามารถแบ่งได้ออกเป็น 2 ประเภท กล่าวคือ การประเมินอภิमानเชิงความก้าวหน้า (Formative Meta-evaluation) และการประเมินอภิमानแบบสรุปรวม (Summative Meta-evaluation) โดยมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การประเมินอภิमानเชิงความก้าวหน้า (Formative Meta-evaluation)

การประเมินอภิमानเชิงความก้าวหน้าเป็นการประเมินงานที่มีลักษณะการใช้การประเมินเชิงสร้างสรรค์ กล่าวคือ เป็นการวางแผนก่อนปฏิบัติการประเมิน การประเมินอภิमानเชิงความก้าวหน้าช่วยให้นักประเมินตัดสินใจเกี่ยวกับการตัดสินใจว่าจะประเมินอะไร นิยามปัญหาที่ประเมิน กำหนดผู้เกี่ยวข้องในการประเมินหรือลูกค้าของการประเมิน ทำวัตถุประสงค์ของการประเมินให้กระจ่าง กำหนดข้อสัญญา กำหนดข้อมูลและสารสนเทศที่ต้องการ กำหนดวิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และวิเคราะห์ข้อมูล กำหนดตารางการประเมิน จัดหาทีมประเมิน กำหนดงบประมาณ เตรียมข้อสรุปและข้อเสนอแนะ และเลือกรูปแบบและวิธีการรายงานผลการประเมิน โดยการประเมินอภิमानในเชิงความก้าวหน้า แสดงได้สมการต่อไปนี้



ภาพที่ 2 การประเมินอภิमानในเชิงความก้าวหน้า

โดยสรุปการประเมินอภิमानเชิงความก้าวหน้าหมายถึง เป็นการประเมินว่าแผนการการประเมินและการดำเนินการประเมินเป็นไปตามแนวทางมาตรฐานที่กำหนดหรือไม่ ถ้าปฏิบัติตามแนวทางก็จะได้ผลการประเมินที่ถูกต้อง สมเหตุสมผล อีกทั้งเป็นการหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดโดยทั่วไปของการประเมินได้ทั้งนี้ข้อตกลงเบื้องต้นที่สำคัญ คือ คุณค่าสูงสุดของการประเมินจะมีค่ามากที่สุดเมื่อดำเนินการประเมินตามแนวทางมาตรฐานของการประเมินที่กำหนดและหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดในการประเมิน

2. การประเมินอภิमानเชิงสรุปรวม (summative metaevaluation)

การประเมินอภิमानเชิงสรุปรวมถือว่าเป็นบทบาทพื้นฐานของการประเมินอภิमान กล่าวคือเป็นการแสดงถึงคุณค่ารวมของงานประเมินเป็นบทบาทที่แสดงถึงความพร้อมที่จะให้ตรวจสอบได้ของนักประเมิน โดยรายงานให้สาธารณชนทราบถึงความเป็นมาตรฐานของงานประเมิน ผลการประเมินอภิमानเชิงสรุปรวมช่วยให้ผู้ใช้ผลการประเมินตัดสินใจว่าควรยอมรับ ผลการประเมินและข้อเสนอแนะจากงานประเมินมากน้อยเพียงใด

หลักการประเมินอภิमान

ศิริชัย กาญจนวาที (2550, หน้า 175-177) ได้เสนอไว้ว่า การประเมินอภิमानควรกำหนดเกณฑ์ตัดสินคุณภาพการประเมินให้ครอบคลุมการประเมินคุณภาพ 3 ด้าน คือ

1. คำถามการประเมิน ควรตรงประเด็นกับความต้องการจำเป็นที่แท้จริงของการจัดกิจกรรมหรือโครงการนั้น ๆ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการตัดสินคุณค่าของสิ่งที่ต้องการให้เกิดขึ้นที่แท้จริงตามเป้าหมายของการจัดกิจกรรมหรือโครงการ ในขณะที่เดียวกันคำถามการประเมินควรสนองความต้องการใช้สารสนเทศของผู้ที่เกี่ยวข้องสำหรับการตัดสินใจปรับปรุง/เปลี่ยนแปลง การจัดกิจกรรมหรือโครงการเพื่อพัฒนาสังคมต่อไปในอนาคต ดังนั้นการวิเคราะห์ถึงความต้องการจำเป็นที่แท้จริงและการมีส่วนร่วมในการกำหนดคำถามการประเมินของผู้ต้องการใช้สารสนเทศจึงมีความสำคัญต่อคุณภาพของคำถามการประเมิน

2. วิธีการประเมิน ควรเป็นกระบวนการที่ตอบสนองต่อจุดมุ่งหมายของการประเมินสามารถจัดกระทำให้บรรลุผลของการตัดสินคุณค่าของสิ่งที่มีประเมินได้อย่างถูกต้องหรือเหมาะสม เนื่องจากคุณค่าของสิ่งที่มีประเมินขึ้นอยู่กับบริบทการประเมินจึงควรมีลักษณะที่สอดคล้องและเหมาะสมกับบริบทตลอดจนเป็นที่เข้าใจและยอมรับได้ของผู้ที่เกี่ยวข้อง ดังนั้นจะเห็นได้ว่าองค์ประกอบสำคัญที่จะนำไปสู่การเลือกวิธีประเมินที่เหมาะสม ได้แก่ การกำหนดวัตถุประสงค์ และเป้าหมายของการประเมินที่ชัดเจน สภาพแวดล้อมของการประเมินประสบการณ์/ค่านิยมของนักประเมินและผู้ที่เกี่ยวข้อง

3. ผลการประเมิน ควรมีคุณลักษณะสำคัญที่สุด คือ สามารถนำไปใช้ประโยชน์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้องอย่างกว้างขวาง ส่วนจะเป็นประโยชน์ต่อใครบ้างถือว่าเป็นหน้าที่ของนักประเมินที่ต้องสามารถระบุตั้งแต่เริ่มต้นทำการประเมินว่าใครบ้างที่อยู่ในข่ายจะเป็นผู้ใช้ผลการประเมิน เพื่อนัก

A4 มีการบรรยายแหล่งข้อมูลและการได้มาอย่างชัดเจน: จะต้องมีการบรรยายแหล่งสารสนเทศ (ข้อมูล) ที่จะใช้อย่างละเอียด ชัดเจนและเพียงพอ

A5 การพัฒนาเครื่องมือและการเก็บรวบรวมข้อมูลที่มีความตรง: เครื่องมือและกระบวนการประเมินจะต้องมีความตรง และได้สารสนเทศที่ถูกต้องแม่นยำ

A6 การพัฒนาเครื่องมือและการเก็บรวบรวมข้อมูลที่มีความเที่ยง: เครื่องมือและกระบวนการประเมินจะต้องมีความเที่ยง และได้สารสนเทศที่มีความคงเส้นคงวา

A7 มีการจัดระบบควบคุมสำหรับการเก็บรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์และการรายงาน: การรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์และการรายงานในการประเมินได้รับการพิจารณา/ตรวจสอบเพื่อให้ได้ผลการประเมินที่ไม่มีข้อบกพร่องผิดพลาด

A8 มีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ: มีการใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณในการประเมิน เพื่อสนับสนุนการแปลความหมายของผลการประเมิน

A9 มีการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพ: มีการใช้การวิเคราะห์ข้อมูลเชิงคุณภาพในการประเมิน เพื่อสนับสนุนการแปลความหมายของผลการประเมิน

A10 มีการลงสรุปที่มีเหตุผลและมีผลการประเมินสนับสนุน : การสรุปผลการประเมินจะต้องมีความแน่นอน ชัดแจ้ง มีเหตุผลสนับสนุน

A11 มีการเขียนรายงานที่มีความเป็นปรนัย (Objectivity): การเขียนรายงานการประเมินจะต้องมีความชัดเจนถูกต้องตามข้อค้นพบจากการประเมินโดยปราศจากข้อคิดเห็นที่ลำเอียงของผู้ประเมิน

นอกจากนี้สตัฟเฟิลบีมและมาดาอัส (Stufflebeam; and Madaus. 1984: 404) ได้ทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของเกณฑ์การประเมินอภิमान 4 มาตรฐาน 30 เกณฑ์ข้างต้นกับขั้นตอน/ภาระงาน (Tasks) ในการประเมิน (ซึ่งประกอบด้วย 10 ขั้นตอน/ภาระงาน กล่าวคือ 1) การตัดสินใจที่จะทำการประเมิน (Deciding Whether to do a Study) 2) การกำหนดเป้าหมายการประเมิน (Clarity and Assessing Purpose) 3) การเป็นที่ยอมรับได้ทางการเมือง (Ensure Political Viability) 4) การทำสัญญา (Contract) 5) การจัดทีมผู้ประเมิน (Staff the Study) 6) การบริหารจัดการ/ดำเนินการประเมิน (Manage the Study) 7) การรวบรวมข้อมูล (Collect Data) 8) การวิเคราะห์ข้อมูล (Analyze Data) 9) การรายงานข้อค้นพบ (Report Findings) และ 10) การนำผลการประเมินไปใช้ (Apply Results)) ในรูปตารางความสัมพันธ์ดังต่อไปนี้

ตาราง 1 ความสัมพันธ์ของเกณฑ์การประเมินอภิธานและขั้นตอนการประเมิน

เกณฑ์การประเมินอภิธาน	ขั้นตอนการประเมิน									
	1.การตัดสินใจที่จะประเมิน	2.การกำหนดเป้าหมาย	3.การเป็นที่ยอมรับทางการเมือง	4.การทำสัญญา	5. การจัดทีมผู้ประเมิน	6.การจัดดำเนินการประเมิน	7.การรวบรวมข้อมูล	8.การวิเคราะห์ข้อมูล	9.การรายงานข้อค้นพบ	10.การนำผลการประเมินไปใช้
U1	✓	✓	✓	✓		✓	✓		✓	✓
U2	✓		✓	✓	✓	✓	✓			
U3				✓			✓			
U4		✓	✓				✓	✓	✓	✓
U5						✓			✓	
U6			✓	✓		✓			✓	✓
U7				✓					✓	
U8	✓	✓	✓						✓	✓
F1			✓				✓	✓		
F2	✓		✓	✓	✓	✓	✓			✓
F3	✓	✓				✓				
P1	✓		✓	✓		✓	✓			✓
P2	✓	✓	✓	✓	✓	✓				✓
P3				✓					✓	
P4			✓	✓					✓	
P5			✓	✓		✓	✓			✓
P6			✓			✓	✓			
P7							✓		✓	✓
P8			✓	✓		✓				

ตาราง 1 ความสัมพันธ์ของเกณฑ์การประเมินอภิमानและขั้นตอนการประเมิน (ต่อ)

เกณฑ์ การ ประเมิน อภิमान	ขั้นตอนการประเมิน									
	1.การตัดสินใจที่จะประเมิน	2.การกำหนดเป้าหมาย	3.การเป็นที่ยอมรับทาง การเมือง	4.การทำสัญญา	5. การจัดทีมผู้ประเมิน	6.การจัดดำเนิน การประเมิน	7.การรวบรวมข้อมูล	8.การวิเคราะห์ข้อมูล	9.การรายงานข้อค้นพบ	10.การนำผล การประเมินไปใช้
A1	✓	✓		✓						
A2	✓	✓					✓	✓	✓	
A3	✓	✓	✓	✓		✓	✓	✓	✓	✓
A4							✓		✓	✓
A5							✓		✓	
A6							✓			
A7						✓	✓			
A8								✓		
A9								✓		
A10		✓						✓	✓	✓
A11			✓		✓				✓	

จากตาราง 1 จะเห็นได้ว่าเกณฑ์การประเมินที่กำหนดโดยคณะกรรมการกำหนดมาตรฐานการประเมินทางการศึกษาทั้ง 4 มาตรฐาน 30 เกณฑ์นั้นมีความครอบคลุมภาระงานของการประเมินในทุกขั้นตอนเริ่มตั้งแต่การตัดสินใจที่จะประเมินการกำหนดเป้าหมายของการประเมินการเป็นที่ยอมรับได้ทางการเมือง การทำสัญญา การจัดทีมผู้ประเมิน การบริหารจัดการ/ดำเนินการประเมิน การรวบรวมข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล การรายงานข้อค้นพบและการนำผลการประเมินไปใช้ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกใช้เกณฑ์การประเมิน ดังกล่าวมาใช้ในการประเมินอภิमानงานวิจัยที่เกี่ยวกับการประเมินหลักสูตรต่อไป

2. เกณฑ์การประเมินอภิमानตามแนวคิดของสคริฟเวน

สคริฟเวน (Scriven, 1991: 230-231) ได้เสนอรายการตรวจสอบการประเมินหลัก(The Key Evaluation Checklist : KEC) เพื่อใช้ในการประเมินคุณภาพงานประเมินในการประเมินอภิमान โดยแบ่ง

ออกเป็น 13 ประเด็น ซึ่งครอบคลุมประเด็นการตรวจสอบตั้งแต่ก่อนเริ่มต้นการประเมินจนกระทั่งการวิเคราะห์ผลการประเมิน โดยมีรายละเอียดของรายการตรวจสอบการประเมินดังนี้

2.1 การบรรยาย (Description) เป็นการบรรยายเกี่ยวกับสิ่งที่จะประเมิน การออกแบบการประเมิน การกำหนดทีมประเมิน หน้าที่ที่จะต้องปฏิบัติ การกำหนดระยะเวลาในการประเมิน รวมถึงแหล่งข้อมูลที่จะใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

2.2 ภูมิหลังและบริบท (Background and Context) เป็นการระบุผู้ต้องการทราบผลการประเมิน รวมถึงผู้ที่ไม่เห็นด้วยกับการประเมิน

2.3 ผู้เกี่ยวข้องกับการประเมิน (Consumer) เป็นการระบุถึงผู้เกี่ยวข้อง ผู้รับฟัง/รับทราบ/อ่านผลของการประเมิน

2.4 แหล่งที่มาของการประเมิน (Resources) เป็นการระบุถึงแหล่งที่จะได้มาซึ่งสารสนเทศในการประเมิน

2.5 คุณค่าของการประเมิน (Values) เป็นการระบุถึงคุณค่าสำหรับการประเมิน อาทิเช่น การตรงต่อเวลา (ทันเวลา) ความคุ้มค่า ความยุติธรรม ความตรง (Validity) ความเหมาะสมและตรงกับความต้องการของผู้ต้องการทราบผลการประเมิน

2.6 กระบวนการในการประเมิน (Process) เป็นการระบุถึงการออกแบบและวิธีการปฏิบัติในการประเมินที่จะต้องมีความเหมาะสมและถูกต้อง โดยอาจจะพิจารณาจากการที่มีการอำนวยความสะดวกในการประเมิน การรายงานและเผยแพร่ผลการประเมิน การพิจารณาถึงความเป็นส่วนตัวของผู้ให้ข้อมูล ความน่าเชื่อถือและความรับผิดชอบของผู้ประเมิน การพิจารณาถึงผลกระทบที่เกิดจากการประเมิน

2.7 ผลลัพธ์ของการประเมิน (Outcomes) เป็นการรายงานผลดีและผลเสียของการประเมินในขอบเขตซึ่งสามารถคาดการณ์ล่วงหน้า

2.8 ความคุ้มค่าของการประเมิน (Costs) เป็นการพิจารณาค่าใช้จ่ายในการประเมินทั้งที่เป็นตัวเงินและไม่เป็นตัวเงิน

2.9 การเปรียบเทียบผลการประเมิน (Comparisons) เป็นการพิจารณาเปรียบเทียบผลการประเมิน ซึ่งอาจจะเป็นการตัดสินอย่างไม่เป็นทางการหรือการใช้โมเดลอื่น ๆ มาช่วยในการเปรียบเทียบ

2.10 การสรุปอ้างอิงผลการประเมิน (Generalizability) เป็นการพิจารณาถึงการที่ผู้อื่นสามารถนำผลของการประเมินไปใช้ในการออกแบบสำหรับการประเมินต่อไป

2.11 ความสำคัญของการประเมิน (Significance) เป็นการพิจารณาโดยการสังเคราะห์ทุกข้อที่กล่าวมาข้างต้น โดยการพิจารณาผลที่ได้จากการอ่านที่เกี่ยวกับคุณค่าของงานประเมิน

2.12 ข้อเสนอแนะในการประเมิน (Recommendation) เป็นการพิจารณาถึงข้อเสนอแนะสำหรับผู้อ่านงานประเมิน ทั้งนี้อาจจะมีสิ่งที่แนะนำหรือสิ่งที่ไม่แนะนำให้ทำตามอาทิเช่น ปฏิเสธให้ทำตามให้มีการทำซ้ำเพื่อยืนยันหรือนำไปดำเนินการต่อ เป็นต้น

2.13 การรายงาน (Report) เป็นการรายงานผลการประเมิน

เมื่อพิจารณาเกณฑ์การประเมินอภิमानทั้ง 2 แนวคิดข้างต้น พบว่าเกณฑ์การประเมินอภิमानตามแนวคิดของสตัฟเฟิลบีมและคณะ (Stufflebeam; et al.) และแนวคิดของสคริฟเวน (Scriven) มีความสอดคล้องและคล้ายคลึงกันเป็นส่วนใหญ่ซึ่งเกณฑ์การประเมินอภิमानต่างก็มีความครอบคลุมกระบวนการประเมิน ตั้งแต่ก่อนเริ่มมีการประเมินจนกระทั่งถึงขั้นตอนของการนำผลการประเมินที่ได้ไปใช้ประโยชน์ แต่ก็พบว่าเกณฑ์การประเมินอภิमानตามแนวคิดของสตัฟเฟิลบีมและคณะจะมีความละเอียดมากกว่าเกณฑ์การประเมินของสคริฟเวน อาจเนื่องมาจากเกณฑ์การประเมินตามแนวคิดของสคริฟเวนมีการกล่าวถึงเกณฑ์การประเมินอภิमानไว้เป็นประเด็นอย่างกว้าง ๆ แต่ครอบคลุมสาระการประเมิน ในขณะที่เกณฑ์การประเมินอภิमानตามแนวคิดของสตัฟเฟิลบีมและคณะมีการแบ่งเกณฑ์การประเมินอภิमानออกเป็นรายมาตรฐาน และภายใต้มาตรฐานแต่ละด้านได้มีเกณฑ์การประเมินที่กล่าวถึงรายละเอียดของการประเมินไว้อย่างครอบคลุมขั้นตอนการประเมินเพื่อให้เห็นถึงความสอดคล้องสัมพันธ์กันของเกณฑ์การประเมินอภิमानทั้ง 2 แนวคิดผู้วิจัยได้ทำการวิเคราะห์ ออกเป็นตารางเมตริกซ์แสดงความสัมพันธ์ของเกณฑ์การประเมินอภิमानทั้ง 2 แนวคิด ดังต่อไปนี้

ตาราง 2 ความสัมพันธ์ของเกณฑ์การประเมินอภิธานตามแนวคิดของศัพท์ฟิลิปป์และคณะ และแนวคิดของสตรีฟาน

แนวคิด ของ ศัพท์ ฟิลิปป์	แนวคิดของสตรีฟาน												
	การบรรยาย	ภูมิหลังและ บริบท	ผู้เกี่ยวข้อง	แหล่งที่มา	คุณค่า	กระบวนการ	ผลลัพธ์	ความคุ้มค่า	การเปรียบเทียบ	การสรุปอ้างอิง	ความสำคัญ	ข้อเสนอแนะ	การรายงาน
U1		✓	✓										
U2	✓												
U3	✓												
U4					✓	✓			✓				
U5													✓
U6										✓			
U7	✓				✓					✓			
U8							✓				✓	✓	
F1						✓							
F2			✓			✓					✓		
F3					✓			✓					
P1					✓								
P2						✓							
P3					✓		✓						
P4						✓							
P5						✓							
P6						✓							
P7						✓	✓			✓		✓	
P8						✓							
A1	✓												
A2	✓	✓											
A3	✓												
A4	✓			✓									
A5						✓							

ตาราง 2 ความสัมพันธ์ของเกณฑ์การประเมินอภิมานตามแนวคิดของสตัฟเฟิลบีมและคณะ และ
แนวคิดของสคริฟเวน (ต่อ)

แนวคิด ของ สตัฟ เฟิลบีม	แนวคิดของสคริฟเวน												
	การบรรยาย	ภูมิหลังและ บริบท	ผู้เกี่ยวข้อง	แหล่งที่มา	คุณค่า	กระบวนการ	ผลลัพธ์	ความคุ้มค่า	การเปรียบเทียบ	การสรุปอ้างอิง	ความสำคัญ	ข้อเสนอแนะ	การรายงาน
A6						✓							
A7						✓							
A8						✓							
A9						✓							
A10							✓				✓		
A11						✓							✓

365855

378.1

037705

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยและพัฒนา(Research and Development) มีวัตถุประสงค์เพื่อ พัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์ และ เพื่อทดลองใช้และประเมินระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์ที่พัฒนาขึ้น โดยมีขั้นตอนและวิธีดำเนินการ ดังนี้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการศึกษาครั้งนี้แบ่งเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาสภาพการดำเนินงานเกี่ยวกับการประกันคุณภาพของคณะ ประชากรครอบคลุมผู้บริหารคณะ คณะกรรมการประจำคณะ บุคลากรและคณาจารย์จำนวน 30 คน

ระยะที่ 2 การพัฒนาระบบ กลุ่มเป้าหมายครอบคลุมผู้บริหารคณะ คณะกรรมการประจำคณะ จำนวน 30 คน ประกอบด้วย ผู้ทรงคุณวุฒิร่วมประชุมกลุ่มย่อยเพื่อวิพากษ์ระบบ(ภายนอก 6 คน ภายใน 7 คน) รวมจำนวน 13 คน ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินร่างระบบจำนวน 17 คน ผู้ทรงคุณวุฒิสำหรับเป็นผู้ประเมินภายใน จำนวน 10 คน

ระยะที่ 3 การนำไปใช้ประเมินภายใน และประเมินระบบที่ได้รับการพัฒนาขึ้น

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. แบบวิเคราะห์ระบบประกันคุณภาพ
2. แบบประเมินร่างระบบ
3. แบบบันทึกการประชุมกลุ่ม (Focus groups)

การหาคุณภาพเครื่องมือ

หาค่าความตรงตามเนื้อหา (Content validity) ของ แบบวิพากษ์ระบบ และแบบวิพากษ์มาตรฐาน ตัวบ่งชี้และเกณฑ์โดยพิจารณาความเป็นปรนัยของข้อคำถาม และความสอดคล้องของข้อความกับวัตถุประสงค์ที่ต้องการจะวัดโดยพิจารณาจากค่าดัชนีความสอดคล้อง IOC (Index of Item Objective Congruence) จากผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน

หาค่าความเที่ยง(Reliability) โดยตรวจสอบความสอดคล้องระหว่างผู้ประเมิน(Inter rater) ตามสูตรสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson product moment coefficient)

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยเก็บข้อมูลจาก กลุ่มเป้าหมายด้วยตนเอง และผู้ช่วยวิจัย ระหว่าง กุมภาพันธ์ 2558 ถึง กันยายน 2558 โดยแบ่งเป็น 3 ระยะ ดังนี้

ระยะที่ 1 การศึกษาสภาพการดำเนินงานเกี่ยวกับการประกันคุณภาพของคณะ มีนาคม 2558 กลุ่มเป้าหมายครอบคลุมผู้บริหาร โครงการ คณะกรรมการประจำคณะ บุคลากรและคณาจารย์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องจำนวน 30 คน

ระยะที่ 2 การปรับปรุงและพัฒนากระบวนการภายใน เมษายน 2558 ถึง พฤษภาคม 2558 กลุ่มเป้าหมายครอบคลุมผู้บริหาร คณะกรรมการประจำคณะ เป็นผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 30 คน ร่วมประชุมกลุ่มย่อยเพื่อวิพากษ์ระบบ 2 กลุ่มจำนวน 13 คน ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินร่างระบบมาตรฐาน ตัวบ่งชี้และเกณฑ์ จำนวน 17 ท่าน

ระยะที่ 3 การนำระบบที่ได้รับการพัฒนาขึ้นไปใช้ประเมินภายในโดยผู้ทรงคุณวุฒิเป็นผู้ประเมินภายในจำนวน 10 ท่าน และผู้มีส่วนได้เสีย คณะกรรมการประจำหลักสูตร ประเมินระบบ และรายงานผลการใช้ระบบที่พัฒนาขึ้นภายใน สิงหาคม 2558

การวิเคราะห์ข้อมูล

ส่วนที่ 1 สถิติภาคบรรยาย

ความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage)

ค่าเฉลี่ย (Mean Standard Deviation) ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ค่ามัธยฐาน (Median) พิสัยระหว่างควอร์ไทล์ (Inter Quartile Rang)

การแปลความหมายคะแนน ผู้วิจัยใช้เกณฑ์ค่าเฉลี่ย (Mean) เกณฑ์ที่ใช้ในการพิจารณาผลการวัดในกรณีค่าเฉลี่ยจากมาตรประมาณค่า (Rating scale) โดยใช้วิธีการแบบช่วงเท่าเป็นจุดแบ่ง (Interval Equal) ในการแปลความหมายการวิเคราะห์นี้ใช้เกณฑ์ของ (พงศ์เทพ จิระ โร, 2552)

Interval Equal	แปลความหมาย
1.00 – 1.80	ผลการประเมินระดับ น้อยที่สุด
1.81 – 2.60	ผลการประเมินระดับ น้อย
2.61 – 3.40	ผลการประเมินระดับ ปานกลาง
3.41 – 4.20	ผลการประเมินระดับ มาก
4.21 – 5.00	ผลการประเมินระดับ มากที่สุด

ส่วนที่ 2 การวิเคราะห์เนื้อหา (ข้อมูลจาก Focus groups, Interview)
การจำแนกกลุ่ม แง่เน้น การสรุปเนื้อหาโดยรวม

ระยะเวลาทำการวิจัย

มกราคม 2558 ถึง สิงหาคม 2558

สถานที่ทำการทดลอง/เก็บข้อมูล

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

การประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร

ตารางที่ 3 กำหนดการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา ประจำปีการศึกษา 2557

วัน/เวลา	หลักสูตร/สาขาวิชา	รายนามคณะกรรมการตรวจเยี่ยมฯ
วันจันทร์ที่ 17 สิงหาคม พ.ศ. 2558		
09.00 – 12.00 น.	หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาวิจัย วัตถุประสงค์ และสถิติ การศึกษา	1. ดร.อัจศรา ประเสริฐสิน (ประธาน) 2. ดร.ณัฐตะวัน ลิ่มประสงค์ (กรรมการ) 3. ผศ.ดร.ภารดี อนันต์นาวิ (กรรมการ) 4. นางสาวจรรุวรรณ ธรรมศิลป์ (เลขานุการ)
09.00 – 12.00 น.	หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ในฐานะเป็นภาษาโลก (หลักสูตรนานาชาติ)	1. ผศ.ดร.ทิพย์วิมล วังแก้วหิรัญ (ประธาน) 2. ดร.สุวิทนา สงวนรัตน์ (กรรมการ) 3. ผศ.ดร.ระพีพันธ์ ฉายวิมล (กรรมการ) 4. ว่าที่ร้อยตรีกิตติศักดิ์ เทียนทองศิริ (เลขานุการ)
09.00 – 12.00 น.	หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (หลักสูตรนานาชาติ)	1. ผศ.เรือโท.ดร.ทวีศักดิ์ รูปสิงห์ (ประธาน) 2. นาวาตรี ดร.พงศ์เทพ จิระโร (กรรมการ) 3. ดร.เชวง ช้อนบุญ (กรรมการ) 4. นางวัชรภรณ์ สุพะธีระ (เลขานุการ)
13.00 – 16.00 น.	หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาวิจัย วัตถุประสงค์ และสถิติ การศึกษา	1. ดร.อัจศรา ประเสริฐสิน (ประธาน) 2. ดร.ณัฐตะวัน ลิ่มประสงค์ (กรรมการ) 3. ผศ.ดร.ภารดี อนันต์นาวิ (กรรมการ) 4. นางสาวจรรุวรรณ ธรรมศิลป์ (เลขานุการ)

ตารางที่ 3 กำหนดการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา ประจำปีการศึกษา 2557 (ต่อ)

วัน/เวลา	หลักสูตร/สาขาวิชา	รายนามคณะกรรมการตรวจเยี่ยมฯ
วันจันทร์ที่ 17 สิงหาคม พ.ศ. 2558		
13.00 – 16.00 น.	หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนสังคมศึกษา	1. ผศ.ดร.ทิพย์วิมล วังแก้วหิรัญ (ประธาน) 2. อ.วรรณภร ศิริพละ (กรรมการ) 3. ผศ.ดร.ระพีพันธ์ ฉายวิมล (กรรมการ) 4. ว่าที่ร้อยตรีกิตติศักดิ์ เทียนทองศิริ (เลขานุการ)
13.00 – 16.00 น.	หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ในฐานะเป็นภาษาโลก (หลักสูตรนานาชาติ)	1. ผศ.เรือโท.ดร.ทวีศักดิ์ รูปสิงห์ (ประธาน) 2. ดร.สุวิทนา สงวนรัตน์ (กรรมการ) 3. ดร.เขวง ช้อนบุญ (กรรมการ) 4. นางวัชรภรณ์ สุพะธีระ (เลขานุการ)
16.00 – 19.00 น.	หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาญี่ปุ่น	1. ผศ.ดร.ทิพย์วิมล วังแก้วหิรัญ (ประธาน) 2. อ.วรรณภร ศิริพละ (กรรมการ) 3. ดร.อาพันธ์ชนิต เจนจิต (กรรมการ) 4. นางสาวจรรววรรณ ธรรมศิลป์ (เลขานุการ)
16.00 – 19.00 น.	หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนคณิตศาสตร์	1. ผศ.เรือโท.ดร.ทวีศักดิ์ รูปสิงห์ (ประธาน) 2. นาวาตรี ดร.พงศ์เทพ จิระโร (กรรมการ) 3. ดร.เขวง ช้อนบุญ (กรรมการ) 4. ว่าที่ร้อยตรีกิตติศักดิ์ เทียนทองศิริ (เลขานุการ)
16.00 – 19.00 น.	หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ (หลักสูตรนานาชาติ)	1. ดร.อัจฉรา ประเสริฐสิน (ประธาน) 2. ว่าที่เรือตรี ดร.อุทิศ บำรุงชีพ (กรรมการ) 3. ผศ.ดร.ระพีพันธ์ ฉายวิมล (กรรมการ) 4. นางวัชรภรณ์ สุพะธีระ (เลขานุการ)
16.00 – 19.00 น.	หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนศิลปะ	1. ดร.ณัฐตะวัน ลืมประสงค์ (ประธาน) 2. ดร.สุวิทนา สงวนรัตน์ (กรรมการ) 3. ดร.ศศิพันธ์ ศิริธาดากุลพัฒน์ (กรรมการ) 4. นางสาวเดือนเพ็ญ จันทร์ขาว (เลขานุการ)

ตารางที่ 3 กำหนดการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา ประจำปีการศึกษา 2557 (ต่อ)

วัน/เวลา	หลักสูตร/สาขาวิชา	รายนามคณะกรรมการตรวจเยี่ยมฯ
วันอังคารที่ 18 สิงหาคม พ.ศ. 2558		
09.00 – 12.00 น.	หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา	1. ดร.นฤมล ศิริวงษ์ (ประธาน) 2. อ.วรรณภร ศิริพละ (กรรมการ) 3. ผศ.ดร.ภารดี อนันต์นาวิ (กรรมการ) 4. ว่าที่ร้อยตรีกิตติศักดิ์ เทียนทองศิริ (เลขานุการ)
09.00 – 12.00 น.	หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนวิทยาศาสตร์	1. ดร.ณัฐตะวัน ลิ่มประสงค์ (ประธาน) 2. ดร.สุวิทนา สงวนรัตน์ (กรรมการ) 3. นาวาตรี ดร.พงศ์เทพ จิระโร (กรรมการ) 4. นางสาวจรรูวรรณ ธรรมศิลป์ (เลขานุการ)
13.00 – 16.00 น.	หลักสูตรการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน	1. ดร.สุวิทนา สงวนรัตน์ (ประธาน) 2. ว่าที่ร้อยตรี ดร.อุทิศ บำรุงชีพ (กรรมการ) 3. ดร.วทีญญ สุวรรณเศรษฐ (กรรมการ) 4. นางสาวจรรูวรรณ ธรรมศิลป์ (เลขานุการ)
13.00 – 16.00 น.	หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา	1. ดร.นฤมล ศิริวงษ์ (ประธาน) 2. ผศ.ดร.ภารดี อนันต์นาวิ (กรรมการ) 3. นาวาตรี ดร.พงศ์เทพ จิระโร (กรรมการ) 4. ว่าที่ร้อยตรีกิตติศักดิ์ เทียนทองศิริ (เลขานุการ)
13.00 – 16.00 น.	หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนชีววิทยา	1. ดร.ณัฐตะวัน ลิ่มประสงค์ (ประธาน) 2. อ.วรรณภร ศิริพละ (กรรมการ) 3. ผศ.ดร.จันทร์ชลิ มาพุทธ (กรรมการ) 4. นางวัชรภรณ์ สุพะธีระ (เลขานุการ)
16.00 – 19.00 น.	หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนเคมี	1. ดร.นฤมล ศิริวงษ์ (ประธาน) 2. อ.วรรณภร ศิริพละ (กรรมการ) 3. รศ.ดร.สุวิชัย โกศลยะวัฒน์ (กรรมการ) 4. นางสาวจรรูวรรณ ธรรมศิลป์ (เลขานุการ)
16.00 – 19.00 น.	หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนวิทยาศาสตร์ทั่วไป	1. ดร.ณัฐตะวัน ลิ่มประสงค์ (ประธาน) 2. ดร.สุวิทนา สงวนรัตน์ (กรรมการ) 3. ผศ.ดร.จันทร์ชลิ มาพุทธ (กรรมการ) 4. ว่าที่ร้อยตรีกิตติศักดิ์ เทียนทองศิริ (เลขานุการ)

ตารางที่ 3 กำหนดการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา ประจำปีการศึกษา 2557 (ต่อ)

วัน/เวลา	หลักสูตร/สาขาวิชา	รายนามคณะกรรมการตรวจเยี่ยมฯ
วันพุธที่ 19 สิงหาคม พ.ศ. 2558		
09.00 – 12.00 น.	หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาสมอง จิตใจและการเรียนรู้	1. ผศ.ดร.จตุมา รัตนพลแสนย์ (ประธาน) 2. ดร.ณัฐตะวัน ลิ่มประสงค์ (กรรมการ) 3. รศ.ดร.มนตรี แย้มกสิกร (กรรมการ) 4. นางวัชรภรณ์ สุพะธีระ (เลขานุการ)
09.00 – 12.00 น.	หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการฝึกอบรม เพื่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์	1. ดร.นฤมล ศิริวงษ์ (ประธาน) 2. ผศ.ดร.จันทร์ชติ มาพุทท (กรรมการ) 3. ดร.จันทร์พร พรหมมาศ (กรรมการ) 4. ว่าที่ร้อยตรีกิตติศักดิ์ เทียนทองศิริ (เลขานุการ)
09.00 – 12.00 น.	หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน	1. ดร.สุวทนา สวงนรัตน์ (ประธาน) 2. ดร.อาพันธ์ชนิต เจนจิต (กรรมการ) 3. ผศ.ดร.ภารดี อนันต์นาวิ (กรรมการ) 4. นางสาวจรรุวรรณ ธรรมศิลป์ (เลขานุการ)
13.00 – 16.00 น.	หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา	1. ผศ.ดร.จตุมา รัตนพลแสนย์ (ประธาน) 2. ผศ.ดร.จันทร์ชติ มาพุทท (กรรมการ) 3. ดร.อาพันธ์ชนิต เจนจิต (กรรมการ) 4. นางสาวจรรุวรรณ ธรรมศิลป์ (เลขานุการ)
13.00 – 16.00 น.	หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา	1. ดร.นฤมล ศิริวงษ์ (ประธาน) 2. ดร.เชวง ช้อนบุญ (กรรมการ) 3. ดร.วทีญญ สุวรรณเศรษฐ (กรรมการ) 4. ว่าที่ร้อยตรีกิตติศักดิ์ เทียนทองศิริ (เลขานุการ)
13.00 – 16.00 น.	หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนคณิตศาสตร์	1. ดร.ณัฐตะวัน ลิ่มประสงค์ (ประธาน) 2. ดร.สุวทนา สวงนรัตน์ (กรรมการ) 3. รศ.ดร.สุวิชัย โกศัลยวัฒน์ (กรรมการ) 4. นางวัชรภรณ์ สุพะธีระ (เลขานุการ)
16.00 – 19.00 น.	หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา	1. ผศ.ดร.จตุมา รัตนพลแสนย์ (ประธาน) 2. ผศ.ดร.จันทร์ชติ มาพุทท (กรรมการ) 3. ดร.อาพันธ์ชนิต เจนจิต (กรรมการ) 4. นางสาวจรรุวรรณ ธรรมศิลป์ (เลขานุการ)

ตารางที่ 3 กำหนดการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา ประจำปีการศึกษา 2557 (ต่อ)

วัน/เวลา	หลักสูตร/สาขาวิชา	รายนามคณะกรรมการตรวจเยี่ยมฯ
วันพุธที่ 19 สิงหาคม พ.ศ. 2558		
16.00 – 19.00 น.	หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาไทย	1. ดร.ณัฐตะวัน ลิมประสงค์ (ประธาน) 2. ดร.สุวิทนา สงวนรัตน์ (กรรมการ) 3. รศ.ดร.สุวิชัย โกศัยยะวัฒน์ (กรรมการ) 4. นางวัชรภรณ์ สุพะธีระ (เลขานุการ)
วันพฤหัสบดีที่ 20 สิงหาคม พ.ศ. 2558		
09.00 – 12.00 น.	หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนการงานอาชีพ และเทคโนโลยี	1. ผศ.เรือโท.ดร.ทวีศักดิ์ รูปสิงห์ (ประธาน) 2. ดร.อาพันธ์ชนิด เจนจิต (กรรมการ) 3. ดร.วาทัญญู สุวรรณเศรษฐ (กรรมการ) 4. ว่าที่ร้อยตรีกิตติศักดิ์ เทียนทองศิริ (เลขานุการ)
09.00 – 12.00 น.	หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา	1. ดร.ทวีศิลป์ กลุณภาค (ประธาน) 2. นาวาตรี ดร.พงศ์เทพ จิระโร (กรรมการ) 3. ว่าที่เรือตรี ดร.อุทิศ บำรุงชีพ (กรรมการ) 4. นางสาวเดือนเพ็ญ จันทร์ขาว (เลขานุการ)
09.00 – 12.00 น.	หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนฟิสิกส์	1. ผศ.ดร.จตุมา รัตนพลแสนย์ (ประธาน) 2. ดร.อัจฉรา ประเสริฐสิน (กรรมการ) 3. ดร.เขวง ช้อนบุญ (กรรมการ) 4. นางสาวจารุวรรณ ธรรมศิลป์ (เลขานุการ)
13.00 – 16.00 น.	หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา	1. ดร.ทวีศิลป์ กลุณภาค (ประธาน) 2. นาวาตรี ดร.พงศ์เทพ จิระโร (กรรมการ) 3. ว่าที่เรือตรี ดร.อุทิศ บำรุงชีพ (กรรมการ) 4. นางสาวเดือนเพ็ญ จันทร์ขาว (เลขานุการ)
13.00 – 16.00 น.	หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาจีน	1. ผศ.ดร.จตุมา รัตนพลแสนย์ (ประธาน) 2. ดร.อัจฉรา ประเสริฐสิน (กรรมการ) 3. อ.ภฤติกา หงษ์โต (กรรมการ) 4. นางสาวจารุวรรณ ธรรมศิลป์ (เลขานุการ)

ตารางที่ 3 กำหนดการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา ประจำปีการศึกษา 2557 (ต่อ)

วัน/เวลา	หลักสูตร/สาขาวิชา	รายนามคณะกรรมการตรวจเยี่ยมฯ
วันพฤหัสบดีที่ 20 สิงหาคม พ.ศ. 2558		
16.00 – 19.00 น.	หลักสูตรการศึกษาระดับบัณฑิต สาขาวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรม ศึกษา	1. ผศ.เรือโท.ดร.ทวีศักดิ์ รูปสิงห์ (ประธาน) 2. ดร.มณฑิยา ชมดอกไม้ (กรรมการ) 3. อ.กฤติกา หงษ์โต (กรรมการ) 4. ว่าที่ร้อยตรีกิติศักดิ์ เทียนทองศิริ (เลขานุการ)
16.00 – 19.00 น.	หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการบริหารการศึกษา (หลักสูตรภาษาอังกฤษ)	1. ดร.ทวีศิลป์ กุลนภาค (ประธาน) 2. นาวาตรี ดร.พงศ์เทพ จิระโร (กรรมการ) 3. ว่าที่เรือตรี ดร.อุทิศ บำรุงชีพ (กรรมการ) 4. นางสาวเดือนเพ็ญ จันทร์ขาว (เลขานุการ)
16.00 – 19.00 น.	หลักสูตรการศึกษาระดับบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ	1. ผศ.ดร.จตุมา รัตนพลแสนย์ (ประธาน) 2. ดร.อังศรา ประเสริฐสิน (กรรมการ) 3. ดร.วาทัญญู สุวรรณเศรษฐ (กรรมการ) 4. นางสาวจารุวรรณ ธรรมศิลป์ (เลขานุการ)
วันศุกร์ที่ 21 สิงหาคม พ.ศ. 2558		
09.00 – 12.00 น.	หลักสูตรการศึกษาระดับบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย	1. ผศ.สุวรรณา ไชยะชน (ประธาน) 2. ดร.เบญจวรรณ ศรีมารุต (กรรมการ) 3. ดร.วาทัญญู สุวรรณเศรษฐ (กรรมการ) 4. นางสาวจารุวรรณ ธรรมศิลป์ (เลขานุการ)
วันอาทิตย์ที่ 23 สิงหาคม พ.ศ. 2558		
09.00 – 12.00 น.	หลักสูตรการศึกษาระดับบัณฑิต สาขาวิชาการสอนสุขศึกษา และพลศึกษา	1. รศ.ดร.ภาคภูมิ รัตนโรจนากุล (ประธาน) 2. พันตรีหญิง ดร.ณัฐกฤตา ศิริโสภณ (กรรมการ) 3. ผศ.ดร.นฤพนธ์ วงศ์จตุรภัทร (กรรมการ) 4. นางสาวจารุวรรณ ธรรมศิลป์ (เลขานุการ)
วันจันทร์ที่ 24 สิงหาคม พ.ศ. 2558		
09.00 – 12.00 น.	หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาและการพัฒนา สังคม	1. ผศ.ดร.ศิริวัฒน์ จิระเดชประไพ (ประธาน) 2. ผศ.ดร.ภรณ์ อนันต์นาวี (กรรมการ) 3. ว่าที่เรือตรี ดร.อุทิศ บำรุงชีพ (กรรมการ) 4. นางสาวจารุวรรณ ธรรมศิลป์ (เลขานุการ)

ตารางที่ 3 กำหนดการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร คณะศึกษาศาสตร์
มหาวิทยาลัยบูรพา ประจำปีการศึกษา 2557 (ต่อ)

วัน/เวลา	หลักสูตร/สาขาวิชา	รายนามคณะกรรมการตรวจเยี่ยมฯ
วันจันทร์ที่ 24 สิงหาคม พ.ศ. 2558		
13.00 – 16.00 น.	หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต สาขาวิชาการศึกษาและการพัฒนา สังคม	1. ผศ.ดร.ศิริวัฒน์ จิระเดชประไพ (ประธาน) 2. ผศ.ดร.ภารดี อนันต์นาวิ (กรรมการ) 3. ว่าที่เรือตรี ดร.อุทิศ บำรุงชีพ (กรรมการ) 4. นางสาวจรรววรรณ ธรรมศิลป์ (เลขานุการ)
วันจันทร์ที่ 31 สิงหาคม พ.ศ. 2558		
09.00 – 12.00 น.	หลักสูตรการศึกษามัธยมศึกษา สาขาวิชาการสอนนาฏยสังคีต	1. ผศ.ดร.สุพัตรา วิไลลักษณ์ (ประธาน) 2. อ.สรารุช โรจนศิริ (กรรมการ) 3. ดร.เขวง ช้อนบุญ (กรรมการ) 4. นางสาวจรรววรรณ ธรรมศิลป์ (เลขานุการ)

การประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับคณะ

ตารางที่ 4 กำหนดการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ประจำปีการศึกษา 2557

เวลา	รายการ
วันศุกร์ที่ 16 ตุลาคม พ.ศ. 2558	
08.30 – 08.45 น.	คณะกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษาประชุมเพื่อวางแผนการประเมิน
08.45 – 09.30 น.	ผู้บริหารคณะศึกษาศาสตร์ กล่าวต้อนรับคณะกรรมการประเมินคุณภาพฯ และ นำเสนอผลการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา ปีการศึกษา 2557
09.30 – 10.00 น.	คณะกรรมการตรวจสอบหลักฐานตามตัวบ่งชี้องค์ประกอบคุณภาพ
10.00 – 10.30 น.	รับประทานอาหารว่าง
10.30 – 12.00 น.	คณะกรรมการตรวจสอบหลักฐานตามตัวบ่งชี้องค์ประกอบคุณภาพ (เพิ่มเติม)
12.00 – 13.00 น.	รับประทานอาหารกลางวัน
13.00 – 14.00 น.	กลุ่มที่ 1 สัมภาษณ์นิสิต และศิษย์เก่า กลุ่มที่ 2 สัมภาษณ์ผู้ปกครอง และผู้ใช้บัณฑิต กลุ่มที่ 3 สัมภาษณ์อาจารย์ กลุ่มที่ 4 สัมภาษณ์บุคลากรสายสนับสนุน
14.00 – 15.00 น.	คณะกรรมการตรวจสอบหลักฐานตามตัวบ่งชี้องค์ประกอบคุณภาพ (เพิ่มเติม)

ตารางที่ 4 กำหนดการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ประจำปีการศึกษา 2557 (ต่อ)

เวลา	รายการ
วันศุกร์ที่ 16 ตุลาคม พ.ศ. 2558	
15.00 – 15.30 น.	รับประทานอาหารว่าง
15.30 – 16.30 น.	สรุปผลการตรวจประเมิน ให้ข้อสังเกต และข้อเสนอแนะในการเขียนรายงาน การประเมินคุณภาพการศึกษา และเตรียมการนำเสนอผลการประเมินฯ
16.30 – 17.30 น.	นำเสนอผลการประเมินการประกันคุณภาพการศึกษาภายในเบื้องต้นต่อ ผู้บริหาร คณาจารย์ และบุคลากรสายสนับสนุน
17.30 น. เป็นต้นไป	คณะผู้บริหารคณะศึกษาศาสตร์ร่วมเลี้ยงรับรองคณะกรรมการตรวจประเมินฯ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยและพัฒนา (Research and Development) มีวัตถุประสงค์เพื่อ พัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์ และ เพื่อทดลองใช้และประเมินระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์ที่พัฒนาขึ้น โดยมีขั้นตอนและวิธีดำเนินการประกอบด้วย 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 การศึกษาสภาพการดำเนินงานเกี่ยวกับการประกันคุณภาพของคณะ มีนาคม 2558 กลุ่มเป้าหมายครอบคลุมผู้บริหาร โครงการ คณะกรรมการประจำคณะ บุคลากรและคณาจารย์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องจำนวน 30 คน ระยะที่ 2 การปรับปรุงและพัฒนาระบบภายใน เมษายน 2558 ถึง พฤษภาคม 2558 กลุ่มเป้าหมายครอบคลุมผู้บริหาร คณะกรรมการประจำคณะ เป็นผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 30 คน ร่วมประชุมกลุ่มย่อยเพื่อวิพากษ์ระบบ 2 กลุ่มจำนวน 13 คน ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินร่างระบบมาตรฐาน ตัวบ่งชี้และเกณฑ์ จำนวน 17 ท่าน ระยะที่ 3 การนำระบบที่ได้รับการพัฒนาขึ้นไปใช้ประเมินภายใน โดยผู้ทรงคุณวุฒิเป็นผู้ประเมินภายในจำนวน 10 ท่าน และผู้มีส่วนได้เสีย คณะกรรมการประจำหลักสูตร ประเมินระบบ และรายงานผลการใช้ระบบที่พัฒนาขึ้นภายใน สิงหาคม 2558 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลนำเสนอเป็นตารางประกอบคำบรรยาย ดังนี้

ตารางที่ 5 ค่ามัธยฐาน และพิสัยระหว่างควอร์ไทล์การประเมินระบบโดยผู้ทรงคุณวุฒิในการพิจารณาความเหมาะสมและความสอดคล้องจำแนกตามรายชื่อ

ข้อ	รายการตามระบบ		ระดับความเหมาะสม				
	กิจกรรม	กลไก	Q1	Mdn.	Q3	IQR	เหมาะสม
1	-	คณะกรรมการประกันคุณภาพคณะศึกษาศาสตร์ระดับผู้บริหาร	4.00	4.33	4.67	.67	มากที่สุด
2	-	คณะกรรมการประกันคุณภาพคณะศึกษาศาสตร์ระดับดำเนินการ	4.04	4.33	4.67	.67	มากที่สุด
3	-	คณะอนุกรรมการประเมินคุณภาพภายในคณะ	3.80	4.27	4.64	.84	มากที่สุด

ตารางที่ 5 ค่ามัธยฐาน และพิสัยระหว่างควอร์ไทล์การประเมินระบบ โดยผู้ทรงคุณวุฒิในการพิจารณาความเหมาะสมและความสอดคล้องจำแนกตามรายชื่อ (ต่อ)

ข้อ	รายการตามระบบ		ระดับความเหมาะสม				
	กิจกรรม	กลไก	Q1	Mdn.	Q3	IQR	เหมาะสม
4	ประเมินคุณภาพระดับหลักสูตร	-	3.67	4.27	4.64	.97	มากที่สุด
5	ประเมินคุณภาพระดับคณะ	-	3.67	4.27	4.64	.97	มากที่สุด
6	การประกันคุณภาพภายในระดับหลักสูตร	-	3.67	4.27	4.64	.97	มากที่สุด
7	-	ประธานหลักสูตรดำเนินการบริหารหลักสูตรตามTQF	4.00	4.33	4.67	.67	มากที่สุด
8	-	คณะกรรมการประกันคุณภาพภายในของแต่ละภาควิชา	3.60	4.20	4.60	1.00	มาก
9	การปฏิบัติตามแผนงานประกันคุณภาพคณะ	-	4.00	4.33	4.67	.67	มากที่สุด
10	รายงานการประเมินตนเองแต่ละหลักสูตร (SAR)	-	3.67	4.27	4.64	.97	มากที่สุด
11	การนำข้อมูลย้อนกลับไปปรับใช้ในการบริหารหลักสูตรและคณะ	-	4.00	4.33	4.67	.67	มากที่สุด

ตารางที่ 5 ค่ามัธยฐาน และพิสัยระหว่างควอร์ไทล์การประเมินระบบโดยผู้ทรงคุณวุฒิในการพิจารณาความเหมาะสมและความสอดคล้องจำแนกตามรายชื่อ (ต่อ)

ข้อ	รายการตามระบบ		ระดับความเหมาะสม				
	กิจกรรม	กลไก	Q1	Mdn.	Q3	IQR	เหมาะสม
12	รายงานการประเมินคุณภาพภายในคณะ (SAR)	-	4.00	4.33	4.67	.67	มากที่สุด
13	รับการประเมินจาก สกอ.	-	4.00	4.33	4.67	.67	มากที่สุด
14	รับการประเมินจาก สมศ.	-	4.00	4.33	4.67	.67	มากที่สุด
15	การประเมินระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์	-	4.08	4.38	4.69	.61	มากที่สุด

จากตารางพบว่า ความเหมาะสมของระบบโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายข้อ พบว่ามีความเหมาะสมในระดับ มากที่สุดจำนวน 14 ข้อ (Mdn. ระหว่าง 4.21 – 4.69) ระดับมาก 1 ข้อ คือ กลไกของระบบที่มีคณะกรรมการประกันคุณภาพระดับภาควิชา (Mdn. = 4.20) โดย กิจกรรมการประเมินระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์มีคะแนนความเหมาะสมสูงสุด (Mdn. = 4.69)

สรุปผลการประเมินโครงการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร
ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ตารางที่ 6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจ/ความเหมาะสมของโครงการประเมิน
คุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ด้านผู้รับการประเมิน

ข้อ	รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลผล
1	ผู้รับการประเมิน/ภาค/หลักสูตร			
1.1	ความพร้อมรับการประเมินของภาควิชา	3.50	.57235	มาก
1.2	ความพร้อมรับการประเมินของหลักสูตร	3.43	.67891	ปานกลาง
1.3	ความพร้อมรับการประเมินของประธานกรรมการ ประจำหลักสูตร	3.63	.61495	มาก
1.4	ความพร้อมรับการประเมินของกรรมการประจำ หลักสูตร	3.43	1.00630	ปานกลาง
	รวม	3.50	.62284	มาก

จากตารางความคิดเห็น ต่อความพร้อมด้านการเป็นผู้รับการประเมิน/ภาค/หลักสูตร โดยรวม
มีความพร้อมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.50) ซึ่งมีความคิดเห็นว่าพร้อมอยู่ในระดับมาก 2 ข้อ คือ ความ
พร้อมรับการประเมินของประธานกรรมการประจำหลักสูตรมีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 3.63)
รองลงมาเป็น ความพร้อมรับการประเมินของภาควิชา(ค่าเฉลี่ย 3.50) ส่วนความพร้อมรับการประเมิน
ของหลักสูตรและความพร้อมรับการประเมินของกรรมการประจำหลักสูตรมีความพร้อมอยู่ในระดับ
ปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.50)

ตารางที่ 7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจ/ความเหมาะสมของโครงการประเมิน
คุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ด้านประธานกรรมการประเมิน

ข้อ	รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลผล
2	ประธานกรรมการประเมิน			
2.1	คุณวุฒิ/ความรู้ความสามารถเชิงวิชาการ	4.07	.52083	มาก
2.2	ความรู้ความสามารถทางการประเมินคุณภาพตามตัว บ่งชี้	4.00	.64327	มาก
2.3	ความเป็นผู้นำ/ การตัดสินใจ	3.90	.75886	มาก
2.4	ประโยชน์จากการให้ข้อเสนอแนะ/คำแนะนำ	3.90	.84486	มาก
2.5	ความเป็นกัลยาณมิตรประเมิน	4.23	.67891	มาก
	รวม	4.02	.56654	มาก

จากตารางความคิดเห็นด้านประธานกรรมการประเมิน มีความคิดเห็นว่า ความเหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.02) โดยเห็นว่ามีค่าความเหมาะสมอยู่ในระดับมากทุกข้อ ซึ่งความเป็นกัลยาณมิตรประเมินมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด(ค่าเฉลี่ย 4.23) รองลงมาเป็น คุณวุฒิ/ความรู้ความสามารถเชิงวิชาการ (ค่าเฉลี่ย 4.07) ส่วนความเป็นผู้นำ/ การตัดสินใจและประโยชน์จากการให้ข้อเสนอแนะ/คำแนะนำมีค่าเฉลี่ยเท่ากัน (ค่าเฉลี่ย 3.90)

ตารางที่ 8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจ/ความเหมาะสมของ โครงการประเมิน
คุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ด้านการประเมินจากภายนอก

ข้อ	รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลผล
3	กรรมการประเมินจากภายนอก			
3.1	คุณวุฒิ/ ความรู้ความสามารถเชิงวิชาการ	4.03	.85029	มาก
3.2	ความรู้ความสามารถทางการประเมินคุณภาพตามตัว บ่งชี้	3.97	.80872	มาก
3.3	ประโยชน์จากการให้ข้อเสนอแนะ/คำแนะนำ	3.93	.82768	มาก
3.4	ความเป็นกัลยาณมิตรประเมิน	4.03	.88992	มาก
	รวม	3.99	.79731	มาก

จากตารางความคิดเห็นด้านการประเมินจากภายนอก มีความคิดเห็นว่า ความเหมาะสม โดยรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.99) โดยเห็นว่ามีเหมาะสมอยู่ในระดับมากทุกข้อ ซึ่ง ความเป็นกัลยาณมิตรประเมิน และคุณวุฒิ/ความรู้ความสามารถเชิงวิชาการ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดเท่ากัน (ค่าเฉลี่ย 4.03) รองลงมาเป็น ความรู้ความสามารถทางการประเมินคุณภาพตามตัวบ่งชี้ (ค่าเฉลี่ย 3.97) ส่วน ประโยชน์จากการให้ข้อเสนอแนะ/คำแนะนำ มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด (ค่าเฉลี่ย 3.93)

ตารางที่ 9 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจ/ความเหมาะสมของโครงการประเมิน
คุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ด้านการประเมินจากภายใน

ข้อ	รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลผล
4	กรรมการประเมินจากภายใน			
4.1	คุณวุฒิ/ ความรู้ความสามารถเชิงวิชาการ	4.10	.71197	มาก
4.2	ความรู้ความสามารถทางการประเมินคุณภาพตามตัว บ่งชี้	4.03	.76489	มาก
4.3	ประโยชน์จากการให้ข้อเสนอแนะ/คำแนะนำ	4.00	.87099	มาก
4.4	ความเป็นกัลยาณมิตรประเมิน	4.00	1.20344	มาก
	รวม	4.03	.82716	มาก

จากตารางความคิดเห็นด้านการประเมินจากภายใน มีความคิดเห็นว่า ความเหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.03) โดยเห็นว่ามีเหมาะสมอยู่ในระดับมากทุกข้อ ซึ่ง คุณวุฒิ/ความรู้ความสามารถเชิงวิชาการ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.10) รองลงมาเป็น ความรู้ความสามารถทางการประเมินคุณภาพตามตัวบ่งชี้ (ค่าเฉลี่ย 4.03) ส่วนความเป็นกัลยาณมิตรประเมินและประโยชน์จากการให้ข้อเสนอแนะ/คำแนะนำ มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด (ค่าเฉลี่ย 4.00)

ตารางที่ 10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจ/ความเหมาะสมของโครงการประเมิน
คุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ด้านความพึงพอใจอื่น ๆ โดยรวม

ข้อ	รายการประเมิน	ค่าเฉลี่ย	ค่าเบี่ยงเบน มาตรฐาน	แปลผล
5	ความพึงพอใจ/ความเหมาะสมโดยรวม			
5.1	ความพอใจต่อคะแนนผลการประเมินของหลักสูตร ตนเอง	3.50	.86103	มาก
5.2	ได้รับความรู้ด้านการประกันคุณภาพภายในมากขึ้น	3.93	.82768	มาก
5.3	ได้แนวทางในการทำงานประกันคุณภาพ ปีหน้า	4.10	.71197	มาก
5.4	ความต้องการเข้าอบรมเป็นผู้ประเมินภายในระดับคณะ และระดับหลักสูตรตามหลักสูตรที่คณะพัฒนาขึ้น	3.53	1.27937	มาก
5.5	ความต้องการเข้าอบรมเป็นผู้ประเมินภายในตาม หลักสูตร สกอ.	3.30	1.31700	ปานกลาง
5.6	ความต้องการเข้าอบรมเป็นผู้ประเมินระดับคณะตาม หลักสูตรของ สกอ.	3.27	1.31131	ปานกลาง
	รวม	3.61	.83446	มาก

จากตารางความคิดเห็นด้านความพึงพอใจ/ความเหมาะสมโดยรวม โดยอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถาม เห็นว่า มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.61) โดยอาจารย์ได้แนวทางในการทำงานประกันคุณภาพ ปีหน้ามีค่าเฉลี่ยมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.10) รองลงมาเป็นการได้รับความรู้ด้านการประกันคุณภาพภายในมากขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.93) ส่วนความต้องการเข้าอบรมเป็นผู้ประเมินระดับคณะตามหลักสูตรของ สกอ. มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด (ค่าเฉลี่ย 3.27)

สรุปผลการสังเคราะห์ตามความคิดเห็นของอาจารย์ ต่อระบบประกันคุณภาพภายใน ของคณะศึกษาศาสตร์

สำหรับความคิดเห็นต่อระบบประกันคุณภาพภายในของคณะศึกษาศาสตร์ โดยที่มีคณาจารย์
จำนวน 22 ท่าน ได้แสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ 33 ความคิดเห็น ซึ่งจำแนกเป็นประเด็นที่สำคัญ
ได้ 4 ประเด็น ตามตารางที่ 10

ตารางที่ 11 คำร้อยละของความคิดเห็นเรียงตามลำดับ จำแนกตาม ตามประเด็นและตัวอย่างความคิดเห็น

ประเด็น ความคิดเห็น	ตัวอย่าง ความคิดเห็นของคณาจารย์แต่ละท่าน
<p>ลำดับที่ 1</p> <p>คุณภาพ ผู้ประเมิน (คิดเป็นร้อยละ 36.37)</p>	<p>“การปรับระบบพัฒนาคุณภาพผู้ประเมินให้มีมาตรฐานเดียวกัน ในการตีความ วิเคราะห์ข้อมูล และพิจารณาข้อมูลเชิงประจักษ์ประกอบการวิเคราะห์ ความเป็น กัลยาณมิตรและหัวใจผู้ประเมินว่าจุดมุ่งหมายในการประเมินคืออะไร”</p> <p>“ควรเตรียมผู้ประเมินให้มีความพร้อมในการประเมินทั้งความแม่นยำ ความมีไหว พริบปฏิภาณ และความเป็นมิตร มากกว่าเป็นผู้ประเมินที่น่าเกรงขาม ต้องเข้าใจ ตนเองว่าเราทำ SAR เพื่ออะไร”</p> <p>“มาตรฐานการประเมินของกรรมการภายนอกไม่เหมือนกัน หลักสูตรที่ประเมินวัน แรก โดยประเมิน แบบเดียวกัน หากปีหน้า สกอ. มาจริง หลักสูตรที่ประเมินวัน แรก ๆ จะเสียประโยชน์หรือไม่ เพราะหลักสูตรที่ประเมินวันท้าย ๆ ได้คะแนน ประเมินสูงกว่า”</p> <p>“กรรมการประเมินที่เชิญมามีเกณฑ์ในการพิจารณาไม่ตรงกัน ทำให้มาตรฐานไม่ เหมือนกัน”</p> <p>“กรรมการบางชุดให้โอกาสในการอธิบายในสิ่งที่ไม่ได้เขียนในรายงาน ทำให้ สามารถได้คะแนนเพิ่มได้”</p> <p>“การตีความเกี่ยวกับเกณฑ์การประเมินไม่ชัดเจน เข้าใจไม่ตรงกันระหว่างผู้ประเมิน กับผู้รับการประเมิน”</p> <p>“การตีความหมายของกรรมการผู้ประเมินแตกต่างกัน ต้องการให้เป็นมาตรฐาน เดียวกัน”</p> <p>“ใช้ประสบการณ์ของแต่ละคน มาแนะนำ ทำให้มีความหลากหลาย และเป็นภาระ เพิ่มขึ้น แก่อาจารย์ผู้สอน ที่จะกระทบต่อการเรียนการสอนและการทำผลงาน วิชาการของอาจารย์เป็นอันมาก”</p> <p>“กรรมการประเมินควรมีมาตรฐานเดียวกัน ควรมีการซักซ้อมความเข้าใจก่อนที่จะ ประเมินจริง เพราะเมื่อฟังจากหลักสูตรอื่น กรรมการมีมาตรฐานในการประเมินไม่ เท่ากัน การเข้มงวดไม่เท่ากันค่ะ”</p>

ตารางที่ 11 คำร้อยละของความคิดเห็นเรียงตามลำดับ จำแนกตาม ตามประเด็นและตัวอย่างความคิดเห็น
(ต่อ)

ประเด็น ความคิดเห็น	ตัวอย่าง ความคิดเห็นของคณาจารย์แต่ละท่าน
<p>ลำดับที่ 2</p> <p>ระบบประกัน ภายใน (คิดเป็น ร้อยละ 30.30)</p>	<p>“ควรมีการแต่งตั้งแต่ต้นปีการศึกษาว่าต้องการให้หลักสูตรทำอะไรบ้าง ครั้งนี้ระบบและเอกสาร มีความสับสนและการเตรียมการค่อนข้างกะทันหัน”</p> <p>“ในการประเมินโดยมีระบบประกันคุณภาพภายในของคณะศึกษาศาสตร์ ในทัศนะของผมคือ เห็นด้วยกับระบบการประเมิน เพื่อคุณภาพของคณะ แต่ควรจะให้มีการชี้แจงและหาแนวทางที่ง่าย ๆ กว่านี้เพราะหน้าที่ในการปฏิบัติงาน ควรเน้นเรื่องการสอนให้ดี”</p> <p>“อยากให้การประเมินในปี 2558 ที่จะเกิด ขอให้สร้างโครงสร้างที่แน่นอนแบบฟอร์ม เช่น ระบบรับนิสิต การรับบุคลากร ฯลฯ ให้เป็นไปในทางเดียวกัน”</p> <p>“ระยะเวลาดำเนินการมีความกระชั้นชิดมากเกินไป”</p> <p>“การสร้างควมมีส่วนร่วมของคณาจารย์ เพราะประกันคุณภาพเป็นเรื่องของคณาจารย์ทุกท่าน”</p> <p>“เกิดความเข้าใจคลาดเคลื่อนในการจัดทำเอกสารการประกันคุณภาพ (SAR)”</p> <p>“ควรให้เป็นมาตรฐานทุกปี”</p> <p>“ควรทำให้ระบบประกันคุณภาพมีความเสถียร เป็นระบบมากขึ้น”</p> <p>“ระบบต่าง ๆ ตามองค์ประกอบ ควรเป็นระบบกลางที่ใช้ร่วมกัน แทนการให้แต่ละหลักสูตรทำระบบขึ้นเอง และในส่วนไหนที่หลักสูตร ต้องการเพิ่มเติม ก็เพิ่มจากระบบกลาง”</p> <p>“รูปแบบการเขียน ควรกำหนดให้ชัดเจนว่าจะใช้แบบไหน บางหลักสูตรใช้รูปแบบที่ได้รับการอบรมมา แต่กรรมการแนะนำให้เขียนอีกแบบหนึ่ง ดังนั้น ของคณะศึกษาศาสตร์ หรือม.บูรพา ควรมีรูปแบบที่ไม่แตกต่างกันมาก”</p>

ตารางที่ 11 คำร้อยละของความคิดเห็นเรียงตามลำดับ จำแนกตาม ตามประเด็นและตัวอย่างความคิดเห็น
(ต่อ)

ประเด็น ความคิดเห็น	ตัวอย่าง ความคิดเห็นของคณาจารย์แต่ละท่าน
<p>ลำดับที่ 3 ปัญหาความรู้ เกี่ยวกับ องค์ประกอบ (คิดเป็นร้อยละ 21.21)</p>	<p>“ความเข้าใจเกี่ยวกับรายละเอียดองค์ประกอบต่าง ๆ ยังไม่ชัดเจน ความเข้าใจ ระหว่างกรรมการประเมินกับกรรมการประเมิน และกรรมการประเมินกับกรรมการ หลักสูตร ยังไม่ตรงกัน จึงทำให้เกิดการโต้แย้ง นอกจากนี้กรรมการประเมิน ยังไม่ สามารถตัดสินใจได้ในบางครั้ง จุดนี้จึงควรจะมีการปรับปรุง”</p> <p>“การตีความเกี่ยวกับเกณฑ์การประเมิน ไม่ชัดเจน เข้าใจไม่ตรงกันระหว่างผู้ประเมิน กับผู้รับการประเมิน”</p> <p>“บางเกณฑ์กึ่ง ๆ เช่น นับปีการศึกษา กับนับปีพ.ศ. ซึ่งหลวมกัน ในทางปฏิบัติจะ เอาอย่างไรกันแน่ ความชัดเจนควรเป็นอย่างไร”</p> <p>“ระบบต่าง ๆ ตามองค์ประกอบ ควรเป็นระบบกลางที่ใช้ร่วมกัน แทนการให้แต่ละ หลักสูตรทำระบบขึ้นเอง และในส่วนไหนที่หลักสูตร ต้องการเพิ่มเติม ก็เพิ่มจาก ระบบกลาง”</p>
<p>ลำดับที่ 4 ปัญหาการส่ง มคอ. (คิดเป็น ร้อยละ 9.09)</p>	<p>“การส่ง มคอ. ครบ 100% เป็นไปได้ยากมาก ควรปรับเกณฑ์ลงมาซักเล็กน้อยครับ”</p> <p>“ควรมีมาตรการในการควบคุมให้อาจารย์ในคณะ ส่ง มคอ.3 และ 5 ตรงตามกำหนด ระยะเวลา เพื่อให้ไม่ให้เกิดข้ออื่น ๆ ที่ต้องฟัง มคอ.3 และมคอ.5 ต้องเดือดร้อน”</p> <p>“สาเหตุที่ มคอ.5 ไม่ครบ เนื่องจากในระบบ TQF ของมหาวิทยาลัย ไม่มีกลุ่มของ อาจารย์พิเศษที่ภาคฯ เชิญมาสอนเช่น วิชา 400204 นิสิตเอกอังกฤษเรียนกลุ่ม 5 แต่ ในระบบไม่มีกลุ่ม 5 เนื่องจากเป็นอาจารย์พิเศษของภาคคะ”</p>

จากตารางพบว่าคำร้อยละของความคิดเห็นเรียงตามลำดับ จำแนกตาม ตามประเด็นและ
ตัวอย่างความคิดเห็น ลำดับที่ 1 คุณภาพผู้ประเมิน(คิดเป็นร้อยละ 36.37) ลำดับที่ 2 ระบบประกันภายใน
(คิดเป็นร้อยละ 30.30) ลำดับที่ 3 ปัญหาความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบ (คิดเป็นร้อยละ 21.21) ลำดับที่ 4
ปัญหาการส่ง มคอ.(คิดเป็นร้อยละ 9.09)

**สรุปผลการสังเคราะห์ตามความคิดเห็นของอาจารย์ ต่อผลการประเมินคุณภาพการศึกษา
ภายในระดับหลักสูตร/ความต้องการปรับ/แก้ไข คณะกรรมการประเมินในตัวเองชี้**

สำหรับความคิดเห็นต่อผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตรของ คณะศึกษาศาสตร์ และความต้องการปรับหรือแก้ไข คณะกรรมการประเมินในตัวเองชี้ โดยที่มีคณาจารย์ จำนวน 22 ท่าน ได้แสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ 30 ความคิดเห็น ซึ่งจำแนกเป็นประเด็นที่สำคัญ ได้ 3 ประเด็น ตามตารางที่ 14

ตารางที่ 12 คำร้อยละของความคิดเห็นจำแนกตามประเด็นและตัวอย่างความคิดเห็น

ประเด็นความคิดเห็น	ตัวอย่าง ความคิดเห็นของคณาจารย์แต่ละท่าน
<p>ลำดับที่ 1 เกี่ยวกับ หลักสูตรและ กรรมการประจำ หลักสูตร (คิดเป็นร้อยละ 40.00)</p>	<p>“กรรมการหลักสูตร 4 คน อยู่ที่โรงเรียนสาธิต ทำให้ตัวประธานต้องทำงานแต่เพียงผู้เดียว”</p> <p>“ควรมีเจ้าหน้าที่มาช่วยในแต่ละหลักสูตร”</p> <p>“ภาระงานทุกอย่างของประธานหลักสูตรน่าเห็นใจมาก”</p> <p>“ในส่วนของ มคอ. 3 และ มคอ. 5 พบว่า อาจารย์ผู้รับผิดชอบการสอนวิชาต่าง ๆ ในหลักสูตรเป็นอาจารย์จากคณะมนุษยศาสตร์ ส่งไม่ครบ ทำให้คะแนนในการประเมินในส่วนนี้ไม่มี จำเป็นต้องทำเรื่องขอความร่วมมือในการกรอก มคอ. 3 และ มคอ. 5 จะทำให้คะแนนในภาพรวมของหลักสูตรเพิ่มมากขึ้น”</p> <p>“กรณีเป็นการดำเนินงานของมหาวิทยาลัย เช่น การติดตามผลการทำงานของบัณฑิต ทางสาขาวิชาไม่ได้ดำเนินการเอง, การรับสมัครนิสิต เป็นส่วนของคณะ / มหาวิทยาลัย สาขาวิชาไม่ได้รับผิดชอบโดยตรง ทางสาขาวิชาที่จะได้คะแนนน้อยในส่วนนี้ใช้ใหม่”</p> <p>“ผลงานตีพิมพ์มีน้อย ของนิสิตระดับปริญญาโท เนื่องจากการตรวจสอบข้อมูลยังมีความไม่ครบ”</p> <p>“การเผยแพร่ผลงาน การนับเวลาอาจไม่เป็นธรรม เพราะไม่ตรงกัน”</p> <p>“เกณฑ์ควรใช้ต่อเนื่อง เพื่อจะได้ดูพัฒนาการแต่ละหลักสูตร เพื่อให้เป็นมาตรฐาน ไม่ใช่เปลี่ยนทุกปี (ส่วนกลาง) ทำให้เพิ่มความยากลำบากกับคนทำ”</p> <p>“การนับผลงาน”</p> <p>“คุณสมบัติอาจารย์ประจำหลักสูตร ต้องมีประสบการณ์การสอน 2 ปี”</p>

ตารางที่ 12 คำร้อยละของความคิดเห็นจำแนกตามประเด็นและตัวอย่างความคิดเห็น (ต่อ)

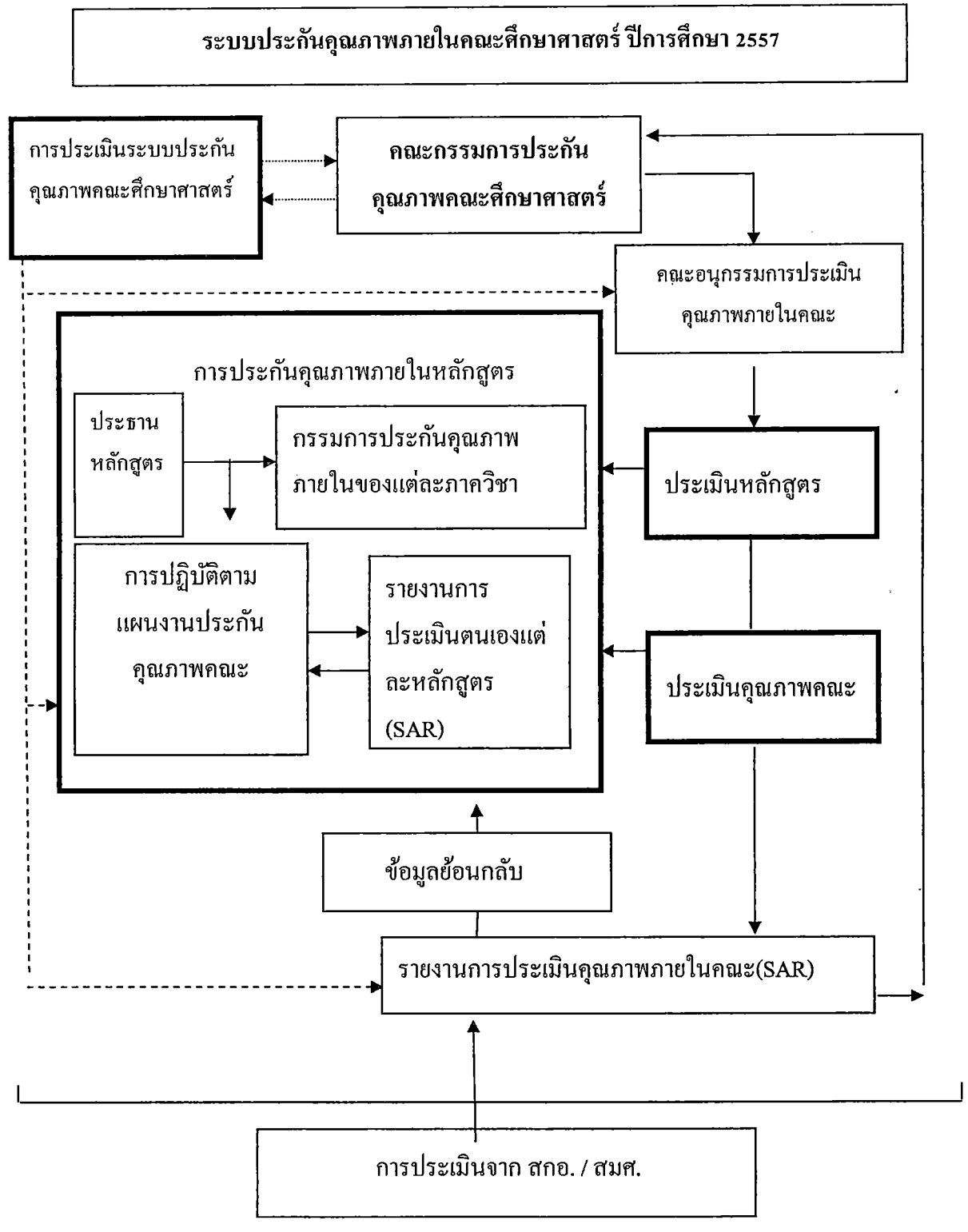
ประเด็นความคิดเห็น	ตัวอย่าง ความคิดเห็นของคณาจารย์แต่ละท่าน
<p>ลำดับที่ 2</p> <p>ข้อเสนอแนะในการประกันคุณภาพ (คิดเป็นร้อยละ 33.33)</p>	<p>“การเตรียมตัวก่อนข้างกะทันหัน”</p> <p>“ต้องการให้ทุกคนทั้งผู้ประเมินและผู้รับประเมินมีความเข้าใจในกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ให้ตรงกัน และควรปรับทั้งระบบ เช่น การแจ้งคะแนนแต่ละองค์ประกอบ”</p> <p>“มีความเห็นว่า ยังมีความแตกต่างกันในการประเมิน ความเห็นของกรรมการต่าง ๆ กรรมการอาจจะขาดความสามารถประสบการณ์ในการทำความเข้าใจในประเด็นต่าง ๆ “</p> <p>“รูปแบบของการเขียนจะใช้รูปแบบไหน ควรจะทำแบบให้ชัดเจน เพราะ ป.เอก ใช้รูปแบบหนึ่ง ผู้ประเมินบอกว่าชัดเจนดี แต่หลักสูตร ป.โท ที่ให้ผมมา และใช้รูปแบบของการประเมินแบบที่อบรมมา แต่กรรมการประเมินบอกว่า ดูยาก”</p> <p>“ระบบกลไกที่เป็นส่วนกลาง ควรจะให้ทางส่วนกลางดำเนินการให้เหมือนกัน จะได้ไม่ต้องทำใหม่ อาจจะผิดพลาดได้”</p> <p>“อยากให้ชี้แจงหลักเกณฑ์การประเมินก่อนที่จะมีการประเมินหรือเก็บหลักฐานในปีนั้น ๆ เพื่อจะได้เตรียมเก็บหลักฐานให้ตรงตามที่กรรมการต้องการ”</p> <p>“การมีหลักฐานในแต่ละประเภท ทั้งกลไกและกระบวนการ รวมทั้งการประเมินผลแต่ละขั้นตอน อาจไม่สามารถเก็บได้ครบ จะต้องมีกลไกให้ชัดเจนว่า ทำแค่ไหน ทำอย่างไร ให้ตรงกัน จะได้เป็นมาตรฐาน”</p> <p>“ไม่ทราบคะแนนรายตัวบ่งชี้ เนื่องจากกรรมการประเมินไม่แจ้ง แจ้งแต่ภาพรวม จึงเห็นสมควรพิจารณาคุณสมบัติผู้ประเมินที่ทราบระบบการทำงานจริง ๆ”</p>

ตารางที่ 12 คำร้อยละของความคิดเห็นจำแนกตามประเด็นและตัวอย่างความคิดเห็น (ต่อ)

ประเด็นความคิดเห็น	ตัวอย่าง ความคิดเห็นของคณาจารย์แต่ละท่าน
<p>ลำดับที่ 3</p> <p>การขอปรับ</p> <p>คะแนน</p> <p>(คิดเป็นร้อยละ 30.00)</p>	<p>“หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต ต้องการให้มีการทบทวนคะแนนประเมินในตัวบ่งชี้ต่อไปนี้ ตัวบ่งชี้ที่ 3.1 การรับนิสิต ตัวบ่งชี้ที่ 3.2 การส่งเสริมและพัฒนานิสิต ตัวบ่งชี้ที่ 4.1 การบริหารและพัฒนาอาจารย์ ตัวบ่งชี้ที่ 5.1 สารของรายวิชาในหลักสูตร ตัวบ่งชี้ที่ 5.2 การวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน ตัวบ่งชี้ที่ 5.3 การประเมินผู้เรียน ตัวบ่งชี้ที่ 5.4 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้</p> <p>หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต ตัวบ่งชี้ที่ 3.1, 3.2, 3.3, 4.1, 4.3, 5.1, 5.2, 5.3”</p> <p>“คะแนนที่กรรมการประเมินให้ กรรมการหลักสูตร ป.โท ป.เอก ใช้ชุดเดียวกัน แต่กรรมการประเมินให้คะแนนไม่เหมือนกัน”</p> <p>“คะแนนตัวบ่งชี้ต่าง ๆ ควรจะปรับให้น่าสนใจบ้าง เห็นใจคนทำงาน”</p> <p>“ต้องการปรับองค์ประกอบที่ 1 ให้ผ่านเนื่องจาก ณ.เวลานี้อาจารย์ในคณะน่าจะส่ง มคอ.5 ครบแล้ว (ข้อ 12)”</p> <p>“คะแนนองค์ประกอบที่ 6 ได้แก้ไขให้มีการนำผลการประเมินไปปรับปรุงในปี การศึกษาหน้า โดยแจ้งให้กรรมการประจำหลักสูตรทราบและทำแผนการ ดำเนินการในปีหน้า ในส่วนอื่น ๆ จริง ๆ ทางหลักสูตรได้มีการบันทึกการประชุมไว้ แต่ไม่ได้แจ้งให้กรรมการประเมินทราบ แล้วแต่ฝ่ายวิจัยจะพิจารณาแล้วกันค่ะ”</p> <p>“ปรับแก้ตามที่กรรมการหลักสูตรและการสอน ป.โท เสนอ ขอปรับแก้การเขียนให้ ครอบคลุม”</p> <p>“ขอปรับเพิ่มระบบและกลไก องค์ประกอบ องค์ 3, 4, 5, 6”</p> <p>“หลักสูตรดุษฎีบัณฑิต การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาโลก องค์ที่ 1 คณะกรรมการ บอกว่า ไม่ผ่าน แต่เราคิดว่าผ่าน ไม่เกี่ยวกับองค์ประกอบ (2 ปี) ประสพการณ์ ไม่น่าเกี่ยว”</p>

จากตารางพบคำร้อยละของความคิดเห็นเรียงตามลำดับ จำแนกตาม ตามประเด็นและ ตัวอย่าง ความคิดเห็น ลำดับที่ 1 เกี่ยวกับหลักสูตรและกรรมการประจำหลักสูตร (คิดเป็นร้อยละ 40.00) ลำดับที่ 2 ข้อเสนอแนะในการประกันคุณภาพ(คิดเป็นร้อยละ 33.33) ลำดับที่ 3 การขอปรับคะแนน (คิดเป็นร้อยละ 30.00)

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา



ภาพที่ 3 ระบบและกลไกการประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์

ผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร

คณะศึกษาศาสตร์ มีการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 ระหว่างวันที่ 17 – 31 สิงหาคม พ.ศ. 2558 ณ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อติดตาม ตรวจสอบผลการดำเนินงานของหลักสูตร คณะศึกษาศาสตร์ ในรอบปีการศึกษา 2557 ตามเกณฑ์ มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา โดยมีผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร จำนวน 38 หลักสูตร ดังนี้

ตารางที่ 13 ผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557

ที่	ชื่อหลักสูตร	คะแนนการประเมินเฉลี่ยตามองค์ประกอบ						คะแนนเฉลี่ย	หมายเหตุ
		1	2	3	4	5	6		
หลักสูตรการศึกษาบัณฑิต									
1	สาขาวิชาการสอนวิทยาศาสตร์ทั่วไป	ผ่าน	-	1.00	1.56	1.63	2.00	1.47	
2	สาขาวิชาการสอนฟิสิกส์	ผ่าน	2.50	2.00	2.96	2.38	2.00	2.41	
3	สาขาวิชาการสอนเคมี	ผ่าน	1.91	1.67	1.11	2.00	2.00	1.70	
4	สาขาวิชาการสอนชีววิทยา	ผ่าน	-	1.67	2.25	1.25	1.00	1.61	
5	สาขาวิชาการสอนคณิตศาสตร์	ผ่าน	-	1.33	1.22	2.50	2.00	1.79	
6	สาขาวิชาการสอนสังคมศึกษา	ไม่ผ่าน	-	1.50	1.22	1.00	1.00	0	มคอ. 3 และ มคอ. 5 มีไม่ครบชุด รายวิชา
7	สาขาวิชาการสอนภาษาไทย	ผ่าน	-	2.00	1.33	2.50	3.00	2.09	
8	สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ	ไม่ผ่าน	2.21	1.67	1.00	2.00	2.00	0	มคอ. 5 มีไม่ครบชุด รายวิชา
9	สาขาวิชาการสอนภาษาจีน	ไม่ผ่าน	2.38	1.67	2.11	1.00	1.00	0	อาจารย์ประจำหลักสูตรลาศึกษาต่อ

ตารางที่ 13 ผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 (ต่อ)

ที่	ชื่อหลักสูตร	คะแนนการประเมินเฉลี่ยตามองค์ประกอบ						คะแนนเฉลี่ย	หมายเหตุ
		1	2	3	4	5	6		
หลักสูตรการศึกษาระดับบัณฑิต									
10	สาขาวิชาการสอนภาษาญี่ปุ่น	ไม่ผ่าน	-	2.00	0.67	1.00	2.00	0	อาจารย์ประจำหลักสูตรไม่เป็นไปตามเกณฑ์
11	สาขาวิชาการสอนนาฏยสังคีต	ไม่ผ่าน	4.64	2.67	2.22	2.13	1.00	0	อาจารย์ประจำหลักสูตรลาศึกษาต่อ
12	สาขาวิชาการสอนสุขศึกษาและพลศึกษา	ผ่าน	-	2.33	2.30	3.00	2.00	2.54	
13	สาขาวิชาการสอนศิลปะ	ผ่าน	-	1.00	3.00	1.25	2.00	1.73	
14	สาขาวิชาการศึกษาปฐมวัย	ผ่าน	4.65	1.00	3.48	2.75	2.00	2.75	
15	สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา	ผ่าน	0	1.00	1.22	1.75	1.00	1.13	
16	สาขาวิชาเทคโนโลยีอุตสาหกรรมศึกษา	ผ่าน	3.85	1.33	1.75	2.50	1.00	2.15	
หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต									
17	สาขาวิชาการบริหารการศึกษา	ผ่าน	1.95	1.67	1.64	2.50	2.00	1.91	
18	สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา	ผ่าน	1.25	1.00	2.00	2.00	1.00	1.58	
19	สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน	ผ่าน	2.35	2.33	3.19	2.75	2.00	2.64	
20	สาขาวิชาการสอนคณิตศาสตร์	ผ่าน	4.74	2.33	2.53	3.50	3.00	3.16	
21	สาขาวิชาการสอนวิทยาศาสตร์	ผ่าน	4.90	1.67	2.58	2.75	2.00	2.73	
22	สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะเป็นภาษาโลก (หลักสูตรนานาชาติ)	ผ่าน	0	2.00	1.92	0.75	1.00	1.21	
23	สาขาวิชาการสอนการงานอาชีพและเทคโนโลยี	ผ่าน	-	2.00	2.17	2.25	1.00	2.05	

ตารางที่ 13 ผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 (ต่อ)

ที่	ชื่อหลักสูตร	คะแนนการประเมินเฉลี่ยตามองค์ประกอบ						คะแนนเฉลี่ย	หมายเหตุ
		1	2	3	4	5	6		
หลักสูตรการศึกษามหาบัณฑิต									
24	สาขาวิชาการศึกษาและการพัฒนาสังคม	ผ่าน	1.98	1.33	2.61	2.00	3.00	2.06	
หลักสูตรวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต									
25	สาขาวิชาจิตวิทยาการปรึกษา	ผ่าน	2.45	2.00	2.86	1.75	2.00	2.19	
26	สาขาวิชาวิจัย วัตถุประสงค์ และสถิติการศึกษา	ผ่าน	2.50	1.33	2.53	1.75	2.00	1.97	
27	สาขาวิชาสมอง จิตใจและการเรียนรู้	ผ่าน	-	1.00	2.28	2.13	2.00	1.85	
หลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต									
28	สาขาวิชาการพัฒนาศาสตร์พยาบาลมนุษย์ (หลักสูตรนานาชาติ)	ผ่าน	2.50	1.67	3.67	2.50	2.00	2.54	
29	สาขาวิชาเทคโนโลยีการฝึกอบรมเพื่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์	ไม่ผ่าน	-	1.00	1.64	2.13	1.00	0	หลักสูตรอยู่ในขั้นตอนของการดำเนินการขออนุมัติต่อสภามหาวิทยาลัยและ สกอ
หลักสูตรการศึกษาดุษฎีบัณฑิต									
30	สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน	ผ่าน	4.18	2.67	2.94	2.88	3.00	3.05	
หลักสูตรปริญญาคุณวุฒิบัณฑิต									
31	สาขาวิชาการบริหารการศึกษา	ผ่าน	3.78	1.67	1.33	2.50	2.00	2.20	
32	สาขาวิชาการบริหารการศึกษา (หลักสูตรภาษาอังกฤษ)	ผ่าน	3.78	1.67	1.25	2.50	2.00	2.18	
33	สาขาวิชาการศึกษาและการพัฒนาสังคม	ผ่าน	2.62	1.00	2.42	1.88	3.00	2.00	
34	สาขาวิชาเทคโนโลยีการศึกษา	ผ่าน	1.88	1.00	1.89	1.00	1.00	1.34	

ตารางที่ 13 ผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 (ต่อ)

ที่	ชื่อหลักสูตร	คะแนนการประเมินเฉลี่ยตามองค์ประกอบ						คะแนนเฉลี่ย	หมายเหตุ
		1	2	3	4	5	6		
หลักสูตรปรัชญาดุษฎีบัณฑิต									
35	สาขาวิชาวิจัย วัสดุ และสถิติ การศึกษา	ผ่าน	3.88	1.33	2.08	2.25	2.00	2.23	
36	สาขาวิชาจิตวิทยาการศึกษา	ผ่าน	-	2.00	2.42	1.75	2.00	2.02	
37	สาขาวิชาการพัฒนาศาสตร์พยาบาล มนุษย์ (หลักสูตรนานาชาติ)	ผ่าน	1.50	2.00	2.33	2.75	3.00	2.31	
38	สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ ในฐานะเป็นภาษาโลก (หลักสูตรนานาชาติ)	ผ่าน	-	2.00	2.00	0.75	1.00	1.45	

ทั้งนี้ ในปีการศึกษา 2557 คณะศึกษาศาสตร์ มีหลักสูตรที่เปิดสอนทั้งหมด จำนวน 38 หลักสูตร มีหลักสูตรที่ผ่านการประเมิน จำนวน 32 หลักสูตร และไม่ผ่านการประเมิน จำนวน 6 หลักสูตร โดยมีผลรวมค่าคะแนนของทุกหลักสูตร เท่ากับ 66.04 คะแนน ดังนั้น ในตัวบ่งชี้ที่ 1.1 ผลการบริหารจัดการหลักสูตร โดยรวม ของคณะศึกษาศาสตร์ มีค่าคะแนนเท่ากับ 1.74 คะแนน

มติที่ประชุมระบบประกันคุณภาพในการนำมาใช้ประเมินคุณภาพ

1. การประชุมคณะผู้บริหารคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ครั้งที่ 3/2558 เมื่อวันอังคาร ที่ 10 มีนาคม พ.ศ. 2558 เรื่อง ระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์ ประจำปีการศึกษา 2557 ที่ประชุมรับทราบ และเห็นควรนำเสนอเข้าที่ประชุมกรรมการประจำคณะต่อไป

2. การประชุมคณะกรรมการประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ครั้งที่ 3/2558 เมื่อวันพฤหัสบดีที่ 12 มีนาคม พ.ศ. 2558 เรื่อง ระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์ ประจำปีการศึกษา 2557 ที่ประชุมมติเห็นชอบในหลักการให้ใช้ระบบประกันคุณภาพภายในระดับคณะ ตามร่างระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์ ประจำปีการศึกษา 2557

บทที่ 5

สรุปผลการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นวิจัยและพัฒนา (Research and Development) มีวัตถุประสงค์เพื่อ พัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์ และ เพื่อทดลองใช้และประเมินระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์ที่พัฒนาขึ้น โดยมีขั้นตอนและวิธีดำเนินการประกอบด้วย 3 ระยะ คือ ระยะที่ 1 การศึกษาสภาพการดำเนินงานเกี่ยวกับการประกันคุณภาพของคณะ มีนาคม 2558 กลุ่มเป้าหมายครอบคลุมผู้บริหาร ครงการ คณะกรรมการประจำคณะ บุคลากรและคณาจารย์ผู้มีส่วนเกี่ยวข้องจำนวน 30 คน ระยะที่ 2 การปรับปรุงและพัฒนาระบบภายใน เมษายน 2558 ถึง พฤษภาคม 2558กลุ่มเป้าหมายครอบคลุมผู้บริหาร คณะกรรมการประจำคณะ เป็นผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 30 คน ร่วมประชุมกลุ่มย่อยเพื่อวิพากษ์ระบบ 2 กลุ่มจำนวน 13 คน ผู้ทรงคุณวุฒิประเมินร่างระบบมาตรฐาน ตัวบ่งชี้และเกณฑ์ จำนวน 17 ท่าน ระยะที่ 3 การนำระบบที่ได้รับการพัฒนาขึ้นไปใช้ประเมินภายใน โดยผู้ทรงคุณวุฒิเป็นผู้ประเมินภายในจำนวน 10 ท่าน และผู้มีส่วนได้เสีย คณะกรรมการประจำหลักสูตร ประเมินระบบ และรายงานผลการใช้ระบบที่พัฒนาขึ้นภายใน สิงหาคม 2558 ผลการวิจัย ดังนี้

สรุประบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะ

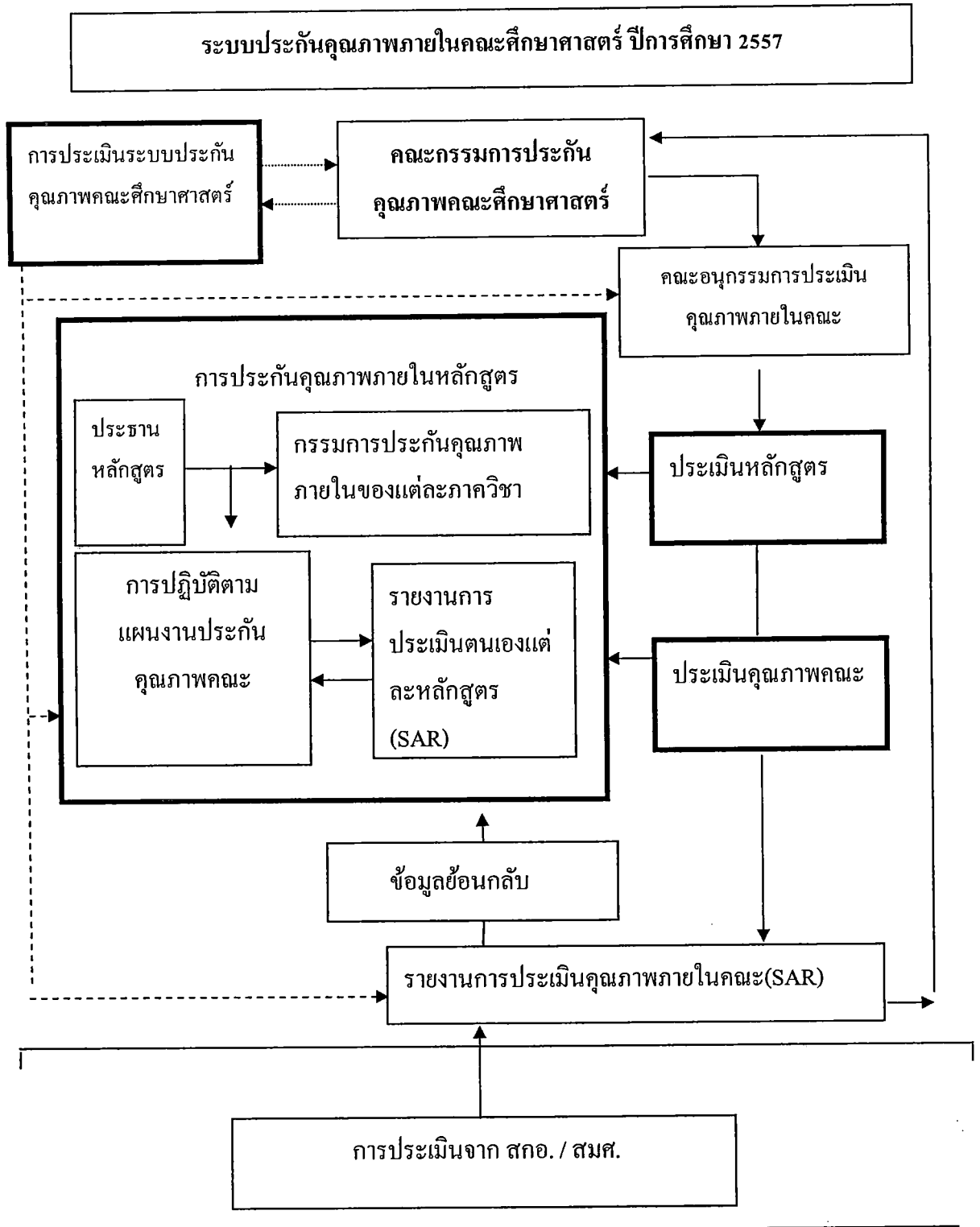
ความเหมาะสมของระบบโดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด เมื่อพิจารณารายข้อพบว่ามีความเหมาะสมในระดับ มากที่สุดจำนวน 14 ข้อ (Mdn. ระหว่าง 4.21 – 4.69) ระดับมาก 1 ข้อ คือกลไกของระบบที่มีคณะกรรมการประกันคุณภาพระดับภาควิชา (Mdn. = 4.20) โดย กิจกรรมการประเมินระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์มีคะแนนความเหมาะสมสูงสุด (Mdn. = 4.69) (ตามภาพประกอบและคู่มือการใช้ระบบตามภาคผนวก)

สรุปผลการประเมินโครงการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตรของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ความพึงพอใจ/ความเหมาะสมของโครงการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตรของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ด้านผู้รับการประเมิน ความคิดเห็น ต่อความพร้อมด้านการเป็นผู้รับการประเมิน/ภาค/หลักสูตร โดยรวมมีความพร้อมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.50) ซึ่งมีความคิดเห็นว่าพร้อมอยู่ในระดับมาก 2 ข้อ คือ ความพร้อมรับการประเมินของประธานกรรมการประจำหลักสูตรมีคะแนนเฉลี่ยมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 3.63) รองลงมาเป็น ความพร้อมรับการประเมินของภาควิชา (ค่าเฉลี่ย 3.50) ส่วนความพร้อมรับการประเมินของหลักสูตรและความพร้อมรับการประเมินของกรรมการประจำหลักสูตรมีความพร้อมอยู่ในระดับปานกลาง (ค่าเฉลี่ย 3.50)

สรุประบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในระดับคณะ
(ตามภาพประกอบและคู่มือการใช้ระบบตามภาคผนวก)

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา



ภาพที่ 4 ระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์ที่ได้จากการวิจัย

ด้านประธานกรรมการประเมิน มีความคิดเห็นว่า ความเหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.02) โดยเห็นว่ามีเหมาะสมอยู่ในระดับมากทุกข้อ ซึ่งความเป็นกัลยาณมิตรประเมินมีค่าเฉลี่ยมากที่สุด(ค่าเฉลี่ย 4.23) รองลงมาเป็น คุณวุฒิ/ความรู้ความสามารถเชิงวิชาการ (ค่าเฉลี่ย 4.07) ส่วนความเป็นผู้นำ/ การตัดสินใจและประโยชน์จากการให้ข้อเสนอแนะ/คำแนะนำมีค่าเฉลี่ยเท่ากัน (ค่าเฉลี่ย 3.90)

ด้านกรรมการประเมินจากภายนอก มีความคิดเห็นว่า ความเหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.99) โดยเห็นว่ามีเหมาะสมอยู่ในระดับมากทุกข้อ ซึ่ง ความเป็นกัลยาณมิตรประเมิน และคุณวุฒิ/ความรู้ความสามารถเชิงวิชาการ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุดเท่ากัน (ค่าเฉลี่ย 4.03) รองลงมา เป็น ความรู้ความสามารถทางการประเมินคุณภาพตามตัวบ่งชี้ (ค่าเฉลี่ย 3.97) ส่วนประโยชน์จากการให้ข้อเสนอแนะ/คำแนะนำ มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด (ค่าเฉลี่ย 3.93)

ด้านกรรมการประเมินจากภายใน มีความคิดเห็นว่า ความเหมาะสมโดยรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 4.03) โดยเห็นว่ามีเหมาะสมอยู่ในระดับมากทุกข้อ ซึ่ง คุณวุฒิ/ความรู้ความสามารถเชิงวิชาการ มีค่าเฉลี่ยมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.10) รองลงมาเป็น ความรู้ความสามารถทางการประเมินคุณภาพตามตัวบ่งชี้ (ค่าเฉลี่ย 4.03) ส่วนความเป็นกัลยาณมิตรประเมินและประโยชน์จากการให้ข้อเสนอแนะ/คำแนะนำ มีค่าเฉลี่ยน้อยสุด (ค่าเฉลี่ย 4.00)

ด้านความพึงพอใจ/ความเหมาะสมโดยรวม โดยอาจารย์ที่ตอบแบบสอบถาม เห็นว่า มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก (ค่าเฉลี่ย 3.61) โดยอาจารย์ได้แนวทางในการทำงานประกันคุณภาพปีหน้ามีค่าเฉลี่ยมากที่สุด (ค่าเฉลี่ย 4.10) รองลงมาเป็นการได้รับความรู้ด้านการประกันคุณภาพภายในมากขึ้น (ค่าเฉลี่ย 3.93) ส่วนความต้องการเข้าอบรมเป็นผู้ประเมินระดับคณะตามหลักสูตรของ สกอ. มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด (ค่าเฉลี่ย 3.27)

สรุปผลการสังเคราะห์ตามความคิดเห็นของอาจารย์ ต่อระบบประกันคุณภาพภายในของคณะศึกษาศาสตร์

สำหรับความคิดเห็นต่อระบบประกันคุณภาพภายในของคณะศึกษาศาสตร์ โดยที่มีคณาจารย์จำนวน 22 ท่าน ได้แสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ 33 ความคิดเห็น ซึ่งจำแนกเป็นประเด็นที่สำคัญได้ 4 ประเด็น พบว่าค่าร้อยละของความคิดเห็นเรียงตามลำดับ จำแนกตาม ตามประเด็นและตัวอย่างความคิดเห็น ลำดับที่ 1 คุณภาพผู้ประเมิน(คิดเป็นร้อยละ 36.37) ลำดับที่ 2 ระบบประกันภายใน (คิดเป็นร้อยละ 30.30) ลำดับที่ 3 ปัญหาความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบ (คิดเป็นร้อยละ 21.21) ลำดับที่ 4 ปัญหาการส่ง มคอ. (คิดเป็นร้อยละ 9.09)

สรุปผลการสังเคราะห์ตามความคิดเห็นของอาจารย์ ต่อผลการประเมินคุณภาพการศึกษา ภายในระดับหลักสูตร/ความต้องการปรับ/แก้ไข คณะกรรมการประเมินในตัวเองชี้

สำหรับความคิดเห็นต่อผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตรของ คณะศึกษาศาสตร์ และความต้องการปรับหรือแก้ไข คณะกรรมการประเมินในตัวเองชี้ โดยที่มีคณาจารย์ จำนวน 22 ท่าน ได้แสดงความคิดเห็นที่เป็นประโยชน์ 30 ความคิดเห็น ซึ่งจำแนกเป็นประเด็นที่สำคัญ ได้ 3 ประเด็น พบว่าคำร้อยละของความคิดเห็นเรียงตามลำดับ จำแนกตาม ตามประเด็นและตัวอย่าง
ความคิดเห็น ลำดับที่ 1 เกี่ยวกับหลักสูตรและกรรมการประจำหลักสูตร (คิดเป็นร้อยละ 40.00) ลำดับที่ 2 ข้อเสนอแนะในการประกันคุณภาพ(คิดเป็นร้อยละ 33.33) ลำดับที่ 3 การขอปรับคะแนน (คิดเป็นร้อยละ 30.00)

ผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร

คณะศึกษาศาสตร์ มีการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ประจำปีการศึกษา 2557 ระหว่างวันที่ 17 – 31 สิงหาคม พ.ศ. 2558 ณ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อติดตาม ตรวจสอบผลการดำเนินงานของหลักสูตร คณะศึกษาศาสตร์ ในรอบปีการศึกษา 2557 ตามเกณฑ์ มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา โดยมีผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร จำนวน 38 หลักสูตร พบว่า ในปีการศึกษา 2557 คณะศึกษาศาสตร์ มีหลักสูตรที่เปิดสอนทั้งหมด จำนวน 38 หลักสูตร มีหลักสูตรที่ผ่านการประเมิน จำนวน 32 หลักสูตร และไม่ผ่านการประเมิน จำนวน 6 หลักสูตร โดยมีผลรวมค่าคะแนนของทุกหลักสูตร เท่ากับ 66.04 คะแนน ดังนั้น ในตัวเองชี้ที่ 1.1 ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม ของคณะศึกษาศาสตร์ มีค่าคะแนนเท่ากับ 1.74 คะแนน

มติที่ประชุมระบบประกันคุณภาพในการนำมาใช้ประเมินคุณภาพ

1. การประชุมคณะผู้บริหารคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ครั้งที่ 3/2558 เมื่อวันอังคาร ที่ 10 มีนาคม พ.ศ. 2558 เรื่อง ระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์ ประจำปีการศึกษา 2557 ที่ประชุมรับทราบ และเห็นควรนำเสนอเข้าที่ประชุมกรรมการประจำคณะต่อไป

2. การประชุมคณะกรรมการประจำคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ครั้งที่ 3/2558 เมื่อวันที่พฤหัสบดีที่ 12 มีนาคม พ.ศ. 2558 เรื่อง ระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์ ประจำปีการศึกษา 2557 ที่ประชุมมติเห็นชอบในหลักการให้ใช้ระบบประกันคุณภาพภายในระดับคณะ ตามร่างระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์ ประจำปีการศึกษา 2557

อภิปรายผล

จากผลการวิจัย ระบบที่พัฒนาขึ้นสำหรับใช้ในปี 2558 พบว่าได้ปรับเปลี่ยนเดิมที่ใช้ในปีที่ผ่านมาซึ่งขาดความชัดเจนให้มีความชัดเจนขึ้น มีประโยชน์สูงสุด มีความถูกต้อง เหมาะสม และมีความเป็นไปได้ ลดความซับซ้อน ปรับมาตรฐานตัวบ่งชี้ตามกรอบแนวคิดการประเมิน CIPP Model ให้สอดคล้องกับแผนปฏิบัติงาน โครงการในปีงบประมาณ 2558 โดยมาตรฐานมีความสอดคล้องกับการประกันคุณภาพการศึกษาระดับสถาบัน(มหาวิทยาลัยบูรพาและการประเมินภายในระดับ สกอ. และการประเมินภายนอกระดับชาติ (สมศ.) ทั้งนี้มีความสอดคล้องกับความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิที่เห็นว่าการประกันคุณภาพภายใน ควรเน้นกระบวนการและกิจกรรม ให้มีผลการประเมินเป็นรูปธรรมมากขึ้น ซึ่งมีความสอดคล้องกับแนวคิดของ Smith (1982) ได้เสนอองค์ประกอบของระบบที่สำคัญ องค์ประกอบหนึ่งคือ กระบวนการ (Process) ผลผลิต (Output) ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) สอดคล้องกับ Schoderbek and others (1990) ได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับองค์ประกอบของระบบที่สำคัญ ๆ ประกอบด้วย กระบวนการ (Process) ผลผลิต (Output) ข้อมูลป้อนกลับ (Feedback) สอดคล้องกับ Lunenburg & Ornstein (1991) ได้ให้แนวคิดขององค์ประกอบของระบบที่ประกอบด้วยองค์ประกอบดังกล่าวเช่นกัน

ข้อเสนอแนะจากผลวิจัย

ในปีงบประมาณ 2558 (ปีการศึกษา 2557) ผู้เกี่ยวข้องและผู้บริหารระดับคณะได้นำระบบมาตรฐาน ตัวบ่งชี้และเกณฑ์ที่พัฒนาขึ้นนำไปสู่การปฏิบัติให้เกิดเป็นรูปธรรมเพื่อนำไปสู่ความมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผล ลดความเสี่ยงของคณะ ใช้งบประมาณได้คุ้มค่า เกิดประโยชน์สูงสุด ทั้งในการบริหารคณะ และผลสัมฤทธิ์ของหลักสูตรที่จะเกิดขึ้นกับ ผู้เรียน ครู ผู้บริหารการศึกษา และระบบการศึกษาของชาติ อย่างไรก็ตาม มาตรฐาน ตัวบ่งชี้และเกณฑ์ในปีการศึกษา ต่อ ๆ ไปอาจมีการเปลี่ยนแปลง ไปตามบริบท และระบบประกันคุณภาพระดับมหาวิทยาลัยได้ แต่การดำเนินการในส่วนกิจกรรมและกลไกของระบบจะยังคงนำไปประยุกต์ใช้ได้กับทุกสถานการณ์

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

หลังจากได้ดำเนินการตามระบบที่พัฒนาขึ้นเสร็จสิ้นแล้วควรมีการศึกษาในส่วนของผลกระทบที่เกิดขึ้นหลังจากได้ดำเนินการในรอบที่ 1 ทั้งทางบวกและในทางลบ ทั้งที่เกิดโดยตรงและเกิดขึ้นทางอ้อม และควรทำวิจัยขยายผลสู่การประกันคุณภาพให้ครอบคลุม ในคณะอื่น ๆ ในมหาวิทยาลัย โดยมีจุดร่วมในส่วนของกิจกรรมและกลไกที่สอดคล้องกัน แต่อาจมีความหลากหลายตามบริบทที่เป็นเฉพาะทางของแต่ละคณะ ในโอกาสต่อไป

บรรณานุกรม

- พงศ์เทพ จิระโร.(2555). *การวิจัยทางการศึกษา*. ชลบุรี: ภาควิชาวิจัยและจิตวิทยาประยุกต์ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา. เอกสารการสอน.
- ศิริชัย กาญจนวาสี. (2541). *ทฤษฎีการวัดและประเมินผล*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. เอกสารการสอน.
- สุวิมล ว่องวานิช. (2545). *การประเมินความต้องการจำเป็น*. กรุงเทพฯ: ภาควิชาวิจัยการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. เอกสารการสอน.
- ปฐม นิคมานนท์. *การวางแผนและการประเมินโครงการ*. กรุงเทพมหานคร : สมาคมการศึกษานอกระบบแห่งประเทศไทย, 2529
- สังัด อุทรานันท์. *เทคนิคการจัดการเรียนการสอนอย่างเป็นระบบ*. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์มิตรสยาม, 2532.
- การวิจัยแบบผสมผสาน.2554. <http://images.phichamon.multiply.multiplycontent.com/.../> ...
สืบค้น 7 มีนาคม 2558
- เนาวรัตน์ พลายน้อย.2549. *การติดตามประเมินผลและการสังเคราะห์ความรู้ : บทเรียนการพัฒนานักจัดการความรู้ท้องถิ่นในโครงการเสริมสร้างการเรียนรู้เพื่อชุมชนเป็นสุข (สรส.) ภาคกลาง*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยมหิดล.
- วิโรจน์ สารรัตน์.2545. *วิธีวิทยาการวิจัยแบบผสม กระบวนทัศน์ใหม่สำหรับการวิจัยทางการบริหารการศึกษา*. ขอนแก่น : อักษราพิพัฒน์.
- วรรณิ แกมเกตุ. 2551. *วิธีวิทยาการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สิทธิ์ ชีรธรรม. *การออกแบบการวิจัยแบบวิธีผสม: ความเป็นมาและประเด็นขัดแย้ง*.
http://acad.vru.ac.th/form/var_4.pdf สืบค้น 7 มีนาคม 2556
- Campbell, D. T., & Fiske, D. 1959. **Convergent and discriminant validation by the multitraitmultimethod matrix**. *Psychological Bullentin*, 56, 81-105.
- Creswell, J. W. 2002. **Educational research:Planning, conducting, and evaluating quantitative and qualitative approaches to research**. Upper Saddle River, NJ: Merrill/Pearson Education

ภาคผนวก

แบบประเมินระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์ ปีการศึกษา 2557

คำชี้แจง โปรดประเมิน โดยทำเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ความเหมาะสมตามความคิดเห็นของท่านทุกข้อ

ลำดับ	ระบบ		ระดับความเหมาะสม				
	กิจกรรม	กลไก	มากที่สุด	มาก	กลาง	น้อย	ไม่เหมาะสม
1	-	คณะกรรมการประกันคุณภาพคณะศึกษาศาสตร์ระดับผู้บริหาร					
2	-	คณะกรรมการประกันคุณภาพคณะศึกษาศาสตร์ระดับดำเนินการ					
3	-	คณะอนุกรรมการประเมินคุณภาพภายในคณะ					
4	ประเมินคุณภาพระดับหลักสูตร	-					
5	ประเมินคุณภาพระดับคณะ	-					
6	การประกันคุณภาพภายในระดับหลักสูตร	-					
7	-	ประธานหลักสูตรดำเนินการบริหารหลักสูตรตามTQF					
8	-	คณะกรรมการประกันคุณภาพภายในของแต่ละภาควิชา					

ลำดับ	ระบบ		ระดับความเหมาะสม				
	กิจกรรม	กลไก	มากที่สุด	มาก	กลาง	น้อย	ไม่เหมาะสม
9	การปฏิบัติตาม แผนงานประกัน คุณภาพคณะ	-					
10	รายงานการประเมิน ตนเองแต่ละ หลักสูตร(SAR)	-					
11	การนำข้อมูล ย้อนกลับไปปรับใช้ ในการบริหาร หลักสูตรและคณะ	-					
12	รายงานการประเมิน คุณภาพภายในคณะ (SAR)	-					
13	รับการประเมินจาก สกอ.	-					
14	รับการประเมินจาก สมศ.	-					
15	การประเมินระบบ ประกันคุณภาพ ภายในคณะ ศึกษาศาสตร์	-					

*การเสนอแนะรายชื่อ โปรดเขียนลงในแบบประเมินได้โดยตรง

ข้อเสนอแนะทั่วไปโดยรวม.....

.....

.....

.....



ระบบประกันคุณภาพภายในระดับคณะและระดับหลักสูตร
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

ฝ่ายวิจัยและประกันคุณภาพ
คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
ปีการศึกษา 2557

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

องค์ประกอบที่ 5 การบริหารจัดการ

98

ภาคผนวก

- รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิร่วมประชุมกลุ่ม
- รายชื่อผู้ทรงคุณวุฒิในการสัมภาษณ์
- รายชื่อผู้ประเมินนำร่อง
- เครื่องมือที่ใช้ในการวางแผน และใช้เก็บรวบรวมข้อมูลประเมินคุณภาพ
- เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูลประเมินคุณภาพ

ตอนที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญ

ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 47 กำหนดให้หน่วยงานทางการศึกษามีระบบประกันคุณภาพการศึกษาเพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาทุกระดับ จาก พ.ร.บ. ดังกล่าวทำให้เกิดหน่วยงานในระดับชาติที่สำคัญสำหรับงานประกันคุณภาพการศึกษาขึ้นหน่วยงานหนึ่ง คือ สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) พ.ศ. 2543 มีหน้าที่หลักในการพัฒนาระบบการประเมินคุณภาพภายนอก พัฒนามาตรฐานสำหรับการประเมินคุณภาพภายนอก พัฒนาผู้ประเมินภายนอก ให้การรับรองผู้ประเมินภายนอก กำกับดูแลการประเมินคุณภาพภายนอกให้มีประสิทธิภาพ ตลอดจนจัดทำรายงานคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาประจำปี มีหลักการดำเนินงานที่สำคัญของสำนักงานคือ เพื่อก่อให้เกิดการพัฒนาคุณภาพการศึกษา มุ่งเน้นเรื่องการตรวจสอบและถ่วงดุล ให้ความสำคัญในการตรวจสอบและประสานงาน สร้างวัฒนธรรมในการทำงานด้านการศึกษาที่เน้นเรื่องคุณภาพและความโปร่งใส สามารถตรวจสอบได้ ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการประเมินคุณภาพและการพัฒนาการจัดการศึกษาจากทุกฝ่าย เป็นบริการสาธารณะในการให้ข้อมูลทางการศึกษาแก่ผู้เกี่ยวข้อง โดยดำเนินการประเมินภายนอกสถานศึกษาทุกแห่งทั่วประเทศในรอบแรกภายใน ปี 2548 หลังจากนั้นจะดำเนินการประเมินภายนอกในครั้งต่อไปทุก 5 ปี

การประกันคุณภาพการศึกษาของประเทศไทยที่ผ่านมาได้มีการดำเนินการเพื่อทำให้การศึกษามีคุณภาพหลายรูปแบบ มีความหลากหลายตามแต่หน่วยงานต้นสังกัดจะกำหนดขึ้น แต่โดยภาพรวมของการประกันคุณภาพการศึกษาของชาติเริ่มมีความชัดเจนขึ้นเป็นลำดับ อย่างไรก็ตามเนื่องจากหน่วยงานทางการศึกษาต่าง ๆ ที่มีอยู่ันได้แก่กระทรวงศึกษาธิการ ทบวงมหาวิทยาลัย สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ต่างก็มีกระบวนการในการประเมินคุณภาพการจัดการศึกษาของตนในรูปแบบต่างๆกัน ทุกหน่วยงานดังกล่าวที่มีสถานศึกษาในสังกัดจะได้รับการประเมินคุณภาพภายนอกโดยสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) ตามกฎหมายต่อไป สำหรับหน่วยงานทางการศึกษาที่ไม่ได้อยู่ในส่วนราชการที่กล่าวมาอันได้แก่หน่วยงานทางการศึกษาที่จัดการศึกษาเฉพาะทางต่าง ๆ เช่น กระทรวงสาธารณสุข กระทรวงกลาโหม กระทรวงมหาดไทย นั้นบางหน่วยงานกำหนดมาตรฐานการศึกษามาใช้สำหรับสถานศึกษาในสังกัดของตนเองขึ้น แต่ในอีกหลายหน่วยงานยังขาดระบบประกันคุณภาพการศึกษาที่ชัดเจน

1.1.1 มาตรฐานและการประกันคุณภาพการศึกษา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ หมวด 6 มาตรฐานและการประกันคุณภาพ การศึกษา กำหนดให้สถานศึกษามีระบบการประกันคุณภาพ เพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา ทุกระดับ โดยให้สถานศึกษาจัดระบบการประกันคุณภาพภายใน และให้สำนักงานรับรองมาตรฐานและ ประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) ทำหน้าที่ตรวจสอบคุณภาพภายนอก และเสนอผลการประเมินต่อ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องและสาธารณชน

มาตรา 47 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2545 กำหนดให้สถานศึกษาทุกแห่งจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา โดยให้ ถือว่าการประกันคุณภาพภายใน เป็นภารกิจหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการ อย่างต่อเนื่อง โดยจะต้องสร้างระบบและกลไกในการควบคุม ตรวจสอบ ประเมินและพัฒนาการ ดำเนินงานของหน่วยงาน มีการวัดผลสำเร็จของการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน แล้วจัดทำรายงาน ผลการดำเนินการเสนอต่อหน่วยงานต้นสังกัด และเปิดเผยต่อสาธารณชน มีการประเมินและปรับปรุง อย่างต่อเนื่อง และมีนวัตกรรมเป็นแบบอย่างที่ดี (สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, 2545)

มาตรา 47 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 บัญญัติให้มีระบบการ ประกันคุณภาพการศึกษา ซึ่งประกอบด้วย ระบบการประกันคุณภาพภายในและระบบการประกัน คุณภาพภายนอก เพื่อพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาทุกระดับ ทั้งนี้ ระบบ หลักเกณฑ์ และ วิธีการประกันคุณภาพการศึกษาดังกล่าว ให้เป็นไปตามที่กำหนด ในกฎกระทรวง จึงจำเป็นต้องออก กฎกระทรวงนี้ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ซึ่ง แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2545 และมาตรา 47 วรรคสอง แห่ง พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 อันเป็นกฎหมายที่มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการ จำกัทธิสิทธิและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 29 ประกอบกับมาตรา 43 ของรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงศึกษาธิการออกกฎกระทรวงไว้ โดยให้ยกเลิกกฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และ วิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2546 และ กฎกระทรวงว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพการศึกษาภายในสถานศึกษา ระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2546 กฎกระทรวงฯ ว่าด้วยระบบ หลักเกณฑ์ และวิธีการประกันคุณภาพ การศึกษา พ.ศ. 2553 ตามราชกิจจานุเบกษา เล่ม 127 ตอนที่ 23 ก 2 หน้า 22 - 35 กล่าวไว้ โดยในการ ดำเนินงานวิจัยนี้ ขอคัดลอกเฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพในระดับอุดมศึกษา ตามกฎ กระทรวงฯ ดังกล่าว ประกอบด้วย ดังนี้

1. ความหมายด้านการประกันคุณภาพการศึกษา ภายใต้กฎกระทรวงฯ ฉบับนี้ ได้ให้ความหมายที่เกี่ยวข้องกับการประกันคุณภาพการศึกษา ดังนี้

1.1 การประเมินคุณภาพภายใน หมายความว่า การประเมินคุณภาพ การจัดการศึกษา การติดตาม และการตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาที่กระทรวงศึกษาธิการ ประกาศกำหนดสำหรับการประกันคุณภาพภายใน ซึ่งกระทำโดยบุคลากรของสถานศึกษานั้น หรือโดยหน่วยงานต้นสังกัดที่มีหน้าที่กำกับดูแลสถานศึกษา

1.2 การประเมินคุณภาพภายนอก หมายความว่า การประเมินคุณภาพ การจัดการศึกษา การติดตาม และการตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษา ซึ่งกระทำโดยสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน) หรือผู้ประเมินภายนอก

1.3 การติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษา หมายความว่า กระบวนการติดตาม ตรวจสอบ ความก้าวหน้าของการปฏิบัติตามแผนการพัฒนาคุณภาพการศึกษา และจัดทำรายงานการติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษา พร้อมทั้งเสนอแนะมาตรการเร่งรัดการพัฒนาคุณภาพการศึกษา

1.4 การพัฒนาคุณภาพการศึกษา หมายความว่า กระบวนการพัฒนาการศึกษา เข้าสู่คุณภาพที่สอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาของชาติ โดยมีการกำหนดมาตรฐานการศึกษา การจัดระบบและโครงสร้าง การวางแผน และการดำเนินงานตามแผน รวมทั้ง การสร้างจิตสำนึกให้เห็นว่าการพัฒนาคุณภาพการศึกษาจะต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่องและเป็นความรับผิดชอบร่วมกันของทุกคน

1.5 สำนักงาน หมายความว่า สำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน)

2. ระบบการประกันคุณภาพภายในเพื่อการพัฒนาคุณภาพการศึกษาและพัฒนา มาตรฐานการศึกษาทุกระดับ ตั้งแต่การศึกษาขั้นพื้นฐาน อาชีวศึกษา และระดับอุดมศึกษา ดังนี้

2.1 การประเมินคุณภาพภายใน โดยให้สถานศึกษาดำเนินการประกันคุณภาพ ภายในอย่างต่อเนื่องเป็นประจำทุกปีโดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ทั้งนี้ ด้วยการสนับสนุนจากหน่วยงานต้น สังกัดและการมีส่วนร่วมของชุมชน

2.2 การติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษา โดยให้สถานศึกษาจัดทำรายงาน ประจำปีที่เป็นรายงานประเมินคุณภาพภายในเสนอต่อคณะกรรมการสถานศึกษา หน่วยงานต้นสังกัด และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เพื่อพิจารณาและเปิดเผยรายงานนั้นต่อสาธารณชน

2.3 การพัฒนาคุณภาพการศึกษา โดยสถานศึกษาต้องนำผลการประเมินคุณภาพ ทั้งภายในและภายนอกไปประกอบการจัดทำแผนการพัฒนาคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษา

3. ระบบการประกันคุณภาพภายนอกเพื่อรับรองมาตรฐานและมุ่งพัฒนาคุณภาพ การศึกษาทุกระดับ ต้องประกอบด้วย

3.1 การประเมินคุณภาพภายนอก ให้คำนึงถึงจุดมุ่งหมายและหลักการ ดังต่อไปนี้

3.1.1 เพื่อให้มีการพัฒนาคุณภาพการศึกษา

3.1.2 ยึดหลักความเที่ยงตรง เป็นธรรม และโปร่งใส มีหลักฐานข้อมูลตาม สภาพความเป็นจริงและมีความรับผิดชอบที่ตรวจสอบได้

3.1.3 สร้างความสมดุลระหว่างเสรีภาพทางการศึกษากับจุดมุ่งหมายและ หลักการศึกษาของชาติ โดยให้มีเอกภาพเชิงนโยบาย ซึ่งสถานศึกษาสามารถกำหนดเป้าหมายเฉพาะ และพัฒนาคุณภาพการศึกษาให้เต็มตามศักยภาพของสถานศึกษาและผู้เรียน

3.1.4 ส่งเสริม สนับสนุน และร่วมมือกับสถานศึกษาในการพัฒนาระบบ การประกันคุณภาพภายในของสถานศึกษา

3.1.5 ส่งเสริมการมีส่วนร่วมในการประเมินคุณภาพ และพัฒนาการจัด การศึกษาของรัฐ เอกชน องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น บุคคล ครอบครัวยุ องค์กรชุมชน องค์กรเอกชน องค์กรวิชาชีพ สถาบันศาสนา สถานประกอบการ และสถาบันสังคมอื่น

3.1.6 ความเป็นอิสระ เสรีภาพทางวิชาการ เอกสิทธิ์ ปรชญา ปณิธาน วิสัยทัศน์ พันธกิจและเป้าหมายของสถานศึกษา

ในการประกันคุณภาพภายนอก ให้สำนักงานทำการประเมินคุณภาพภายนอก สถานศึกษาแต่ละแห่งตามมาตรฐานการศึกษาของชาติและครอบคลุมหลักเกณฑ์ในเรื่อง ดังต่อไปนี้

มาตรฐานที่ว่าด้วยผลการจัดการศึกษาในแต่ละระดับและประเภทการศึกษา

มาตรฐานที่ว่าด้วยการบริหารจัดการศึกษา

มาตรฐานที่ว่าด้วยการจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

มาตรฐานที่ว่าด้วยการประกันคุณภาพภายใน

ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องทำการประเมินคุณภาพภายนอกจากมาตรฐานอื่น เพิ่มเติมจากมาตรฐานที่กำหนดในวรรคหนึ่ง ให้สำนักงานประกาศกำหนดมาตรฐานอื่นได้โดยความ เห็นชอบของรัฐมนตรี วิธีการในการประกันคุณภาพภายนอก ให้เป็นไปตามระเบียบ ที่สำนักงาน กำหนด

3.2 การติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษา โดยหน่วยงานต้นสังกัด ของ สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาจัดให้มีการติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษานั้นอย่างน้อย หนึ่งครั้งใน

ทุกสามปีและแจ้งผลให้สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาทราบ รวมทั้งเปิดเผยผลการติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษาต่อสาธารณชน

4. คณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา ภายใต้กฎกระทรวง ฉบับนี้ ระบุในข้อ 30 ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา” ประกอบด้วย

4.1 กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง เป็นประธานกรรมการ
 4.2 เลขานุการคณะกรรมการการอุดมศึกษา เป็นรองประธานกรรมการ
 4.3 กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้ง โดยคำแนะนำ ของคณะกรรมการการอุดมศึกษา จากผู้มีความรู้ความสามารถ ความเชี่ยวชาญ และประสบการณ์ในด้านการ จัดการศึกษา การบริหารสถานศึกษา หรือการประเมินการจัดการศึกษา จำนวนไม่เกินเก้าคนเป็นกรรมการ ซึ่งในจำนวนนี้จะต้องแต่งตั้งบุคคลที่ไม่เป็นข้าราชการหรือพนักงานมหาวิทยาลัยที่มีตำแหน่งหรือเงินเดือนประจำจำนวนไม่น้อยกว่าห้าคน ให้เลขานุการคณะกรรมการการอุดมศึกษาแต่งตั้งข้าราชการของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาซึ่งดูแลงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาเป็นกรรมการและเลขานุการ

5. หลักการพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยให้สถานศึกษาระดับอุดมศึกษาพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายใน โดยยึดหลักดังนี้

5.1 หลักเสรีภาพทางวิชาการและควมมีอิสระในการดำเนินการของสถานศึกษา เพื่อให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลในการพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาอย่างต่อเนื่อง และเตรียมความพร้อมเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายนอก

5.2 หลักเกณฑ์การประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา ให้พิจารณาจาก

5.2.1 ระบบการประกันคุณภาพภายในของคณะวิชาและสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาโดยคำนึงถึงมาตรฐานการศึกษาระดับอุดมศึกษาตามที่กระทรวงศึกษาธิการประกาศกำหนด

5.2.2 ผลการปฏิบัติงานของคณะวิชาและสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา ตามระบบการประกันคุณภาพภายในที่กำหนดไว้

5.2.3 ประสิทธิภาพและประสิทธิผลการดำเนินงานตามระบบการประกันคุณภาพภายในที่ส่งผลต่อคุณภาพการศึกษาตามตัวบ่งชี้คุณภาพการศึกษา

6. แนวปฏิบัติวิธีการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา ซึ่งให้ใช้แนวปฏิบัติ ดังต่อไปนี้

6.1 ให้คณะวิชาและสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาจัดให้มีหน่วยงานหรือคณะกรรมการที่รับผิดชอบการดำเนินการด้านการประกันคุณภาพการศึกษาขึ้น โดยมีหน้าที่พัฒนาบริหารและติดตามการดำเนินการประกันคุณภาพภายใน ตลอดจนประสานกับหน่วยงานภายนอก เพื่อให้เกิดความมั่นใจว่าการจัดการศึกษาจะเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

6.2 ให้คณะวิชาและสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาพัฒนาระบบการประกันคุณภาพภายในเพื่อใช้กำกับ ติดตาม ตรวจสอบและประเมินคุณภาพการศึกษาให้มีประสิทธิภาพภายใต้กรอบนโยบายและหลักการที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษากำหนด

6.3 ให้คณะวิชาและสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาดำเนินการตามระบบการประกันคุณภาพภายใน โดยถือเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษา

6.4 ให้คณะวิชาและสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาจัดให้มีระบบและกลไกควบคุมคุณภาพขององค์ประกอบต่าง ๆ ที่ใช้ในการผลิตบัณฑิต ดังต่อไปนี้

6.4.1 หลักสูตรการศึกษาในสาขาวิชาต่าง ๆ

6.4.2 คณาจารย์และระบบการพัฒนาคณาจารย์

6.4.3 สื่อการศึกษาและเทคนิคการสอน

6.4.4 ห้องสมุดและแหล่งการเรียนรู้อื่น

6.4.5 อุปกรณ์การศึกษา

6.4.6 สภาพแวดล้อมในการเรียนรู้และบริการการศึกษา

6.4.7 การวัดผลการศึกษาและสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนของนักศึกษา

6.4.8 องค์ประกอบอื่นตามที่แต่ละสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาเห็นสมควร

ให้แต่ละคณะวิชาและสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาจัดให้มีระบบการติดตามตรวจสอบคุณภาพการศึกษาตามที่เห็นสมควร โดยให้สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการพัฒนาการประกันคุณภาพภายใน ระดับคณะวิชา ของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษาอย่างต่อเนื่อง

7. กรณีที่ผลการประเมินคุณภาพภายนอกไม่ผ่านเกณฑ์มาตรฐาน เมื่อผลการประเมินคุณภาพภายนอกแสดงว่า ผลการจัดการศึกษาของสถานศึกษาไม่ผ่านเกณฑ์มาตรฐาน ให้สำนักงานแจ้งเป็นหนังสือพร้อมแสดงเหตุผลที่ไม่ผ่านเกณฑ์มาตรฐาน แก่หน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษานั้น และให้สถานศึกษานั้นปรับปรุงแก้ไขโดยจัดทำแผนพัฒนาคุณภาพและดำเนินการตามแผน เพื่อขอรับการประเมินใหม่ภายในสองปีนับแต่วันที่ได้รับแจ้งผลการประเมินครั้งแรก และให้สถานศึกษาเสนอ

แผนพัฒนาคุณภาพ ต่อสำนักงานเพื่อพิจารณาอนุมัติภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแจ้งผลการประเมิน

ในกรณีที่สถานศึกษาไม่ดำเนินการปรับปรุงแก้ไขภายในกำหนดเวลา ให้สำนักงานรายงานต่อคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน คณะกรรมการการอาชีวศึกษา หรือคณะกรรมการการอุดมศึกษา หรือหน่วยงานต้นสังกัดอื่น แล้วแต่กรณี เพื่อพิจารณาส่งการต่อไป

1.1.2 คำจำกัดความที่เกี่ยวข้อง

1) ระบบ หมายถึง กลุ่มขององค์ประกอบที่ร่วมกันทำหน้าที่ซึ่งเกี่ยวเนื่องกันและอิสระต่อกันเพื่อทำให้บรรลุถึงผลลัพธ์ หรือวัตถุประสงค์ อย่างใดอย่างหนึ่งตามที่คาดไว้ หรือตั้งไว้ สำหรับองค์ประกอบที่ร่วมกันทำหน้าที่ดังกล่าวในทางการศึกษาเป็นกิจกรรมต่าง ๆ ที่หน่วยงานได้ดำเนินการเพื่อทำให้ได้ผลผลิตทางการศึกษาที่มีคุณภาพ ตอบสนองความต้องการของหน่วยงานต้นสังกัด สอดคล้องกับนโยบายการศึกษาของชาติ

2) การพัฒนาระบบ หมายถึง การนำองค์ความรู้จากการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและข้อมูลเบื้องต้นจากการศึกษาสภาพปัจจุบันของหน่วยงานมาบูรณาการเข้าด้วยกันตามขั้นตอน ทำให้เกิดเป็นกลุ่มกิจกรรมที่มีจุดมุ่งหมายในการดำเนินการสิ่งใดสิ่งหนึ่งอย่างมีคุณภาพ และมีความเหมาะสม

3) ระบบประกันคุณภาพการศึกษา หมายถึง กลุ่มของกิจกรรมทางการศึกษาอันประกอบด้วย การประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา การนิเทศงานประกันคุณภาพการศึกษา การประเมินคุณภาพการศึกษา การรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาให้หน่วยงานต้นสังกัด และรายงานผลต่อสถานศึกษาเพื่อเป็นข้อมูลย้อนกลับใช้ในการปรับปรุงคุณภาพการศึกษาของสถานศึกษา และการประเมินระบบประกันคุณภาพการศึกษา กิจกรรมเหล่านี้ร่วมกันทำหน้าที่ซึ่งเกี่ยวเนื่องกันอยู่ในลักษณะรวมกันเป็นหน่วยเดียว มีจุดมุ่งหมายเพื่อทำให้การจัดการศึกษามีคุณภาพ ทำให้เชื่อได้ว่าการจัดการศึกษาสามารถบรรลุถึงผลลัพธ์ที่คาดไว้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล ต่อเนื่องและมีความยั่งยืน

4) การพัฒนาระบบประกันคุณภาพภายในสำหรับการศึกษาเฉพาะทางของ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หมายถึง กระบวนการนำข้อมูลเบื้องต้นจากสภาพปัจจุบันของการจัดการศึกษากองทัพเรือ ประกอบกับแนวคิดและทฤษฎีเกี่ยวกับการประกันคุณภาพ แนวคิดเกี่ยวกับความยั่งยืนของระบบ และแนวคิดในการประเมินงานประเมินเป็นแนวคิดหลักที่กำหนดกิจกรรมต่าง ๆ ที่จะนำไปสู่การจัดการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่มีคุณภาพ ตอบสนองความต้องการของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา สอดคล้องกับมาตรฐานการศึกษาระดับชาติ

5) การประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา หมายถึง การปฏิบัติของสถานศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ที่ได้ดำเนินการตามระบบ หรือแผนงานที่กำหนดไว้ซึ่งมีความสอดคล้องกับนโยบายการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา และนโยบายการศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ทั้งนี้ทำให้เกิดความมั่นใจว่า ได้ผู้ที่สำเร็จการศึกษาที่มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์ตามความต้องการของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา และพร้อมที่จะรับการประกันคุณภาพจากภายนอกของสำนักงานรับรองมาตรฐาน และประเมินคุณภาพการศึกษา (องค์การมหาชน)

1.2 หลักการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์

การประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ใช้แนวคิดพื้นฐาน ของการบริหารงานปกติ แนวคิดของการประกันคุณภาพ วิธีการทำให้คุณภาพยั่งยืนในระดับบุคคล ระดับของสถานศึกษา และความยั่งยืนของระบบโดยระบบการนิเทศ การตรวจสอบและประเมินคุณภาพ ประยุกต์เข้าด้วยกัน กล่าวคือ

1) แนวคิดในการจัดการ PDCA (PDCA Cycle Concept) ประกอบด้วย การวางแผน (Plan) การปฏิบัติงาน (Do) การประเมินงาน (Check) และการปรับปรุงงาน (Action)

2) แนวคิดเกี่ยวกับการประกันคุณภาพประกอบด้วย การควบคุมคุณภาพ (Quality Control) การตรวจสอบคุณภาพ (Quality Audit) การประเมินคุณภาพ (Quality Assessment) และการปรับปรุงคุณภาพ (Quality Improvement)

3) แนวคิดการสร้างควมยั่งยืนแก่ระบบประกันคุณภาพ 3 ส่วนคือ เริ่มต้นจากความยั่งยืนในระดับบุคคล (KAP concept) ประกอบด้วย Knowledge , Attitude และ Practice ในระดับต่อมาเป็นความยั่งยืนของคุณภาพภายในสถานศึกษาประกอบด้วยองค์ประกอบ ทางการบริหาร ได้แก่ Leadership, Marketability กับองค์ประกอบของ Dynamic operations ได้แก่ Stability, Capability และ Improvability ในส่วนที่ 3 เป็นความยั่งยืนในระดับระบบประกอบด้วย การนิเทศงานและการตรวจสอบทบทวนจากภายนอกสถานศึกษาอย่างเป็นกัลยาณมิตร

การประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เป็นการประยุกต์การบริหารงานปกติ (P D C A Cycle) เข้ากับงานประกันคุณภาพการศึกษา (Quality control, Quality audit, Quality assessment, และ Quality improvement) ตามแนวคิดของสำนักงานรับรองมาตรฐานและประเมินคุณภาพการศึกษา (สมศ.) และได้ประยุกต์แนวคิดความยั่งยืนของคุณภาพ (Quality sustainable) เข้ามาในระบบทำให้งานประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา มีความเข้มแข็งมากขึ้น โดยเน้นความยั่งยืนทั้งในระดับบุคคล ระดับสถานศึกษา ประกอบกับความต่อเนื่อง

ยั่งยืนของระบบโดยกำหนดให้มีความต่อเนื่องในการนิเทศ และการตรวจสอบประเมินคุณภาพ ซึ่งจะทำให้การดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา มีความสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ และพร้อมรับการประเมินคุณภาพการศึกษาจากภายนอก

1.3 วัตถุประสงค์ของการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

1) เพื่อให้การจัดการศึกษาของสถานศึกษาในสังกัดคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา สามารถผลิตบุคลากรที่มีเอกลักษณ์ของทหารเรือ ตามความต้องการของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา โดยมีกระบวนการดำเนินงานอย่างมีประสิทธิภาพ ตอบสนองนโยบายการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

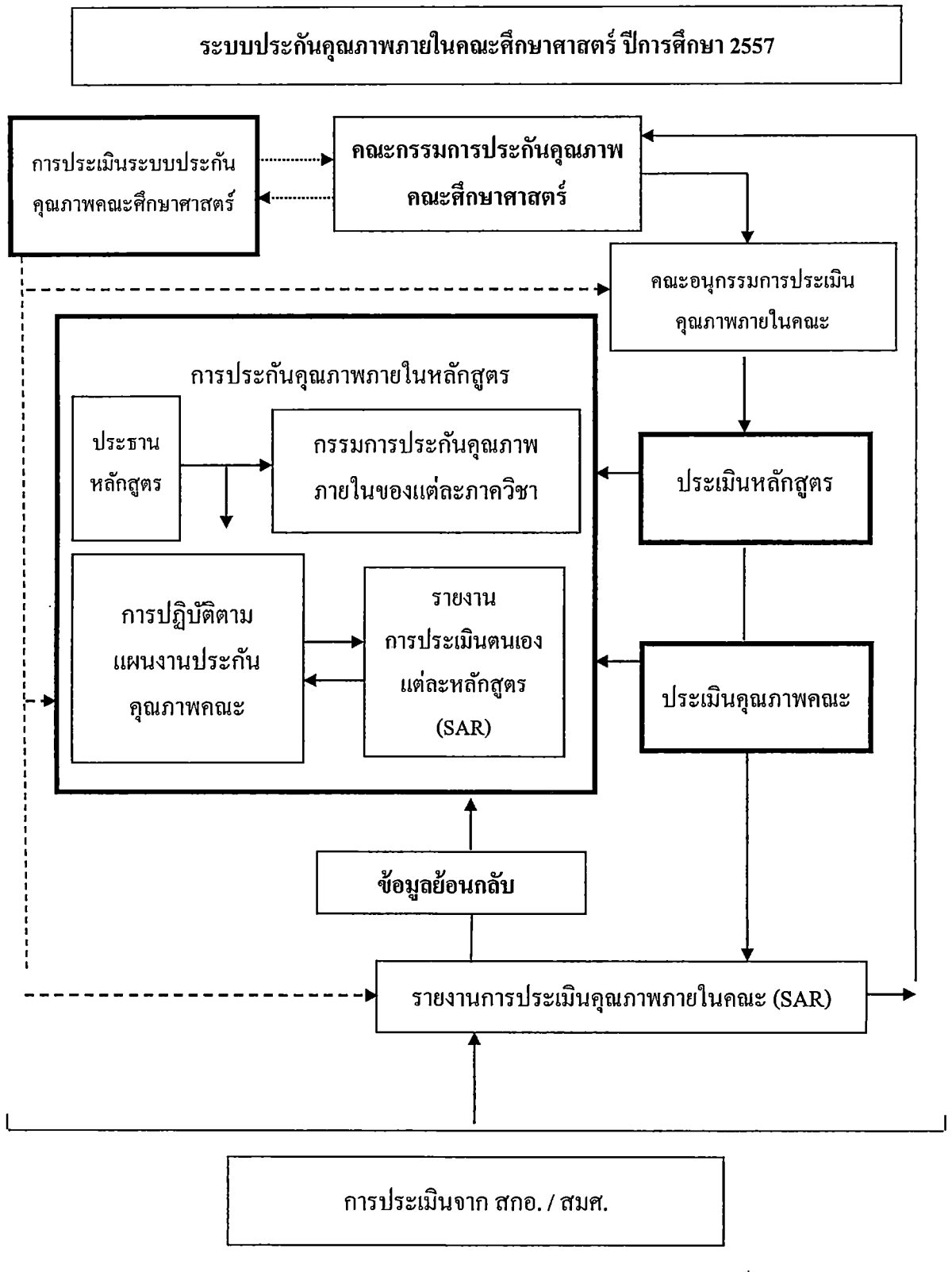
2) เพื่อให้การจัดการศึกษาของสถานศึกษาในสังกัดคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพามีมาตรฐานการศึกษาที่สอดคล้องกับนโยบายการศึกษาของกระทรวงศึกษาธิการ สอดคล้องกับนโยบายการศึกษาชาติ และเป็นไปตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542

ตอนที่ 2

ระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์

2.1 คำอธิบายระบบและกลไกประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์

จากการศึกษาระบบประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ ทำให้ได้ร่างระบบประกันคุณภาพการศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ ปีการศึกษา 2557 ขึ้น โดยมีกระบวนการในการประเมินคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์ ประกอบด้วยสองส่วนคือ การประเมินคุณภาพภายในหลักสูตรและประเมินคุณภาพของคณะศึกษาศาสตร์ ทั้งนี้ จึงได้สรุปเป็นระบบประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์ ปีการศึกษา 2557 ตามแผนภูมิที่ 1



แผนภูมิที่ 1 ระบบและกลไกการประกันคุณภาพภายในคณะศึกษาศาสตร์

2.2 คำอธิบายระบบประกันคุณภาพภายในสำหรับคณะศึกษาศาสตร์

ประกอบด้วย กิจกรรมและกลไกที่จะสนับสนุนให้ระบบประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาดำเนินการจัดการศึกษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ เป็นองค์ประกอบที่สำคัญ ดังนี้

2.2.1 การประเมินระบบประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์

การประเมินระบบประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ ดำเนินการโดยมีกลไกสำคัญคือ คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาที่คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาแต่งตั้งขึ้นประกอบด้วย ผู้เชี่ยวชาญและผู้ทรงคุณวุฒิในสาขาต่างๆ ตามสาขาของสถาบันที่เปิดสอนในสังกัดของ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา มีบทบาทหน้าที่ดังนี้

- 1) กำหนดนโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
- 2) กำหนดแนวทางปฏิบัติในการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
- 3) ตรวจสอบ และประเมินคุณภาพการศึกษาของหลักสูตรภายในคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา
- 4) พัฒนาระบบประกันคุณภาพการศึกษา
- 5) ประเมินระบบประกันคุณภาพของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาทั้งระบบอย่างต่อเนื่อง

คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ ดำเนินการประเมินระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในของคณะศึกษาศาสตร์ อย่างครอบคลุม ถูกต้อง และนำผลการประเมินมาปรับปรุงระบบให้มีความทันสมัย มีประสิทธิภาพ ยั่งยืนและต่อเนื่อง โดยมีแนวทางในการประเมินระบบประกันคุณภาพที่สอดคล้องกับมหาวิทยาลัยบูรพาและ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา

2.2.2 ระบบการประเมินคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์

การดำเนินงานระบบประเมินคุณภาพการศึกษามีกลไกสำคัญในการดำเนินงาน คือ คณะอนุกรรมการตรวจสอบ และประเมินคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา โดยประธานคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาแต่งตั้ง คณะอนุกรรมการตรวจสอบ และประเมินคุณภาพการศึกษาขึ้นตามจำนวนสถาบันการศึกษาในสังกัด ชุดละอย่างน้อย 3 ท่าน มีคุณสมบัติดังนี้

- ผู้เชี่ยวชาญสาขาวิชาชีพ
- ผู้เชี่ยวชาญทางการวัดและประเมินผล หรือผ่านการอบรมเป็นผู้ประเมินคุณภาพ ภายในจาก สกอ. หรือคณะศึกษาศาสตร์
- ผู้เชี่ยวชาญทางหลักสูตรและการสอน หรือ การบริหารการศึกษา หรือเคยเป็นผู้บริหารคณะศึกษาศาสตร์

ทั้งนี้ คณะอนุกรรมการตรวจสอบและประเมินคุณภาพการศึกษา ทำหน้าที่เป็นผู้ตรวจสอบและประเมินคุณภาพการศึกษา สำหรับการประเมินคุณภาพการศึกษามีกิจกรรมตามกระบวนการ ดังนี้

1) การศึกษารายงานการประเมินตนเอง (SAR) ของหลักสูตร

หลักสูตรที่รับการประเมินคุณภาพต้องจัดส่งรายงานการประเมินตนเองให้กับคณะอนุกรรมการประเมินคุณภาพการศึกษา (คณะผู้ประเมิน) ของแต่ละหลักสูตร ก่อนวันนัดหมายในการเยี่ยมเพื่อประเมินคุณภาพการศึกษาไม่ต่ำกว่า 2 สัปดาห์ เพื่อให้คณะผู้ประเมินได้ทำการศึกษารายงานการประเมินตนเองดังกล่าวในสัปดาห์ที่ 1

2) การประชุมวางแผนการประเมินคุณภาพ

สัปดาห์ที่ 2 คณะอนุกรรมการตรวจสอบและประเมินคุณภาพการศึกษา (คณะผู้ประเมิน) วางแผน มอบหมายงานตามมาตรฐานการศึกษาและตัวบ่งชี้คุณภาพการศึกษาสำหรับ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพาโดยวิเคราะห์รายงานการประเมินตนเองและวางแผนในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3) การเยี่ยมเพื่อประเมินคุณภาพหลักสูตร

การเยี่ยมเพื่อประเมินคุณภาพการศึกษาของหลักสูตรใช้ระยะเวลาไม่น้อยกว่า 1 วัน กำหนดการในรายละเอียดตามแผนการประเมินในภาคผนวก ส่วนเครื่องมือในการประเมินกำหนดในรายละเอียดของเอกสารแนวทางการปฏิบัติสำหรับผู้ประเมินคุณภาพภายในสำหรับคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

4) การเสนอข้อมูลย้อนกลับให้กับหลักสูตร

การเสนอข้อมูลย้อนกลับให้กับหลักสูตรเพื่อการปรับปรุงและพัฒนาคุณภาพการศึกษาของหลักสูตร โดยการนำเสนอด้วยวาจาในการเยี่ยม และคณะผู้ประเมินเป็นผู้เขียนรายงานเพื่อนำเสนอเป็นเอกสารรายงานผลการประเมินหลักสูตรอย่างเป็นทางการอีก 1 ฉบับ

5) การรายงานผลการประเมินคุณภาพหลักสูตร

การรายงานผลการประเมินคุณภาพของหลักสูตรให้กับคณะศึกษาศาสตร์ คณะผู้ประเมินเป็นผู้เขียนรายงานผลการประเมินหลักสูตรเพื่อนำเสนอคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา เพื่อพิจารณาและดำเนินการ

2.2.3 ระบบประกันคุณภาพภายในของภาควิชา

ประธานคณะกรรมการหลักสูตรดำเนินงานประกันคุณภาพภายในของหลักสูตรโดยมีกลไกในการดำเนินงานที่สำคัญคือ คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษาของภาควิชาดำเนินงานประกันคุณภาพภายในของหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง คณะกรรมการประกันคุณภาพของภาควิชาประกอบด้วยผู้บริหารของภาควิชา ประธานหลักสูตรและมีคณะทำงานตามที่ภาควิชาเห็นสมควรมีบทบาทหน้าที่ดังนี้

- 1) กำหนดนโยบายการประกันคุณภาพการศึกษาของหลักสูตร
- 2) กำหนดแนวทางปฏิบัติในการประกันคุณภาพการศึกษาของหลักสูตร
- 3) ตรวจสอบ และประเมินคุณภาพภายในหลักสูตร

ทั้งนี้เพื่อให้การดำเนินงานประกันคุณภาพภายในหลักสูตรมีประสิทธิภาพสูงสุด โดยมีการดำเนินการประเมินคุณภาพภายในหลักสูตรอย่างน้อยปีละ 1 ครั้ง ในการดำเนินการดังกล่าว หลักสูตรดำเนินงานประกันคุณภาพภายในของหลักสูตรโดยมีการผสมผสานการดำเนินงานปกติ (PDCA) เข้ากับการดำเนินงานประกันคุณภาพประกอบด้วย การควบคุมคุณภาพ (Quality Control) การตรวจสอบคุณภาพ (Quality Audit) การประเมินคุณภาพ (Quality Assessment) และการปรับปรุงคุณภาพ (Quality Improvement) กล่าวคือ

1) แนวคิดเกี่ยวกับการดำเนินงานปกติตามวงจร PDCA (Plan Do Check Act)

แนวคิดในการบริหารจัดการหลักสูตรตามปกติ PDCA (PDCA Cycle Concept) ประกอบด้วยการวางแผน (Plan) การปฏิบัติงาน (Do) การประเมินงาน (Check) และการปรับปรุงงาน (Act) เป็นแนวทางหลักในการดำเนินงานของหลักสูตรในสังกัดคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา

2) แนวคิดเกี่ยวกับการประกันคุณภาพการศึกษา Q.A. (Quality Assurance)

แนวคิดการประกันคุณภาพการศึกษาประกอบด้วย การควบคุมคุณภาพ (Quality Control) การตรวจสอบคุณภาพ (Quality Audit) การประเมินคุณภาพ (Quality Assessment) และการปรับปรุงคุณภาพ (Quality Improvement) ที่มีองค์ประกอบ ตัวบ่งชี้ และเกณฑ์ที่สอดคล้องกับ สกอ. มีความสอดคล้องกับนโยบายของคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา นโยบายการศึกษาของมหาวิทยาลัยบูรพา และพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542

ตอนที่ 3

แผนงาน และกิจกรรมในการเตรียมการประเมินการศึกษาภายในคณะศึกษาศาสตร์

3.1 แผนการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ ประจำปีการศึกษา 2557

คณะศึกษาศาสตร์ ได้ดำเนินการจัดทำปฏิทินการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษา คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ประจำปีการศึกษา 2557 เพื่อเป็นแนวทางในการดำเนินการประกันคุณภาพการศึกษาภายในของคณะศึกษาศาสตร์ ตามตารางที่ 1

ตารางที่ 1 ปฏิทินการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ประจำปีการศึกษา 2557

ลำดับที่	กิจกรรมการดำเนินงาน	ระยะเวลาที่ดำเนินงาน
1	ประชุมคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา	11 พฤษภาคม 2558
2	ประชุมคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา ฝ่ายดำเนินงาน	21 พฤษภาคม 2558
3	ประชุมคณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา ฝ่ายติดตามประเมินผล	มิถุนายน 2558
4	จัดทำรายงานการประเมินตนเอง (SAR) ระดับหลักสูตร	15-17 มิถุนายน 2558
5	ประธานหลักสูตร จัดส่งรายงานผลการดำเนินงานของหลักสูตร (SAR) หรือ มคอ. 7 ประจำปีการศึกษา 2557 จำนวน 5 เล่ม ให้หน่วยประกันคุณภาพ คณะศึกษาศาสตร์	24 กรกฎาคม 2558
6	คณะกรรมการประกันคุณภาพการศึกษา ฝ่ายติดตามประเมินผล เข้าตรวจประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร	25 – 31 กรกฎาคม 2558
7	จัดทำรายงานการประเมินตนเอง (SAR) ของคณะ และนำเสนอคณะกรรมการประจำคณะ เพื่อพิจารณา	กรกฎาคม 2558
8	โครงการ “วันประกันคุณภาพการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา และเครือข่ายสถาบันอุดมศึกษาภาคตะวันออก (BUU & C-IQA DAY)” ของงานประกันคุณภาพการศึกษา กองบริการการศึกษา มหาวิทยาลัยบูรพา	8 กรกฎาคม ๒๕๕7

ตารางที่ 1 ปฏิทินการดำเนินงานประกันคุณภาพการศึกษาภายใน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา ประจำปีการศึกษา 2557 (ต่อ)

ลำดับที่	กิจกรรมการดำเนินงาน	ระยะเวลาที่ดำเนินงาน
9	คณะจัดส่งรายงานการประเมินตนเอง (SAR) ประจำปีการศึกษา 2557 จำนวน 8 เล่ม พร้อม CD 1 แผ่น ให้มหาวิทยาลัย	สิงหาคม 2558
10	กรอกข้อมูลรายงานการประเมินตนเอง (SAR) ของคณะศึกษาศาสตร์ในระบบ CHE QA Online System	สิงหาคม 2558
11	โครงการเสริมประสิทธิภาพการประกันคุณภาพการศึกษาของคณะศึกษาศาสตร์ (กิจกรรมเตรียมความพร้อมการตรวจประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน และนำเสนอรายงานการประเมินตนเอง (SAR) ปีการศึกษา 2557)	สิงหาคม – กันยายน 2558
12	คณะจัดส่งรายงานผลการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ปีการศึกษา 2557 (CAR) จำนวน 1 เล่ม พร้อม CD 1 แผ่น ให้มหาวิทยาลัย	กันยายน 2558

ตอนที่ 4

ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร

4.1 ระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร

ในการผลิตบัณฑิตเพื่อให้บัณฑิตมีคุณลักษณะพึงประสงค์และเป็นบัณฑิตที่มีคุณภาพ การดำเนินงานและการบริหารงานระดับหลักสูตรถือว่าสำคัญที่สุด ซึ่งควรมีระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ซึ่งมีหลักการดังต่อไปนี้

1. การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร เป็นการประกันคุณภาพการจัดการศึกษาว่าหลักสูตรได้ดำเนินการเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษาและเกณฑ์มาตรฐานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง โดยให้พิจารณาองค์ประกอบที่สำคัญ ได้แก่ การกำกับมาตรฐาน บัณฑิต นักศึกษา อาจารย์ หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน และสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ เพื่อให้สามารถผลิตบัณฑิตให้มีคุณภาพ

2. ในการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ให้เชื่อมโยงกับตัวบ่งชี้การดำเนินการตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552 เพื่อประโยชน์ในการเผยแพร่หลักสูตรที่มีคุณภาพและมาตรฐาน ซึ่ง สกอ. ได้กำหนดแนวทางการเผยแพร่หลักสูตรไว้ในประกาศคณะกรรมการการอุดมศึกษา เรื่อง แนวทางการปฏิบัติตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552

3. ตัวบ่งชี้การประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร เป็นข้อมูลพื้นฐานในส่วนที่เกี่ยวข้องตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา และตัวบ่งชี้เชิงปริมาณในส่วนที่เกี่ยวข้องกับคุณวุฒิ ตำแหน่งทางวิชาการ และผลงานทางวิชาการของอาจารย์ สำหรับตัวบ่งชี้เชิงคุณภาพที่เน้นกระบวนการ จะประเมินในลักษณะของพหุพินิจ (peer review) ซึ่งจะมีรายละเอียดของคำถามที่จะเป็นแนวทางให้แก่ผู้ประเมินเพื่อให้สามารถนำไปพิจารณาตามบริบทของสถาบันได้ และได้กำหนดแนวทางในการให้คะแนนในแต่ละระดับสำหรับผู้ประเมินและผู้รับการประเมินได้ใช้ในการพิจารณา

4. สถาบันอุดมศึกษาสามารถจัดทำระบบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตรโดยมีการดำเนินงานได้ตามมาตรฐานเทียบเคียงกับมาตรฐานของสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา ทั้งนี้ ทุกระบบต้องได้รับการเห็นชอบจากสภาสถาบันและเสนอคณะกรรมการประกันคุณภาพภายในระดับอุดมศึกษา พิจารณาให้ความเห็นชอบ และให้มีการจัดส่งผลการประเมินพร้อมข้อมูลพื้นฐานให้กับสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาเพื่อเผยแพร่ต่อสาธารณะ ตัวอย่างการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร ที่เทียบเคียงได้ เช่น ผลการประเมินหลักสูตรของ

AUN QA ผลการประเมินหลักสูตรวิชาชีพที่ได้รับการรับรองจากองค์การวิชาชีพระดับนานาชาติ เช่น AACSB (สำหรับหลักสูตรทางด้านบริหารธุรกิจ) ABET (สำหรับหลักสูตรทางด้านวิศวกรรมศาสตร์) และหลักสูตรที่ได้รับการตรวจประเมินเป็นประจำและผ่านการรับรองโดยสภาวิชาชีพ

กรอบการประกันคุณภาพการศึกษาภายใน ระดับหลักสูตร

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพหลักสูตร	ตัวบ่งชี้	อธิบายกระบวนการหรือผลการดำเนินงานในประเด็นที่เกี่ยวข้อง
1. การกำกับมาตรฐาน	1.1 การบริหารจัดการหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดโดย สกอ.	ผลการบริหารจัดการหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร <u>ปริญญาตรี</u> เกณฑ์ 4 ข้อ <u>บัณฑิตศึกษา</u> เกณฑ์ 12 ข้อ
2. บัณฑิต	2.1 คุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ ระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ	- ผลประเมินคุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ ระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (โดยผู้ใช้บัณฑิต/ผู้มีส่วนได้ส่วนเสีย)
	2.2 การได้งานทำหรือผลงานวิจัยของผู้สำเร็จการศึกษา	- ผลบัณฑิตปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระ - ผลงานของนักศึกษาปริญญาโท/เอก ที่ตีพิมพ์หรือเผยแพร่
3. นักศึกษา	3.1 การรับนักศึกษา	- การรับนักศึกษา - การเตรียมความพร้อมก่อนเข้าศึกษา
	3.2 การส่งเสริมและพัฒนา นักศึกษา	- การควบคุมการดูแลการให้คำปรึกษา วิชาการ และแนะแนวแก่นักศึกษาในระดับปริญญาตรี - การควบคุมดูแลการให้คำปรึกษา วิทยานิพนธ์ และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา - การพัฒนาศักยภาพนักศึกษา และการเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพหลักสูตร	ตัวบ่งชี้	อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานในประเด็นที่เกี่ยวข้อง
	3.3 ผลที่เกิดกับนักศึกษา	<ul style="list-style-type: none"> - อัตราการคงอยู่ของนักศึกษา - อัตราการสำเร็จการศึกษา - ความพึงพอใจและผลการจัดการ ข้อร้องเรียนของนักศึกษา
4. อาจารย์	4.1 การบริหารและพัฒนาอาจารย์	<ul style="list-style-type: none"> - การรับและแต่งตั้งอาจารย์ประจำหลักสูตร - การบริหารอาจารย์ - การส่งเสริมและพัฒนาอาจารย์
	4.2 คุณภาพอาจารย์	<ul style="list-style-type: none"> - ร้อยละอาจารย์ที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก - ร้อยละอาจารย์ที่มีตำแหน่งทางวิชาการ - ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ - จำนวนบทความของอาจารย์ประจำหลักสูตรปริญญาเอกที่ได้รับการอ้างอิง ในฐานข้อมูล TCI และ Scopus ต่อจำนวน อาจารย์ประจำหลักสูตร
	4.3 ผลที่เกิดกับอาจารย์	<ul style="list-style-type: none"> - อัตราการคงอยู่ของอาจารย์ - ความพึงพอใจของอาจารย์
5. หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน	5.1 สาระของรายวิชาในหลักสูตร	<ul style="list-style-type: none"> - หลักคิดในการออกแบบหลักสูตร ข้อมูลที่ใช้ในการพัฒนาหลักสูตรและวัตถุประสงค์ของหลักสูตร - การปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยตามความก้าวหน้าในศาสตร์สาขานั้นๆ - การพิจารณาอนุมัติหัวข้อวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา
	5.2 การวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน	<ul style="list-style-type: none"> - การพิจารณากำหนดผู้สอน - การกำกับ ติดตาม และตรวจสอบการจัดทำ มคอ. 3 และ มคอ. 4 - การแต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา

องค์ประกอบในการประกันคุณภาพหลักสูตร	ตัวบ่งชี้	อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานในประเด็นที่เกี่ยวข้อง
		<ul style="list-style-type: none"> - การกำกับกระบวนการเรียนการสอน - การจัดการเรียนการสอนที่มีการฝึกปฏิบัติในระดับปริญญาตรี
	5.2 การวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน	<ul style="list-style-type: none"> - การบูรณาการพันธกิจต่างๆ กับการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรี - การช่วยเหลือ กำกับ ติดตาม ในการทำวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระและการตีพิมพ์ผลงานในระดับบัณฑิตศึกษา
	5.3 การประเมินผู้เรียน	<ul style="list-style-type: none"> - การประเมินผลการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ - การตรวจสอบการประเมินผลการเรียนรู้ของนักศึกษา - การกำกับการประเมินการจัดการเรียนการสอนและประเมินหลักสูตร (มคอ. 5 มคอ. 6 และ มคอ. 7) - การประเมินวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา
	5.4 ผลการดำเนินงานหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ	ผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ
6. สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้	6.1 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้	<ul style="list-style-type: none"> - ระบบการดำเนินงานของภาควิชา/คณะ/สถาบัน โดยมีส่วนร่วมของอาจารย์ประจำหลักสูตรเพื่อให้มีสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ - จำนวนสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ที่เพียงพอและเหมาะสมต่อการจัดการเรียนการสอน - กระบวนการปรับปรุงตามผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาและอาจารย์ต่อสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

องค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน

คณะกรรมการการอุดมศึกษามีหน้าที่หลักสำคัญประการหนึ่งคือการพิจารณาเสนอนโยบาย แผนพัฒนา และมาตรฐานการอุดมศึกษาที่สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติและแผนการศึกษาแห่งชาติ โดยคำนึงถึงความเป็นอิสระและความเป็นเลิศทางวิชาการของสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยได้จัดทำมาตรฐานการอุดมศึกษาและเกณฑ์มาตรฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อส่งเสริมให้สถาบันอุดมศึกษาได้พัฒนาด้านวิชาการและวิชาชีพ รวมทั้งการพัฒนาคุณภาพและยกระดับมาตรฐานในการจัดการศึกษาระดับอุดมศึกษาให้มีความทัดเทียมกัน และได้ประกาศใช้เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับต่างๆ มาอย่างต่อเนื่อง ซึ่งปัจจุบันได้มีประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับต่างๆ พ.ศ. 2548 เพื่อประโยชน์ในการรักษามาตรฐานวิชาการและวิชาชีพ เป็นส่วนหนึ่งของเกณฑ์การรับรองวิทยฐานะและมาตรฐานการศึกษา โดยสถาบันอุดมศึกษาที่เปิดดำเนินการหลักสูตรใหม่ หรือหลักสูตรปรับปรุงต้องใช้เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร พ.ศ. 2548 เป็นหลักในการพัฒนาหลักสูตรและดำเนินการให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรดังกล่าว

ในการควบคุมกำกับมาตรฐาน จะพิจารณาจากการบริหารจัดการหลักสูตรทุกหลักสูตร ให้เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่ได้ประกาศใช้เมื่อ พ.ศ. 2548 และกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2558 ตลอดระยะเวลาที่มีการจัดการเรียนการสอนในหลักสูตรดังกล่าว โดยหลักสูตรระดับปริญญาตรีจะพิจารณาตามเกณฑ์ดังกล่าว 4 ข้อ และหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา จะพิจารณาตามเกณฑ์ดังกล่าว 12 ข้อ โดยมีรายละเอียดดังนี้

ตัวบ่งชี้ที่ 1.1 การบริหารจัดการหลักสูตรตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดโดยสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา

เกณฑ์การประเมิน	ตรี	โท	เอก	หมายเหตุ
1. จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร	ไม่น้อยกว่า 5 คน และเป็นอาจารย์ประจำเกินกว่า 1 หลักสูตรไม่ได้และประจำหลักสูตรตลอดระยะเวลาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรนั้น	ไม่น้อยกว่า 5 คน และเป็นอาจารย์ประจำเกินกว่า 1 หลักสูตรไม่ได้ และประจำหลักสูตรตลอดระยะเวลาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรนั้น	ไม่น้อยกว่า 5 คนและเป็นอาจารย์ประจำเกินกว่า 1 หลักสูตรไม่ได้ และประจำหลักสูตรตลอดระยะเวลาที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรนั้น	บันทึกข้อความที่ ศธ 0506(2)/ว569 ลงวันที่ 18 เม.ย. 2549 กำหนดว่า <ul style="list-style-type: none"> • อาจารย์ประจำสามารถเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรที่เป็นหลักสูตรพหุวิทยาการ (Multidisciplinary) ได้อีก 1 หลักสูตร โดยต้องเป็นหลักสูตรที่ตรงหรือสัมพันธ์กับหลักสูตรที่ได้ประจำอยู่แล้ว • อาจารย์ประจำหลักสูตรในระดับบัณฑิตศึกษา สามารถเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตรในระดับปริญญาเอกหรือปริญญาโทในสาขาวิชาเดียวกันได้อีก 1 หลักสูตร บันทึกข้อความที่ ศธ 0506(2)/ว254 ลงวันที่ 11 มี.ค. 2557 กำหนดว่า <ul style="list-style-type: none"> • กรณีหลักสูตรปริญญาตรีที่มีแขนงวิชา/กลุ่มวิชาชีพ กำหนดให้ต้องมีอาจารย์

เกณฑ์การประเมิน	ตรี	โท	เอก	หมายเหตุ
				ประจำหลักสูตรจำนวนไม่น้อยกว่า 3 คน ให้ครบทุกแขนงวิชา/กลุ่มวิชาของ หลักสูตร โดยมีคุณวุฒิครอบคลุม แขนงวิชา/กลุ่มวิชาที่เปิดสอน
2. คุณสมบัติของ อาจารย์ประจำ หลักสูตร	คุณวุฒิปริญญาตรี โทหรือเทียบเท่า หรือ ดำรงตำแหน่ง ทางวิชาการไม่ต่ำกว่า ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ในสาขาที่ตรงหรือ สัมพันธ์กับสาขาวิชา ที่เปิดสอน อย่างน้อย 2 คน	มีคุณสมบัติเป็นอาจารย์ ผู้รับผิดชอบหลักสูตร หรืออาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ หรืออาจารย์ ผู้สอนวิทยานิพนธ์ หรือ อาจารย์ผู้สอน	มีคุณสมบัติเป็นอาจารย์ ผู้รับผิดชอบหลักสูตร หรือ อาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์ หรืออาจารย์ ผู้สอนวิทยานิพนธ์หรือ อาจารย์ผู้สอน	
3. คุณสมบัติของ อาจารย์ผู้รับผิดชอบ หลักสูตร		คุณวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญา เอกหรือเทียบเท่า หรือ ดำรงตำแหน่ง รองศาสตราจารย์ขึ้นไป ในสาขาวิชานั้น	คุณวุฒิไม่ต่ำกว่าปริญญา เอกหรือเทียบเท่า หรือดำรง ตำแหน่ง ศาสตราจารย์ ขึ้นไป ในสาขาวิชานั้น หรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน	

เกณฑ์การประเมิน	ตรี	โท	เอก	หมายเหตุ
		หรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน จำนวนอย่างน้อย 3 คน	จำนวนอย่างน้อย 3 คน	
4. คุณสมบัติของอาจารย์ผู้สอน		<p>1. อาจารย์ประจำหรือผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกสถาบัน มีคุณวุฒิปริญญาโทหรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่าผู้ช่วยศาสตราจารย์ในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน และ</p> <p>2. มีประสบการณ์ด้านการสอน และ</p> <p>3. มีประสบการณ์ในการทำวิจัยที่ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญา</p>	<p>1. อาจารย์ประจำหรือผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกสถาบัน มีคุณวุฒิปริญญาเอกหรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน และ</p> <p>2. มีประสบการณ์ด้านการสอน และ</p> <p>3. มีประสบการณ์ในการทำวิจัยที่ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญา</p>	<p>หลักสูตรปริญญาโท ตามบันทึกข้อความที่ ศธ 0506(4)/ว867 ลงวันที่ 18 ก.ค. 2555 กำหนดว่า ให้อาจารย์ที่มีคุณวุฒิระดับปริญญาเอก เป็นอาจารย์ผู้สอนในหลักสูตรระดับปริญญาโทได้ แม้จะยังไม่มียผลงานวิจัย หลังจากสำเร็จการศึกษา ทั้งนี้ ภายในระยะเวลา 2 ปี นับจากวันที่เริ่มสอน จะต้องมีผลงานวิจัยจึงจะสามารถเป็นอาจารย์ผู้สอนในระดับปริญญาเอก และเป็นอาจารย์ประจำหลักสูตร อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ และ อาจารย์ผู้สอบวิทยานิพนธ์ในระดับปริญญาโทและปริญญาเอกได้</p>

เกณฑ์การประเมิน	ตรี	โท	เอก	หมายเหตุ
<p>5. คุณสมบัติของ อาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์หลักและ อาจารย์ที่ปรึกษา การค้นคว้าอิสระ</p>		<p>1. เป็นอาจารย์ประจำ ที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก หรือดำรงตำแหน่ง ทางวิชาการไม่ต่ำกว่า รองศาสตราจารย์ ในสาขาวิชานั้นหรือ สาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน และมีประสบการณ์ ในการทำวิจัยที่ ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของ การศึกษาเพื่อรับปริญญา</p>	<p>1. เป็นอาจารย์ประจำที่มี คุณวุฒิปริญญาเอกหรือ ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ ไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ ในสาขาวิชานั้นหรือ สาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน และมีประสบการณ์ ในการทำวิจัยที่ไม่ใช่ ส่วนหนึ่งของการศึกษา เพื่อรับปริญญา</p>	<p>การพิจารณากรณีอาจารย์เกษียณอายุงาน หรือลาออกจากราชการ ดังนี้</p> <p>1) หลักสูตรสามารถจ้างอาจารย์ที่มี คุณสมบัติตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร ซึ่งเกษียณอายุงานหรือลาออกจากราชการ กลับเข้ามาทำงานแบบเต็มเวลาหรือ บางเวลาได้ โดยใช้ระบบการจ้างพนักงาน มหาวิทยาลัย คือมีสัญญาจ้างที่ให้ ค่าตอบแทนเป็นรายเดือนและ มีการกำหนดภาระงานไว้อย่างชัดเจน อาจารย์ดังกล่าวสามารถปฏิบัติหน้าที่ เป็นอาจารย์ประจำหลักสูตร อาจารย์ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก อาจารย์ที่ ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม อาจารย์ผู้สอบ วิทยานิพนธ์ และอาจารย์ผู้สอน ได้</p> <p>2) “อาจารย์เกษียณอายุงาน” สามารถปฏิบัติ หน้าที่อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักได้ ต่อไปจนนักศึกษาสำเร็จการศึกษา</p>

เกณฑ์การประเมิน	ตรี	โท	เอก	หมายเหตุ
				หากนักศึกษาได้รับอนุมัติโครงร่างวิทยานิพนธ์ก่อนการเกษียณอายุ
6. คุณสมบัติของอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม		<p>1. เป็นอาจารย์ประจำหรือผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกหรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กันและ</p> <p>2. มีประสบการณ์ในการทำวิจัยที่ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญา</p>	<p>1. เป็นอาจารย์ประจำหรือผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกหรือดำรงตำแหน่งทางวิชาการไม่ต่ำกว่ารองศาสตราจารย์ในสาขาวิชานั้นหรือสาขาวิชาที่สัมพันธ์กันและ</p> <p>2. มีประสบการณ์ในการทำวิจัยที่ไม่ใช่ส่วนหนึ่งของการศึกษาเพื่อรับปริญญา</p>	<p>แนวทางการบริหารเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับอุดมศึกษา พ.ศ. 2548 ข้อ 7.6</p> <p>ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะ หมายถึง บุคลากรที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในสาขาวิชาที่เปิดสอนเป็นอย่างดี ซึ่งอาจเป็นบุคลากรที่ไม่อยู่ในสายวิชาการ หรือเป็นผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกสถาบัน โดยไม่ต้องพิจารณาด้านคุณวุฒิและตำแหน่งทางวิชาการ ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะที่จะเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลักต้องเป็นบุคลากรประจำในสถาบันเท่านั้น ส่วนผู้เชี่ยวชาญเฉพาะที่จะเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม อาจเป็นบุคลากรประจำในสถาบันหรือผู้ทรงคุณวุฒิภายนอกสถาบันที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญและประสบการณ์สูง</p>

เกณฑ์การประเมิน	ตรี	โท	เอก	หมายเหตุ
				<p>ในสาขาวิชานั้นๆ เป็นที่ยอมรับในระดับ หน่วยงานหรือระดับกระทรวงหรือวงการ วิชาชีพด้านนั้น เทียบได้ไม่ต่ำกว่าระดับ 9 ขึ้นไป ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน และหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกำหนด</p> <p>ในกรณีหลักสูตรปริญญาเอกไม่มีอาจารย์ ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ร่วม อาจารย์ผู้สอบ วิทยานิพนธ์ หรืออาจารย์ผู้สอน ที่ได้รับ คุณวุฒิปริญญาเอก หรือไม่เป็นผู้ดำรง ตำแหน่งทางวิชาการตั้งแต่ รองศาสตราจารย์ขึ้นไป ในสาขาวิชาที่ เปิดสอน สถาบันอุดมศึกษาอาจแต่งตั้ง ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะด้านแทนเป็นกรณีๆ ไป โดยความเห็นชอบของสภาสถาบัน อุดมศึกษา และต้องแจ้งคณะกรรมการ การอุดมศึกษาให้รับทราบการแต่งตั้ง นั้นด้วย</p>

เกณฑ์การประเมิน	ตรี	โท	เอก	หมายเหตุ
7. คุณสมบัติของ อาจารย์ผู้สอน		<p>1. อาจารย์ประจำและ ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก สถาบัน ที่มีคุณวุฒิ ปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือดำรงตำแหน่ง ทางวิชาการไม่ต่ำกว่า รองศาสตราจารย์ ในสาขาวิชานั้นหรือ สาขาวิชาที่สัมพันธ์กัน และ</p> <p>2. มีประสบการณ์ ในการทำวิจัยที่ไม่ใช่ ส่วนหนึ่งของการศึกษา เพื่อรับปริญญา</p>	<p>1. อาจารย์ประจำและ ผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก สถาบัน ที่มีคุณวุฒิ ปริญญาเอกหรือเทียบเท่า หรือดำรงตำแหน่ง ทางวิชาการไม่ต่ำกว่า รองศาสตราจารย์ ในสาขาวิชานั้นหรือ สาขาวิชาที่สัมพันธ์กันและ</p> <p>2. มีประสบการณ์ ในการทำวิจัยที่ไม่ใช่ ส่วนหนึ่งของการศึกษา เพื่อรับปริญญา</p>	
8. การตีพิมพ์เผยแพร่ ผลงานของผู้สำเร็จ การศึกษา		<p>(เฉพาะแผน ก เท่านั้น) ต้องเป็นรายงานสืบเนื่อง ฉบับเต็มในการประชุม ทางวิชาการ</p>	<p>วารสารหรือสิ่งพิมพ์ วิชาการที่มีกรรมการ ภายนอกมาร่วมกลั่นกรอง (peer review) ซึ่งอยู่ใน</p>	<p>วิทยานิพนธ์ซึ่งเกี่ยวข้องกับสิ่งประดิษฐ์ การจดทะเบียนสิทธิบัตรหรืออนุสิทธิบัตร สามารถทดแทนการตีพิมพ์ในวารสารหรือ สิ่งพิมพ์ทางวิชาการได้ โดยพิจารณาจาก</p>

เกณฑ์การประเมิน	ตรี	โท	เอก	หมายเหตุ
		(proceedings) หรือวารสารหรือสิ่งพิมพ์วิชาการซึ่งอยู่ในรูปแบบเอกสารหรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์	รูปแบบเอกสาร หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์	ปีที่ได้รับสิทธิบัตร หรืออนุสิทธิบัตร ไม่ใช่ปีที่ขوجد
9. ภาระงานอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา		วิทยานิพนธ์ อาจารย์ 1 คน ต่อ นักศึกษา 5 คน การค้นคว้าอิสระ อาจารย์ 1 คน ต่อ นักศึกษา 15 คน หากเป็นที่ปรึกษาทั้ง 2 ประเภท ให้เทียบ สัดส่วนนักศึกษา ที่ทำวิทยานิพนธ์ 1 คน เทียบเท่ากับนักศึกษา ที่ค้นคว้าอิสระ 3 คน	วิทยานิพนธ์ อาจารย์ 1 คน ต่อ นักศึกษา 5 คน	ประกาศกระทรวงศึกษาธิการ เรื่อง เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรระดับบัณฑิต ศึกษา พ.ศ. 2548 ข้อ 10 กำหนดว่า อาจารย์ ประจำ 1 คน ให้เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาได้ ไม่เกิน 5 คน หากหลักสูตรใดมีอาจารย์ ประจำที่มีศักยภาพพร้อมที่จะดูแลนักศึกษา ได้มากกว่า 5 คน ให้อยู่ในดุลยพินิจของ สถาบันอุดมศึกษานั้น แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกิน 10 คน เพื่อสนับสนุนนักวิจัยที่มีศักยภาพสูง ที่มีความพร้อมทางด้านทุนวิจัยและ เครื่องมือวิจัย รวมทั้งผู้ที่ดำเนิน โครงการวิจัยขนาดใหญ่อย่างต่อเนื่อง ในการผลิตผลงาน

เกณฑ์การประเมิน	ตรี	โท	เอก	หมายเหตุ
10. อาจารย์ที่ปรึกษา วิทยานิพนธ์และการ ค้นคว้าอิสระในระดับ บัณฑิตศึกษามีผล งานวิจัยอย่างต่อเนื่อง และสม่ำเสมอ		ควรมีอย่างน้อย 1 เรื่อง ในรอบ 5 ปี โดยนับ รวมปีที่ประเมิน	ควรมีอย่างน้อย 1 เรื่อง ในรอบ 5 ปี โดยนับ รวมปีที่ประเมิน	เป็นเจตนากรณีที่ประสงค์ให้มี การพัฒนางานวิจัยอย่างสม่ำเสมอ
11. การปรับปรุง หลักสูตรตามรอบ ระยะเวลาที่กำหนด	ต้องไม่เกิน 5 ปี (จะต้องปรับปรุงให้ เสร็จและอนุมัติ/ให้ ความเห็นชอบโดยสภา มหาวิทยาลัย/สถาบัน เพื่อให้หลักสูตรใช้งาน ในปีที่ 6) หมายเหตุ สำหรับ หลักสูตร 5 ปี ประกาศใช้ในปีที่ 7 หรือหลักสูตร 6 ปี ประกาศใช้ในปีที่ 8)	ต้องไม่เกิน 5 ปี (จะต้องปรับปรุงให้เสร็จ และอนุมัติ/ให้ ความเห็นชอบโดยสภา มหาวิทยาลัย/สถาบัน เพื่อให้หลักสูตรใช้งาน ในปีที่ 6)	ต้องไม่เกิน 5 ปี (จะต้องปรับปรุงให้เสร็จ และอนุมัติ/ให้ ความเห็นชอบโดยสภา มหาวิทยาลัย/สถาบัน เพื่อให้หลักสูตรใช้งาน ในปีที่ 6)	

เกณฑ์การประเมิน	ตรี	โท	เอก	หมายเหตุ
12. การดำเนินงานให้เป็นไปตามตัวบ่งชี้การดำเนินงานเพื่อการประกันคุณภาพหลักสูตรและการเรียนการสอนตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ	ตัวบ่งชี้ TQF ข้อ 1 – 5 ต้องดำเนินการทุกตัว	ตัวบ่งชี้ TQF ข้อ 1 – 5 ต้องดำเนินการทุกตัว	ตัวบ่งชี้ TQF ข้อ 1 – 5 ต้องดำเนินการทุกตัว	
รวม	เกณฑ์ 4 ข้อ	เกณฑ์ 12 ข้อ	เกณฑ์ 12 ข้อ	

เกณฑ์การประเมินดังกล่าวเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร พ.ศ. 2548 และกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552 หากมีการประกาศใช้เกณฑ์มาตรฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องใหม่ เกณฑ์การประเมินตามตัวบ่งชี้นี้จะต้องเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานใหม่ฉบับที่ประกาศใช้ล่าสุด

ผลการประเมินตัวบ่งชี้ที่ 1.1 กำหนดไว้เป็น “ผ่าน” และ “ไม่ผ่าน” หากไม่ผ่านเกณฑ์ข้อใดข้อหนึ่ง ถือว่าหลักสูตรไม่ได้มาตรฐาน และผลเป็น “ไม่ผ่าน” (คะแนนเป็น ศูนย์)

หลักฐานเอกสารที่ต้องการนอกเหนือจากเอกสารประกอบแต่ละรายตัวบ่งชี้

1. เอกสารหลักสูตรฉบับที่ สกอ. ประทับตรารับทราบ
2. หนังสือนำที่ สกอ. แจงรับทราบหลักสูตร (ถ้ามี)
3. กรณีหลักสูตรยังไม่ได้แจ้งการรับทราบ ให้มีหนังสือส่ง สกอ. หรือหนังสือส่งคืนจาก สกอ. และรายงานการประชุมสภาที่อนุมัติ / ให้ความเห็นชอบหลักสูตร

เกณฑ์การประเมินดังกล่าวเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร พ.ศ. 2548 และกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2552 หากมีการประกาศใช้เกณฑ์มาตรฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องใหม่ เกณฑ์การประเมินตามตัวบ่งชี้นี้จะต้องเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานใหม่ฉบับที่ประกาศใช้ล่าสุด

ผลการประเมินตัวบ่งชี้ที่ 1.1 กำหนดไว้เป็น “ผ่าน” และ “ไม่ผ่าน” หากไม่ผ่านเกณฑ์ข้อใดข้อหนึ่ง ถือว่าหลักสูตรไม่ได้มาตรฐาน และผลเป็น “ไม่ผ่าน” (คะแนนเป็น ศูนย์)

หลักฐานเอกสารที่ต้องการนอกเหนือจากเอกสารประกอบแต่ละรายตัวบ่งชี้

1. เอกสารหลักสูตรฉบับที่ สกอ. ประทับตรารับทราบ
2. หนังสือวันที่ สกอ. แจ้งรับทราบหลักสูตร (ถ้ามี)
3. กรณีหลักสูตรยังไม่ได้แจ้งการรับทราบ ให้มีหนังสือนำส่ง สกอ. หรือหนังสือส่งคืนจาก สกอ. และรายงานการประชุมสภาที่อนุมัติ/ให้ความเห็นชอบหลักสูตร

องค์ประกอบที่ 2 บัณฑิต

พันธกิจที่สำคัญที่สุดของสถาบันอุดมศึกษา คือ การผลิตบัณฑิต หรือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีความรู้ในวิชาการและวิชาชีพ มีคุณลักษณะตามหลักสูตรที่กำหนด บัณฑิตระดับอุดมศึกษาจะต้องเป็นผู้มีความรู้ มีคุณธรรมจริยธรรม มีความสามารถในการเรียนรู้ และพัฒนาตนเอง สามารถประยุกต์ใช้ความรู้เพื่อการดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุขทั้งทางร่างกายและจิตใจ มีความสำนึกและความรับผิดชอบต่อในฐานะพลเมืองและพลโลก มีคุณลักษณะตามอัตลักษณ์ของสถาบันอุดมศึกษา

สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษาในฐานะที่เป็นหน่วยงานในการกำกับและส่งเสริมการดำเนินงานของสถาบันอุดมศึกษา ได้จัดทำมาตรฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการผลิตบัณฑิต เช่น เกณฑ์มาตรฐานหลักสูตร กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ เพื่อมุ่งเน้นเป้าหมายการจัดการศึกษาที่ผลการเรียนรู้ของนักศึกษา ซึ่งเป็นการประกันคุณภาพบัณฑิตที่ได้รับคุณวุฒิแต่ละคุณวุฒิ และสื่อสารให้สังคม ชุมชน รวมทั้งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่างๆ ได้เชื่อมั่นถึงคุณภาพของบัณฑิตที่ผลิตออกมาเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในผลลัพธ์การเรียนรู้ในแต่ละหลักสูตร

คุณภาพบัณฑิตในแต่ละหลักสูตรจะสะท้อนไปที่คุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ โดยพิจารณาจากผลลัพธ์การเรียนรู้ การปฏิบัติงาน และคุณภาพผลงานวิจัยของนักศึกษา และผู้สำเร็จการศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาในปีการศึกษานั้นๆ คุณภาพบัณฑิตจะพิจารณาได้จากตัวบ่งชี้ดังต่อไปนี้

ตัวบ่งชี้ที่ 2.1 คุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ

ตัวบ่งชี้ที่ 2.2 การได้งานทำหรือผลงานวิจัยของผู้สำเร็จการศึกษา

- ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี
- ผลงานของนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่
- ผลงานของนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาเอกที่ได้รับการตีพิมพ์หรือเผยแพร่

ตัวบ่งชี้ที่ 2.1 คุณภาพบัณฑิตตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้ กรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ (Thai Qualifications Framework for Higher Education: TQF) ได้มีการกำหนดคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ตามที่หลักสูตรกำหนดไว้ใน มคอ. 2 ซึ่งครอบคลุมผลการเรียนรู้อย่างน้อย 5 ด้าน คือ 1) ด้านคุณธรรมจริยธรรม 2) ด้านความรู้ 3) ด้านทักษะทางปัญญา 4) ด้านทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ และ 5) ด้านทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ ตัวบ่งชี้นี้จะเป็นการประเมินคุณภาพบัณฑิตในมุมมองของผู้ใช้บัณฑิต

เกณฑ์การประเมิน ใช้ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินบัณฑิต (คะแนนเต็ม 5)

สูตรการคำนวณ

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ผลรวมของค่าคะแนนที่ได้จากการประเมินบัณฑิต}}{\text{จำนวนบัณฑิตที่ได้รับการประเมินทั้งหมด}}$$

ข้อมูลประกอบ

จำนวนบัณฑิตที่รับการประเมินจากผู้ใช้บัณฑิตจะต้องไม่น้อยกว่าร้อยละ 20 ของจำนวนบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษา

ตัวบ่งชี้ที่ 2.2 ร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่ได้งานทำ หรือประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี (ปริญญาตรี)

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้ บัณฑิตปริญญาตรีที่สำเร็จศึกษาในหลักสูตรภาคปกติ ภาคพิเศษและภาคนอกเวลา ในสาขานั้นๆ ที่ได้งานทำหรือมีกิจการของตนเองที่มีรายได้ประจำภายในระยะเวลา 1 ปี นับจากวันที่สำเร็จการศึกษาเมื่อเทียบกับบัณฑิตที่สำเร็จการศึกษาในปี การศึกษานั้น การนับการมีงานทำ นับกรณีการทำงานสุจริตทุกประเภทที่สามารถ สร้างรายได้เข้ามาเป็นประจำเพื่อเลี้ยงชีพตนเองได้ การคำนวณร้อยละของผู้มีงาน ทำของผู้สำเร็จการศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนในภาคพิเศษหรือภาคนอกเวลาให้ คำนวณเฉพาะผู้ที่เปลี่ยนงานใหม่หลังสำเร็จการศึกษาเท่านั้น

เกณฑ์การประเมิน โดยการแปลงค่าร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระ ภายใน 1 ปี เป็นคะแนนระหว่าง 0 – 5 กำหนดให้คะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 100 .

สูตรการคำนวณ

1. คำนวณค่าร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี ตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนบัณฑิตปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี}}{\text{จำนวนบัณฑิตที่ตอบแบบสำรวจทั้งหมด}} \times 100$$

การคำนวณค่าร้อยละนี้ไม่นำบัณฑิตที่ศึกษาต่อ เกณฑ์ทหาร อุปสมทบ และบัณฑิตที่มีงานทำแล้วแต่ ไม่ได้เปลี่ยนงานมาพิจารณา

2. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ค่าร้อยละของบัณฑิตปริญญาตรีที่ได้งานทำหรือประกอบอาชีพอิสระภายใน 1 ปี}}{100} \times 5$$

หมายเหตุ : จำนวนบัณฑิตที่ตอบแบบสำรวจจะต้องไม่น้อยกว่าร้อยละ 70 ของจำนวนบัณฑิตที่สำเร็จ การศึกษา

ตัวบ่งชี้ที่ 2.2 ผลงานของนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโทที่ได้รับการตีพิมพ์ (ปริยญาโท) หรือเผยแพร่

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้ การศึกษาในระดับปริญญาโทจะต้องมีการค้นคว้า คิดอย่างเป็นระบบวิจัยเพื่อหาคำตอบที่มีความน่าเชื่อถือ ผู้สำเร็จการศึกษาจะต้องประมวลความรู้เพื่อจัดทำผลงานที่แสดงถึงความสามารถในการใช้ความรู้อย่างเป็นระบบและสามารถนำเผยแพร่ให้เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ ตัวบ่งชี้นี้จะเป็นการประเมินคุณภาพของผลงานของผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาโท

เกณฑ์การประเมิน โดยการแปลงค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์เผยแพร่ต่อผู้สำเร็จการศึกษาเป็นคะแนนระหว่าง 0 – 5 กำหนดให้คะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 40 ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

1. คำนวณค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์เผยแพร่ต่อผู้สำเร็จการศึกษาตามสูตร

$$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์หรือเผยแพร่ของนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโท}}{\text{จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาโททั้งหมด}} \times 100$$

2. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์หรือเผยแพร่ต่อผู้สำเร็จการศึกษา}}{40} \times 5$$

กำหนดระดับคุณภาพผลงานทางวิชาการ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
0.10	- บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง
0.20	- บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ
0.40	- บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ หรือในวารสารทางวิชาการระดับชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูลตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วยหลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. 2556 แต่สถาบันนำเสนอสภาสถาบันอนุมัติและจัดทำเป็นประกาศให้ทราบเป็นการทั่วไป และแจ้งให้ ก.พ.อ./กกอ. ทราบภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ออกประกาศ - ผลงานที่ได้รับการจดอนุสิทธิบัตร
0.60	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ 2
0.80	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูลตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วยหลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. 2556 แต่สถาบันนำเสนอสภาสถาบันอนุมัติและจัดทำเป็นประกาศให้ทราบเป็นการทั่วไป และแจ้งให้ ก.พ.อ./กกอ. ทราบภายใน 30 วันนับแต่วันที่ออกประกาศ (ซึ่งไม่อยู่ใน Beall's list) หรือตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ ที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ 1
1.00	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลระดับนานาชาติตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วยหลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการ สำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. 2556 - ผลงานที่ได้รับการจดสิทธิบัตร

การส่งบทความเพื่อพิจารณาคัดเลือกให้นำเสนอในการประชุมวิชาการต้องส่งเป็นฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) และเมื่อได้รับการตอบรับและตีพิมพ์แล้ว การตีพิมพ์ต้องตีพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสาร หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

กำหนดระดับคุณภาพงานสร้างสรรค์ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
0.20	งานสร้างสรรค์ที่มีการเผยแพร่สู่สาธารณะในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หรือ ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ online
0.40	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับสถาบัน
0.60	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับชาติ
0.80	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ
1.00	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับภูมิภาคอาเซียน/นานาชาติ

ผลงานสร้างสรรค์ทุกชิ้นต้องผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการที่มีองค์ประกอบไม่น้อยกว่า 3 คน โดยมีบุคคลภายนอกสถาบันร่วมพิจารณาด้วย

หมายเหตุ

1. ผลงานวิจัยที่มีชื่อนักศึกษาและอาจารย์ร่วมกันและนับในตัวบ่งชี้แล้ว สามารถนำไปนับในตัวบ่งชี้ผลงานทางวิชาการของอาจารย์
2. ผลงานของนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษาให้นับผลงานทุกชิ้นที่มีการตีพิมพ์เผยแพร่ในปีการประเมินนั้นๆ
3. ในกรณีที่ไม่มีผู้สำเร็จการศึกษาไม่พิจารณาตัวบ่งชี้

ตัวบ่งชี้ที่ 2.2 ผลงานของนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาเอกที่ได้รับการตีพิมพ์ (ปริญญาเอก) หรือเผยแพร่

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้ การศึกษาในระดับปริญญาเอกเป็นการศึกษาในระดับสูงจะต้องมีการค้นคว้า คิดอย่างเป็นระบบ วิจัย เพื่อหาประเด็นความรู้ใหม่ที่มีความน่าเชื่อถือ เป็น ประโยชน์ ผู้สำเร็จการศึกษาจะต้องประมวลความรู้เพื่อจัดทำผลงานที่แสดงถึง ความสามารถในการใช้ความรู้อย่างเป็นระบบและสามารถนำเผยแพร่ให้เป็น ประโยชน์ต่อสาธารณะ ตัวบ่งชี้นี้จะเป็นการประเมินคุณภาพของผลงานของ ผู้สำเร็จการศึกษาในระดับปริญญาเอกปริญญาเอก

เกณฑ์การประเมิน โดยการแปลงค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์เผยแพร่ต่อ ผู้สำเร็จการศึกษา เป็นคะแนนระหว่าง 0 – 5 กำหนดให้คะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 80 ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

1. คำนวณค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์เผยแพร่ต่อผู้สำเร็จการศึกษา ตามสูตร

$$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์หรือเผยแพร่
ของนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอก}}{\text{จำนวนผู้สำเร็จการศึกษาระดับปริญญาเอกทั้งหมด}} \times 100$$

2. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานที่ตีพิมพ์
หรือเผยแพร่ต่อผู้สำเร็จการศึกษา}}{80} \times 5$$

กำหนดระดับคุณภาพผลงานทางวิชาการ ดังนี้

เกณฑ์หนัก	ระดับคุณภาพ
0.20	- บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ
0.40	- บทความฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ หรือในวารสารทางวิชาการระดับชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูลตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วยหลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. 2556 แต่สถาบันนำเสนอสภาสถาบันอนุมัติและจัดทำเป็นประกาศให้ทราบเป็นการทั่วไป และแจ้งให้ ก.พ.อ./กกอ. ทราบภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ออกประกาศ - ผลงานที่ได้รับการจดลิขสิทธิ์
0.60	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ 2
0.80	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูลตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วยหลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. 2556 แต่สถาบันนำเสนอสภาสถาบันอนุมัติและจัดทำเป็นประกาศให้ทราบเป็นการทั่วไป และแจ้งให้ ก.พ.อ./กกอ. ทราบภายใน 30 วันนับแต่วันที่ออกประกาศ (ซึ่งไม่อยู่ใน Beall's List) หรือตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ ที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ 1
1.00	- บทความที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลระดับนานาชาติตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วยหลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการ สำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. 2556 - ผลงานที่ได้รับการจดลิขสิทธิ์

การส่งบทความเพื่อพิจารณาคัดเลือกให้นำเสนอในการประชุมวิชาการต้องส่งเป็นฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) และเมื่อได้รับการตอบรับและตีพิมพ์แล้ว การตีพิมพ์ต้องตีพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสาร หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

กำหนดระดับคุณภาพงานสร้างสรรค์ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
0.20	งานสร้างสรรค์ที่มีการเผยแพร่สู่สาธารณะในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หรือ ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ online
0.40	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับสถาบัน
0.60	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับชาติ
0.80	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ
1.00	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับภูมิภาคอาเซียน/นานาชาติ

ผลงานสร้างสรรค์ทุกชิ้นต้องผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการที่มีองค์ประกอบไม่น้อยกว่า 3 คน โดยมีบุคคลภายนอกสถาบันร่วมพิจารณาด้วย

หมายเหตุ

1. ผลงานวิจัยที่มีชื่อนักศึกษาและอาจารย์ร่วมกันและนับในตัวบ่งชี้แล้ว สามารถนำไปนับในตัวบ่งชี้ผลงานทางวิชาการของอาจารย์
2. ผลงานของนักศึกษาและผู้สำเร็จการศึกษาให้นับผลงานทุกชิ้นที่มีการตีพิมพ์เผยแพร่ในปีการประเมินนั้นๆ
3. ในกรณีที่ไม่มีผู้สำเร็จการศึกษาไม่พิจารณาตัวบ่งชี้

องค์ประกอบที่ 3 นักศึกษา

ความสำเร็จของการจัดการศึกษาขึ้นอยู่กับปัจจัยสำคัญปัจจัยหนึ่ง คือ นักศึกษา ระบบประกันคุณภาพนักศึกษา ต้องให้ความสำคัญกับการรับหรือคัดเลือกนักศึกษาเข้าศึกษาในหลักสูตร ซึ่งต้องเป็นระบบที่สามารถคัดเลือกนักศึกษาที่มีคุณสมบัติและความพร้อมในการเรียนในหลักสูตรจนสำเร็จการศึกษา และการส่งเสริมพัฒนานักศึกษาให้มีความพร้อมทางการเรียน และมีกิจกรรมการพัฒนาในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้ให้นักศึกษามีความรู้ความสามารถตามหลักสูตร มีทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 และสำหรับหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษามีทักษะการวิจัยที่สามารถสร้างองค์ความรู้ได้

ทักษะที่จำเป็นสำหรับการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ประกอบด้วย 4 กลุ่มหลัก ได้แก่ (1) กลุ่มวิชาหลัก (core subjects) (2) กลุ่มทักษะชีวิตและอาชีพ (life and career skills) (3) กลุ่มทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรม (learning and innovation skills) และ (4) กลุ่มทักษะสารสนเทศ สื่อและเทคโนโลยี (information, media and technology skills)

ทักษะสำคัญที่คนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญมาก คือ

1) กลุ่มทักษะการเรียนรู้และนวัตกรรม ได้แก่ (1) การคิดเชิงวิพากษ์และการแก้ปัญหา (critical thinking and problem solving) (2) นวัตกรรมและการสร้างสรรค์ (innovation and creativity) (3) การสื่อสารและความร่วมมือกัน (communication and collaboration)

2) กลุ่มทักษะสารสนเทศ สื่อ และเทคโนโลยี (information, media and technology skills) ประกอบด้วย การรู้สารสนเทศ (information literacy) การรู้สื่อ (media literacy) และ การรู้ ICT (ICT literacy)

3) กลุ่มทักษะชีวิตและอาชีพ (life and career skills) ประกอบด้วยความสามารถในการปรับตัวและยืดหยุ่น (adaptability and flexibility) ความคิดริเริ่มและการเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง (initiative and selfdirection) ปฏิสัมพันธ์ทางสังคมและข้ามวัฒนธรรม (social and cross-cultural interaction) ความรับผิดชอบและความสามารถผลิตผลงาน (accountability and productivity) ความเป็นผู้นำและรับผิดชอบต่อสังคม (leadership and social responsibility)

การประกันคุณภาพหลักสูตรในองค์ประกอบด้านนักศึกษา เริ่มดำเนินการตั้งแต่ระบบการรับนักศึกษา การส่งเสริมและพัฒนานักศึกษา และผลลัพธ์ที่เกิดขึ้นกับนักศึกษา ภายใต้การดำเนินการดังกล่าวให้พิจารณาจากตัวบ่งชี้ดังต่อไปนี้

ตัวบ่งชี้ที่ 3.1 การรับนักศึกษา

ตัวบ่งชี้ที่ 3.2 การส่งเสริมและพัฒนานักศึกษา

ตัวบ่งชี้ที่ 3.3 ผลที่เกิดกับนักศึกษา

ตัวบ่งชี้ที่ 3.1 การรับนักศึกษา

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้ คุณสมบัติของนักศึกษาที่รับเข้าศึกษาในหลักสูตรเป็นปัจจัยพื้นฐานของความสำเร็จ แต่แต่ละหลักสูตร จะมีแนวคิดปรัชญาในการออกแบบหลักสูตร ซึ่งจำเป็นต้องมีการ กำหนดคุณสมบัติของนักศึกษาที่สอดคล้องกับลักษณะธรรมชาติของหลักสูตร การ กำหนดเกณฑ์ที่ใช้ในการคัดเลือกต้องมีความโปร่งใส ชัดเจน และสอดคล้องกับ คุณสมบัติของนักศึกษาที่กำหนดในหลักสูตร มีเครื่องมือที่ใช้ในการคัดเลือก ข้อมูล หรือวิธีการคัดเลือกนักศึกษาให้ได้นักศึกษาที่มีความพร้อมทางปัญญา สุขภาพกายและ จิต ความมุ่งมั่นที่จะเรียน และมีเวลาเรียนเพียงพอ เพื่อให้สามารถสำเร็จการศึกษา ได้ตามระยะเวลาที่หลักสูตรกำหนดในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้ อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานอย่างน้อยให้ครอบคลุมประเด็น ต่อไปนี้

- การรับนักศึกษา
- การเตรียมความพร้อมก่อนเข้าศึกษา

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่าอยู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผล การดำเนินงานทั้งหมด ที่ทำให้ได้นักศึกษาที่มีความพร้อมที่จะเรียนในหลักสูตร

เกณฑ์การประเมิน

0	1	2	3	4	5
<ul style="list-style-type: none"> • ไม่มีระบบ • ไม่มีกลไก • ไม่มีแนวคิด ในการกำกับ ติดตามและ ปรับปรุง • ไม่มีข้อมูล หลักฐาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • ไม่มีการนำระบบ กลไกไปสู่ การปฏิบัติ/ ดำเนินงาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบ กลไกไปสู่ การปฏิบัติ/ ดำเนินงาน • มีการประเมิน กระบวนการ • ไม่มีกาปรับปรุง/ พัฒนากระบวนการ 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบ กลไกไปสู่ การปฏิบัติ/ ดำเนินงาน • มีการประเมิน กระบวนการ • มีการปรับปรุง/ พัฒนากระบวนการ จากผลการประเมิน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบ กลไกไปสู่ การปฏิบัติ/ ดำเนินงาน • มีการประเมิน กระบวนการ • มีการปรับปรุง/ พัฒนากระบวนการ จากผลการประเมิน • มีผลจากการ ปรับปรุงเห็นชัดเจน เป็นรูปธรรม 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่ การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนา กระบวนการจากผลการ ประเมิน • มีผลจากการปรับปรุง เห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม • มีแนวทางปฏิบัติที่ดี โดยมี หลักฐานเชิงประจักษ์ ชี้นัย และกรรมการ ผู้ตรวจประเมิน สามารถให้ เหตุผลอธิบายการเป็นแนว ปฏิบัติที่ดีได้ชัดเจน

ตัวบ่งชี้ที่ 3.2 การส่งเสริมและพัฒนานักศึกษา

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้ ในช่วงปีแรกของการศึกษา ต้องมีกลไกในการพัฒนาความรู้พื้นฐานหรือการเตรียมความพร้อมทางการเรียนแก่นักศึกษา เพื่อให้มีความสามารถในการเรียนรู้ระดับอุดมศึกษาได้อย่างมีความสุข อัตราการลาออกกลางคันน้อย ในระหว่างการศึกษามีการจัดกิจกรรมการพัฒนาความรู้ความสามารถในรูปแบบต่างๆ ทั้งกิจกรรมในห้องเรียนและนอกห้องเรียนมีกิจกรรมเสริมสร้างความเป็นพลเมืองดีที่มีจิตสำนึกสาธารณะ มีการวางระบบการดูแลให้คำปรึกษาจากอาจารย์ที่ปรึกษาวิชาการ (ระดับปริญญาตรี โท เอก) ระบบการป้องกันหรือการบริหารจัดการความเสี่ยงของนักศึกษา เพื่อให้สามารถสำเร็จการศึกษาได้ตามระยะเวลาที่หลักสูตรกำหนด รวมทั้งการส่งเสริมการเผยแพร่ผลงานวิชาการของนักศึกษา การสร้างโอกาสการเรียนรู้ที่ส่งเสริมการพัฒนาศักยภาพนักศึกษาและทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 ให้ได้มาตรฐานสากลในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงาน อย่างน้อยให้ครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

- การควบคุมการดูแลการให้คำปรึกษาวิชาการและแนะแนวแก่นักศึกษาปริญญาตรี
 - การควบคุมดูแลการให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ แก่บัณฑิตศึกษา
 - การพัฒนาศักยภาพนักศึกษาและการเสริมสร้างทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21
- ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่าจะอยู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมด ที่ทำให้ได้นักศึกษาเรียนอย่างมีความสุขและมีทักษะที่จำเป็นต่อการประกอบอาชีพในอนาคต

เกณฑ์การประเมิน

0	1	2	3	4	5
<ul style="list-style-type: none"> • ไม่มีระบบ • ไม่มีกลไก • ไม่มีแนวคิดในการกำกับติดตามและปรับปรุง • ไม่มีข้อมูลหลักฐาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • ไม่มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • ไม่มีกาปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม • มีแนวทางปฏิบัติที่ดี โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ ยืนยัน และกรรมการผู้ตรวจประเมิน สามารถให้เหตุผลอธิบายการเป็นแนวปฏิบัติที่ดีได้ชัดเจน

ตัวบ่งชี้ที่ 3.3 ผลที่เกิดกับนักศึกษา

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้ ผลการประกันคุณภาพควรทำให้นักศึกษามีความพร้อมทางการเรียนมีอัตราการคงอยู่ของนักศึกษาในหลักสูตรสูง อัตราการสำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรสูง นักศึกษามีความพึงพอใจต่อหลักสูตร และผลการจัดการข้อร้องเรียนของนักศึกษา ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานในประเด็นต่อไปนี้

- การคงอยู่
- การสำเร็จการศึกษา
- ความพึงพอใจและผลการจัดการข้อร้องเรียนของนักศึกษา

เกณฑ์การประเมิน

0	1	2	3	4	5
<ul style="list-style-type: none"> • ไม่มีการรายงานผลการดำเนินงาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีการรายงานผลการดำเนินงานในบางเรื่อง 	<ul style="list-style-type: none"> • มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ 	<ul style="list-style-type: none"> • มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ • มีแนวโน้มผลการดำเนินงานที่ดีขึ้นในบางเรื่อง 	<ul style="list-style-type: none"> • มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ • มีแนวโน้มผลการดำเนินงานที่ดีขึ้นในทุกเรื่อง 	<ul style="list-style-type: none"> • มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ • มีแนวโน้มผลการดำเนินงานที่ดีขึ้นในทุกเรื่อง • มีผลการดำเนินงานที่โดดเด่น เทียบเคียงกับหลักสูตรนั้นในสถาบันกลุ่มเดียวกัน โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ยืนยัน และกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายว่าเป็นผลการดำเนินงานที่โดดเด่นอย่างแท้จริง

องค์ประกอบที่ 4 อาจารย์

อาจารย์เป็นปัจจัยป้อนที่สำคัญของการผลิตบัณฑิต ผู้เกี่ยวข้องต้องมีการออกแบบระบบประกันการบริหารและพัฒนาอาจารย์ เพื่อให้ได้อาจารย์ที่มีคุณภาพเหมาะสม มีคุณสมบัติสอดคล้องกับสภาพบริบท ปรัชญา วิสัยทัศน์ของสถาบัน และของหลักสูตร และมีการส่งเสริมให้อาจารย์มีความรักในองค์กรและการปฏิบัติงานตามวิชาชีพ ผู้บริหารต้องมีการกำหนดนโยบาย แผนระยะยาว และกิจกรรมการดำเนินงาน ตลอดจนการกำกับดูแลและพัฒนาคุณภาพอาจารย์ การวางระบบประกันคุณภาพอาจารย์ เป็นการดำเนินงานเพื่อให้ได้อาจารย์ที่มีคุณสมบัติทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพที่เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนดโดยสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และมีพัฒนาการเพิ่มขึ้นด้วยการวางแผนและการลงทุนงบประมาณและทรัพยากรเพื่อให้อัตรากำลังอาจารย์มีจำนวนเหมาะสมกับจำนวนนักศึกษาที่รับเข้าในหลักสูตร มีจำนวนอาจารย์ที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญทางสาขาวิชาของหลักสูตร และมีประสบการณ์ที่เหมาะสมกับการผลิตบัณฑิต อันสะท้อนจากวุฒิการศึกษา ตำแหน่งทางวิชาการ และความก้าวหน้าในการผลิตผลงานทางวิชาการอย่างต่อเนื่อง

องค์ประกอบด้านอาจารย์ เริ่มดำเนินการตั้งแต่การบริหารและพัฒนาอาจารย์ คุณภาพอาจารย์และผลลัพธ์ที่เกิดกับอาจารย์ ให้พิจารณาจากตัวบ่งชี้ดังต่อไปนี้

ตัวบ่งชี้ที่ 4.1 การบริหารและพัฒนาอาจารย์

ตัวบ่งชี้ที่ 4.2 คุณภาพอาจารย์

ตัวบ่งชี้ที่ 4.3 ผลที่เกิดกับอาจารย์

ตัวบ่งชี้ที่ 4.1 การบริหารและพัฒนาอาจารย์

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้ การบริหารและพัฒนาอาจารย์ เริ่มต้นตั้งแต่ระบบการรับอาจารย์ใหม่ ต้องกำหนดเกณฑ์คุณสมบัติอาจารย์ที่สอดคล้องกับสภาพบริบท ปรัชญา วิสัยทัศน์ของสถาบัน และของหลักสูตร มีกลไกการคัดเลือกอาจารย์ที่เหมาะสม โปร่งใส นอกจากนี้ต้องมีระบบการบริหารอาจารย์ โดยการกำหนดนโยบาย แผนระยะยาว เพื่อให้ได้อาจารย์ที่มีคุณสมบัติทั้งเชิงปริมาณและเชิงคุณภาพที่เป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรที่กำหนด โดยสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และระบบการส่งเสริมและพัฒนาอาจารย์ มีการวางแผนและการลงทุนงบประมาณและทรัพยากร และกิจกรรมการดำเนินงาน ตลอดจนการกำกับดูแล และการพัฒนาคุณภาพอาจารย์ ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานอย่างน้อยให้ครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

- ระบบการรับและแต่งตั้งอาจารย์ประจำหลักสูตร
- ระบบการบริหารอาจารย์
- ระบบการส่งเสริมและพัฒนาอาจารย์

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่าคุณอยู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมด ที่ทำให้หลักสูตรมีอาจารย์ที่มีคุณสมบัติเหมาะสมทั้งในด้านวุฒิการศึกษาและตำแหน่งทางวิชาการเป็นไปตามเกณฑ์มาตรฐานหลักสูตรอย่างต่อเนื่อง และมีการส่งเสริมให้มีการเพิ่มพูนความรู้ความสามารถของอาจารย์ เพื่อสร้างความเข้มแข็งทางวิชาการของหลักสูตร

เกณฑ์การประเมิน

0	1	2	3	4	5
<ul style="list-style-type: none"> • ไม่มีระบบ • ไม่มีกลไก • ไม่มีแนวคิดในการกำกับติดตามและปรับปรุง • ไม่มีข้อมูลหลักฐาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • ไม่มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • ไม่มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบ กลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการจาผลการประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม • มีแนวทางปฏิบัติที่ดี โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ ชัดเจน และกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายการเป็นแนวปฏิบัติที่ดีได้ชัดเจน

ตัวบ่งชี้ที่ 4.2 คุณภาพอาจารย์

ชนิดของตัวบ่งชี้ ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้ การส่งเสริมและพัฒนาอาจารย์ต้องทำให้อาจารย์ในหลักสูตรมีคุณสมบัติที่เหมาะสมและเพียงพอ โดยทำให้อาจารย์มีความรู้ ความเชี่ยวชาญทางสาขาวิชาที่เปิดให้บริการ และมีประสบการณ์ที่เหมาะสมกับการผลิตบัณฑิตอันสะท้อนจากวุฒิการศึกษา ตำแหน่งทางวิชาการ และความก้าวหน้าในการผลิตผลงานทางวิชาการอย่างต่อเนื่อง

ประเด็นในการพิจารณาตัวบ่งชี้นี้จะประกอบด้วย

- ร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก
- ร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ
- ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำหลักสูตร
- จำนวนบทความของอาจารย์ประจำหลักสูตรปริญญาเอกที่ได้รับการอ้างอิงในฐานข้อมูล TCI และ Scopus ต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร

ร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก

การศึกษาระดับอุดมศึกษาถือเป็นการศึกษาระดับสูงสุดที่ต้องการบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถและความถนัดทางวิชาการ เพื่อปฏิบัติพันธกิจสำคัญของสถาบันในการผลิตบัณฑิตศึกษาวิจัยเพื่อการติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้ ดังนั้นหลักสูตรจึงควรมีอาจารย์ที่มีคุณวุฒิทางการศึกษาระดับปริญญาเอกที่ตรงหรือสัมพันธ์กับหลักสูตรที่เปิดสอนในสัดส่วนที่เหมาะสมกับพันธกิจหรือจุดเน้นของหลักสูตรนั้นๆ

เกณฑ์การประเมิน โดยการแปลงค่าร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกเป็นคะแนนระหว่าง 0 – 5

หลักสูตรระดับปริญญาตรี

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 20 ขึ้นไป

หลักสูตรระดับปริญญาโท

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 60 ขึ้นไป

หลักสูตรระดับปริญญาเอก

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็น
คะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 100

สูตรการคำนวณ

1. คำนวณค่าร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก ตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรทั้งหมด}} \times 100$$

2. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5}} \times 5$$

หมายเหตุ : คุณวุฒิปริญญาเอกพิจารณาจากระดับคุณวุฒิที่ได้รับหรือเทียบเท่าตามหลักเกณฑ์การพิจารณาคุณวุฒิของกระทรวงศึกษาธิการ กรณีที่มีการปรับวุฒิการศึกษาให้มีหลักฐานการสำเร็จการศึกษาภายในรอบปีการศึกษานั้น ทั้งนี้อาจใช้คุณวุฒิอื่นเทียบเท่าคุณวุฒิปริญญาเอกได้สำหรับกรณีที่บางสาขาวิชาชีพมีคุณวุฒิอื่นที่เหมาะสมกว่า ทั้งนี้ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการการอุดมศึกษา

ร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ

สถาบันอุดมศึกษาถือเป็นขุมปัญญาของประเทศ และมีความรับผิดชอบที่จะต้องส่งเสริมให้
อาจารย์ในสถาบันทำการศึกษาวิจัยเพื่อแสวงหาและพัฒนาองค์ความรู้ในศาสตร์สาขาวิชาต่างๆ อย่าง
ต่อเนื่อง เพื่อนำไปใช้ในการเรียนการสอน รวมทั้งการแก้ไขปัญหาและพัฒนาประเทศ การดำรง
ตำแหน่งทางวิชาการ เป็นสิ่งสะท้อนการปฏิบัติงานดังกล่าวของอาจารย์ตามพันธกิจของหลักสูตร

เกณฑ์การประเมิน โดยการแปลงค่าร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ เป็นคะแนนระหว่าง 0 – 5

หลักสูตรระดับปริญญาตรี

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์รวมกันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 60 ขึ้นไป

หลักสูตรระดับปริญญาโท

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์รวมกันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 80 ขึ้นไป

หลักสูตรระดับปริญญาเอก

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์รวมกันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 100

สูตรการคำนวณ

1. คำนวณค่าร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ ตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรทั้งหมด}} \times 100$$

2. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ}}{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5}} \times 5$$

ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำหลักสูตร

ผลงานทางวิชาการเป็นข้อมูลที่สำคัญในการแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ประจำได้สร้างสรรค์ขึ้น เพื่อแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าทางวิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้อย่างต่อเนื่อง เป็นผลงานที่มี

คุณค่า สมควรส่งเสริมให้มีการเผยแพร่และนำไปใช้ประโยชน์ทั้งเชิงวิชาการและการแข่งขันของประเทศ ผลงานทางวิชาการอยู่ในรูปของบทความวิจัยหรือบทความวิชาการที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ หรือระดับนานาชาติ ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับชาติหรือระดับนานาชาติ ผลงานได้รับการจดอนุสิทธิบัตรหรือสิทธิบัตร หรือเป็นผลงานวิชาการรับใช้สังคมที่ผ่านการประเมินตำแหน่งทางวิชาการแล้ว ผลงานวิจัยที่หน่วยงานหรือองค์กรระดับชาติว่าจ้างให้ดำเนินการ ตำราหรือหนังสือที่ใช้ในการขอผลงานทางวิชาการและผ่านการพิจารณาตามเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการแล้ว รวมทั้งงานสร้างสรรค์ต่างๆ โดยมีวิธีการคิดดังนี้

เกณฑ์การประเมิน หลักสูตรระดับปริญญาตรี

ค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำ
หลักสูตรที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 20 ขึ้นไป

หลักสูตรระดับปริญญาโท

ค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำ
หลักสูตรที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 40 ขึ้นไป

หลักสูตรระดับปริญญาเอก

ค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำ
หลักสูตรที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 60 ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

1. คำนวณค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำหลักสูตร ตามสูตร

$$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำหลักสูตร}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรทั้งหมด}} \times 100$$

2. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำหลักสูตร}}{\text{ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5}} \times 5$$

กำหนดระดับคุณภาพผลงานทางวิชาการ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
0.20	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ
0.40	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ หรือในวารสารทางวิชาการระดับชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูลตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วยหลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. 2556 แต่สถาบันนำเสนอสถานบันอนุมัติและจัดทำเป็นประกาศให้ทราบเป็นการทั่วไป และแจ้งให้ ก.พ.อ./กกอ. ทราบภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ออกประกาศ - ผลงานที่ได้รับการจดสิทธิบัตร
0.60	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ 2
0.80	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูลตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วยหลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. 2556 แต่สถาบันนำเสนอสถานบันอนุมัติและจัดทำเป็นประกาศให้ทราบเป็นการทั่วไป และแจ้งให้ ก.พ.อ./กกอ. ทราบภายใน 30 วันนับแต่วันที่ออกประกาศ (ซึ่งไม่อยู่ใน Beall's list) หรือตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ ที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ 1
1.00	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลระดับนานาชาติตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วย หลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการ สำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. 2556 - ผลงานที่ได้รับการจดสิทธิบัตร - ผลงานวิชาการรับใช้สังคมที่ได้รับการประเมินผ่านเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการแล้ว - ผลงานวิจัยที่หน่วยงานหรือองค์กรระดับชาติว่าจ้างให้ดำเนินการ - ผลงานค้นพบพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ ที่ค้นพบใหม่และได้รับการจดทะเบียน - ตำราหรือหนังสือหรืองานแปลที่ได้รับการประเมินผ่านเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการแล้ว - ตำราหรือหนังสือหรืองานแปลที่ผ่านการพิจารณาตามหลักเกณฑ์การประเมินตำแหน่งทางวิชาการ แต่ไม่ได้นำมาขอรับการประเมินตำแหน่งทางวิชาการ

การส่งบทความเพื่อพิจารณาคัดเลือกให้นำเสนอในการประชุมวิชาการต้องส่งเป็นฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) และเมื่อได้รับการตอบรับและตีพิมพ์แล้ว การตีพิมพ์ต้องตีพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสาร หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

กำหนดระดับคุณภาพงานสร้างสรรค์ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
0.20	งานสร้างสรรค์ที่มีการเผยแพร่สู่สาธารณะในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หรือผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ online
0.40	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับสถาบัน
0.60	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับชาติ
0.80	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ
1.00	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับภูมิภาคอาเซียน/นานาชาติ

ผลงานสร้างสรรค์ทุกชิ้นต้องผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการที่เมืองค์ประกอบไม่น้อยกว่า 3 คน โดยมีบุคคลภายนอกสถาบันร่วมพิจารณาด้วย

จำนวนบทความของอาจารย์ประจำหลักสูตรปริญญาเอกที่ได้รับการอ้างอิงในฐานข้อมูล TCI และ Scopus ต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร

หลักสูตรในระดับปริญญาเอกถือได้ว่าเป็นหลักสูตรสูงสุดของสถาบันการศึกษา เป็นหลักสูตรที่สำคัญและเน้นการสร้างองค์ความรู้ใหม่เพื่อเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศ ดังนั้นอาจารย์ประจำหลักสูตรระดับปริญญาเอกจึงมีความสำคัญอย่างมากต่อหลักสูตรนั้นๆ

บทความวิจัยและบทความทางวิชาการหรือ Review Article ของอาจารย์ประจำหลักสูตรปริญญาเอกที่ได้รับการอ้างอิง ย่อมแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ประจำหลักสูตรปริญญาเอกมีความสามารถในการทำวิจัย มีผลงานที่ได้รับการตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติในฐานข้อมูล TCI และ Scopus และบทความที่ตีพิมพ์ได้รับการอ้างอิง แสดงให้เห็นว่ามีการนำไปใช้ประโยชน์และเป็นฐานในการพัฒนางานวิจัยใหม่ๆ ให้มีความก้าวหน้ามากขึ้น จำนวนบทความของอาจารย์ประจำหลักสูตรที่ได้รับการอ้างอิงมากย่อมแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ประจำหลักสูตรเป็นผู้ที่มีผลงานและได้รับการยอมรับในวงวิชาการนั้นๆ

การคำนวณตัวบ่งชี้นี้ ให้เปรียบเทียบจำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิง ตั้งแต่หนึ่งครั้งขึ้นไปรวมทั้งการอ้างอิงตนเอง ที่เป็นผลงานของอาจารย์ประจำหลักสูตร ที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ

ระดับชาติ หรือระดับนานาชาติ ต่ออาจารย์ประจำหลักสูตรปริญญาเอกนั้น โดยนำเสนอในรูปแบบสัดส่วน
ทั้งนี้ พิจารณาผลการดำเนินงาน 5 ปี ย้อนหลังตามปีปฏิทิน ซึ่งนับรวมปีที่ประเมิน

เกณฑ์การประเมิน

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

อัตราส่วน จำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร
ที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม $5 = 2.5$ ขึ้นไป

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ

อัตราส่วน จำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร
ที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม $5 = 3.0$ ขึ้นไป

กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

อัตราส่วน จำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร
ที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม $5 = 0.25$ ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

1. อัตราส่วนจำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร =

$$\frac{\text{จำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิง}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร}}$$

2. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{อัตราส่วนจำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร}}{\text{อัตราส่วนจำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5}} \times 5$$

ตัวอย่างการหาอัตราส่วนจำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร

ถ้าอาจารย์ประจำหลักสูตรระดับปริญญาเอกของหลักสูตรหนึ่งในกลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีมีจำนวน 5 คน โดยอาจารย์ทั้ง 5 คนมีผลงานตีพิมพ์บทความวิจัยหรือ Review article ในฐานข้อมูล TCI และ Scopus ในปี พ.ศ. 2553-2557 (ค.ศ. 2010-2014) ซึ่งดำเนินการประเมินคุณภาพการศึกษาภายใน ของหลักสูตรใน พ.ศ. 2557 (ประเมินในปี ค.ศ.2014) เป็นดังนี้

- จำนวนบทความที่ตีพิมพ์ของอาจารย์ ทั้ง 5 คนในฐานข้อมูล Scopus ระหว่าง ค.ศ. 2010-2014 เท่ากับ 15 บทความ และจำนวนบทความที่ตีพิมพ์ในฐานข้อมูลของ TCI เท่ากับ 5 บทความ
- ในจำนวนนี้มีบทความ 8 บทความในฐานข้อมูล Scopus ที่ได้รับการอ้างอิง อย่างน้อย 1 ครั้ง และมีบทความ 2 บทความที่ตีพิมพ์ในฐานข้อมูล TCI ได้รับการอ้างอิงอย่างน้อย 1 ครั้ง

ดังนั้น อัตราส่วนจำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงต่อจำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตร =

$\frac{\text{จำนวนบทความที่ได้รับการอ้างอิงอย่างน้อย 1 ครั้ง}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำหลักสูตรทั้งหมด}} = \frac{8+2}{5} = \frac{10}{5} = 2.0$

นำมาคำนวณคะแนน $\frac{2.0}{2.5} \times 5 = 4.0$ คะแนน

ตัวบ่งชี้ที่ 4.3 ผลที่เกิดกับอาจารย์

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้ ผลการประกันคุณภาพ ต้องนำไปสู่การมีอัตรากำลังอาจารย์ที่มีจำนวนเหมาะสมกับจำนวนนักศึกษาที่รับเข้าในหลักสูตร อัตราคงอยู่ของอาจารย์สูง และอาจารย์มีความพึงพอใจต่อการบริหารหลักสูตร

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานในประเด็นต่อไปนี้

- การคงอยู่ของอาจารย์
- ความพึงพอใจของอาจารย์

เกณฑ์การประเมิน

0	1	2	3	4	5
<ul style="list-style-type: none"> • ไม่มีการรายงานผลการดำเนินงาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีการรายงานผลการดำเนินงานในบางเรื่อง 	<ul style="list-style-type: none"> • มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ 	<ul style="list-style-type: none"> • มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ • มีแนวโน้มผลการดำเนินงานที่ดีขึ้นในบางเรื่อง 	<ul style="list-style-type: none"> • มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ • มีแนวโน้มผลการดำเนินงานที่ดีขึ้นในทุกเรื่อง 	<ul style="list-style-type: none"> • มีการรายงานผลการดำเนินงานครบทุกเรื่องตามคำอธิบายในตัวบ่งชี้ • มีแนวโน้มผลการดำเนินงานที่ดีขึ้นในทุกเรื่อง • มีผลการดำเนินงานที่โดดเด่น เทียบเคียงกับหลักสูตรนั้นในสถาบันกลุ่มเดียวกัน โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ ชัดเจน และกรรมการผู้ตรวจประเมินสามารถให้เหตุผลอธิบายว่าเป็นผลการดำเนินงานที่โดดเด่นอย่างแท้จริง

องค์ประกอบที่ 5 หลักสูตร การเรียนการสอน การประเมินผู้เรียน

แม้ทุกหลักสูตรที่สถาบันการศึกษาเปิดสอนต้องผ่านการรับรองจากสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และมีการปรับปรุงทุก 5 ปี แต่ผู้บริหารต้องรับผิดชอบในการควบคุม กำกับการบริหารจัดการหลักสูตรให้มีประสิทธิภาพและประสิทธิผลอย่างต่อเนื่อง คณะกรรมการบริหารหลักสูตรควรมีบทบาทหน้าที่ในการบริหารจัดการ 3 ด้านที่สำคัญ คือ (1) สาระของรายวิชาในหลักสูตร (2) การวางระบบผู้สอนและกระบวนการเรียนการสอน (3) การประเมินผู้เรียน ระบบประกันคุณภาพในการดำเนินการหลักสูตร ประกอบด้วย หลักสูตรการเรียนการสอน และการประเมินผู้เรียน เพื่อให้สอดคล้องกับกรอบมาตรฐานคุณวุฒิตามที่สำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษากำหนด ตัวบ่งชี้ในการประเมินต้องให้ความสำคัญกับการกำหนดรายวิชาที่มีเนื้อหาที่ทันสมัย ก้าวทันความก้าวหน้าทางวิทยาการที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา รวมทั้งการวางระบบผู้สอนและอาจารย์ที่ปรึกษา ซึ่งต้องเป็นบุคคลที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญ ประสบการณ์ และมีคุณสมบัติเหมาะสมในการพัฒนานักศึกษาให้เต็มศักยภาพ จัดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่เน้นนักศึกษาเป็นสำคัญ และส่งเสริมทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21

การประกันคุณภาพหลักสูตรในองค์ประกอบนี้พิจารณาได้จากตัวบ่งชี้ดังต่อไปนี้

ตัวบ่งชี้ที่ 5.1 สาระของรายวิชาในหลักสูตร

ตัวบ่งชี้ที่ 5.2 การวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน

ตัวบ่งชี้ที่ 5.3 การประเมินผู้เรียน

ตัวบ่งชี้ที่ 5.4 ผลการดำเนินงานหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ

ตัวบ่งชี้ที่ 5.1 สารระของรายวิชาในหลักสูตร

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้ แม้ทุกหลักสูตรที่สถาบันการศึกษาเปิดให้บริการต้องผ่านการรับทราบจากสำนักงานคณะกรรมการการอุดมศึกษา และมีการปรับปรุงทุก 5 ปี แต่ผู้รับผิดชอบหลักสูตรต้องมีการออกแบบหลักสูตร ควบคุมกำกับการจัดทำรายวิชาต่างๆ ให้มีเนื้อหาที่ทันสมัย ก้าวทันความก้าวหน้าทางวิทยาการที่เปลี่ยนแปลงตลอดเวลา มีการบริหารจัดการการเปิดรายวิชาต่างๆ ทั้งวิชาบังคับและวิชาเลือกที่เน้นนักศึกษาเป็นสำคัญ โดยสนองความต้องการของนักศึกษา และตลาดแรงงาน สำหรับหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษาต้องเน้นการพัฒนาทักษะด้านการวิจัยและการเรียนรู้ด้วยตนเอง

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานอย่างน้อยให้ครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

- การออกแบบหลักสูตรและสารระรายวิชาในหลักสูตร
- การปรับปรุงหลักสูตรให้ทันสมัยตามความก้าวหน้าในศาสตร์สาขานั้นๆ

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่าอยู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมด ที่ทำให้หลักสูตรมีความทันสมัย สอดคล้องกับความต้องการของตลาดแรงงานและความต้องการของประเทศ

เกณฑ์การประเมิน

0	1	2	3	4	5
<ul style="list-style-type: none"> • ไม่มีระบบ • ไม่มีกลไก • ไม่มีแนวคิดในการกำกับติดตามและปรับปรุง • ไม่มีข้อมูลหลักฐาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • ไม่มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • ไม่มีกาปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม • มีแนวทางการปฏิบัติที่ดี โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ ชื่นชม และกรรมการผู้ตรวจประเมิน สามารถให้เหตุผลอธิบายการเป็นแนวปฏิบัติที่ดีได้ชัดเจน

ตัวบ่งชี้ที่ 5.2 การวางระบบผู้สอนและกระบวนการจัดการเรียนการสอน

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้ หลักสูตรต้องให้ความสำคัญกับการวางระบบผู้สอนในแต่ละรายวิชา โดยคำนึงถึงความรู้ความสามารถและความเชี่ยวชาญในวิชาที่สอน และเป็นความรู้ที่ทันสมัยของอาจารย์ที่มอบหมายให้สอนในวิชานั้นๆ เพื่อให้นักศึกษาได้รับความรู้ ประสบการณ์ และได้รับการพัฒนาความสามารถจากผู้รู้จริง สำหรับหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา ต้องให้ความสำคัญกับการกำหนดหัวข้อวิทยานิพนธ์ การกำหนดอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระที่เหมาะสมกับหัวข้อวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระ และลักษณะของนักศึกษา ให้นักศึกษาได้รับโอกาส และการพัฒนาตนเองเต็มตามศักยภาพ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระต้องสามารถให้คำปรึกษาวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระตั้งแต่กระบวนการพัฒนาหัวข้อจนถึงการทำวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระ การสอบป้องกัน และการเผยแพร่ผลงานวิจัยจนสำเร็จการศึกษา

กระบวนการเรียนการสอนสำหรับยุคศตวรรษที่ 21 ต้องเน้นการพัฒนานักศึกษาให้มีความรู้ตามโครงสร้างหลักสูตรที่กำหนด และได้รับการพัฒนาตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิ คุณธรรมจริยธรรม ทักษะการเรียนรู้ในศตวรรษที่ 21 โดยเฉพาะทักษะการเรียนรู้ด้วยตนเอง ทักษะทางภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ทักษะการทำงานแบบมีส่วนร่วม ความสามารถในการใช้เทคโนโลยี ความสามารถในการดูแล สุขภาพ ฯลฯ การเรียนการสอนสมัยใหม่ต้องใช้สื่อเทคโนโลยี และทำให้นักศึกษาเรียนรู้ได้ตลอดเวลาและในสถานที่ใดก็ได้ ผู้สอนมีหน้าที่เป็นผู้อำนวยความสะดวกให้เกิดการเรียนรู้ และสนับสนุนการเรียนรู้ สำหรับหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา เทคนิคการสอนจะเน้นการวิจัยเป็นฐาน การเรียนแบบใช้ปัญหาเป็นฐาน เป็นต้น ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานในอย่างน้อยให้ครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

- การกำหนดผู้สอน
- การกำกับ ติดตาม และตรวจสอบการจัดทำแผนการเรียนรู้ (มคอ. 3 และ มคอ. 4) และการจัดการเรียนการสอน
- การจัดการเรียนการสอนในระดับปริญญาตรีที่มีการบูรณาการกับการวิจัย การบริการ วิชาการทางสังคม และการทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม

- การควบคุมหัวข้อวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา ให้สอดคล้องกับสาขาวิชาและความก้าวหน้าของศาสตร์
- การแต่งตั้งอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา ที่มีความเชี่ยวชาญสอดคล้องหรือสัมพันธ์กับหัวข้อวิทยานิพนธ์
- การช่วยเหลือ กำกับ ติดตามในการทำวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระ และการตีพิมพ์ผลงานในระดับบัณฑิตศึกษา

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่าอยู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมด ที่ทำให้กระบวนการจัดการเรียนการสอนตอบสนองความแตกต่างของผู้เรียน การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ก่อให้เกิดผลการเรียนรู้บรรลุตามเป้าหมาย

เกณฑ์การประเมิน

0	1	2	3	4	5
<ul style="list-style-type: none"> • ไม่มีระบบ • ไม่มีกลไก • ไม่มีแนวคิดในการกำกับติดตามและปรับปรุง • ไม่มีข้อมูลหลักฐาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • ไม่มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • ไม่มีกาปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม • มีแนวทางปฏิบัติที่ดี โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ ชัดเจน และกรรมการผู้ตรวจประเมิน สามารถให้เหตุผลอธิบายการเป็นแนวปฏิบัติที่ดีได้ชัดเจน

ตัวบ่งชี้ที่ 5.3 การประเมินผู้เรียน

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้ การประเมินนักศึกษามีจุดมุ่งหมาย 3 ประการ คือ การประเมินผลนักศึกษาเพื่อให้ข้อมูลสารสนเทศที่เป็นประโยชน์ต่อการปรับปรุงการเรียนการสอนของผู้สอน และนำไปสู่การพัฒนาการเรียนรู้ของนักศึกษา (assessment for learning) การประเมินที่ทำให้ให้นักศึกษาสามารถประเมินตนเองเป็น และมีการนำผลการประเมินไปใช้ในการพัฒนาวิธีการเรียนของตนเองใหม่ จนเกิดการเรียนรู้ (assessment as learning) และการประเมินผลการเรียนรู้ของนักศึกษาที่แสดงผลลัพธ์การเรียนรู้ที่คาดหวังของหลักสูตร (assessment of learning) การประเมินส่วนใหญ่จะใช้เพื่อจุดมุ่งหมายประการหลัง คือ เน้นการได้ข้อมูลเกี่ยวกับสัมฤทธิผลการเรียนรู้ของนักศึกษา การจัดการเรียนการสอนจึงควรส่งเสริมให้มีการประเมินเพื่อจุดมุ่งหมายสองประการแรกด้วย ทั้งนี้ ความเหมาะสมของระบบประเมินต้องให้ความสำคัญกับการกำหนดเกณฑ์การประเมิน วิธีการประเมิน เครื่องมือประเมินที่มีคุณภาพ และวิธีการให้เกรดที่สะท้อนผลการเรียนรู้ได้อย่างเหมาะสม มีการกำกับให้มีการประเมินตามสภาพจริง (authentic assessment) มีการใช้วิธีการประเมินที่หลากหลาย ให้ผลการประเมินที่สะท้อนความสามารถในการปฏิบัติงานในโลกแห่งความเป็นจริง (real world) และมีวิธีการให้ข้อมูลป้อนกลับ (feedback) ที่ทำให้นักศึกษาสามารถแก้ไขจุดอ่อนหรือเสริมจุดแข็งของตนเองได้ ให้ผลการประเมินที่สะท้อนระดับความสามารถที่แท้จริงของนักศึกษา สำหรับหลักสูตรระดับบัณฑิตศึกษา ต้องให้ความสำคัญกับการวางระบบประเมินวิทยานิพนธ์ การค้นคว้าอิสระที่มีคุณภาพด้วย

ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานในอย่างน้อยให้ครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

- การประเมินผลการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ
- การตรวจสอบการประเมินผลการเรียนรู้ของนักศึกษา
- การกำกับประเมินการจัดการเรียนการสอนและประเมินหลักสูตร (มคอ. 5 มคอ. 6 และ มคอ. 7)
- การประเมินวิทยานิพนธ์และการค้นคว้าอิสระในระดับบัณฑิตศึกษา

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่าอยู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมดที่สะท้อนสภาพจริงด้วยวิธีการหรือเครื่องมือประเมินที่เชื่อถือได้ ให้ข้อมูลที่ช่วยให้ผู้สอน และผู้เรียนมีแนวทางในการปรับปรุงพัฒนาการเรียนการสอนต่อไป

เกณฑ์การประเมิน

0	1	2	3	4	5
<ul style="list-style-type: none"> • ไม่มีระบบ • ไม่มีกลไก • ไม่มีแนวคิดในการกำกับติดตามและปรับปรุง • ไม่มีข้อมูลหลักฐาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • ไม่มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • ไม่มีกาปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการจากผลการประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม • มีแนวทางปฏิบัติที่ดี โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ ชี้ชัด และกรรมการผู้ตรวจประเมิน สามารถให้เหตุผลอธิบายการเป็นแนวปฏิบัติที่ดีได้ชัดเจน

ตัวบ่งชี้ที่ 5.4	ผลการดำเนินงานหลักสูตรตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ
ชนิดของตัวบ่งชี้	ผลลัพธ์
คำอธิบายตัวบ่งชี้	<p>ผลการดำเนินงานของหลักสูตร หมายถึง ร้อยละของผลการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้ การดำเนินงานตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาที่ปรากฏในหลักสูตร (มคอ. 2) หมวดที่ 7 ข้อ 7 ที่หลักสูตรแต่ละหลักสูตรดำเนินงานได้ในแต่ละปีการศึกษา อาจารย์ประจำหลักสูตรจะเป็นผู้รายงานผลการดำเนินงานประจำปีในแบบรายงานผลการดำเนินการของหลักสูตร (มคอ. 7)</p>
เกณฑ์การประเมิน	<p>มีการดำเนินงานน้อยกว่าร้อยละ 80 ของตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานที่ระบุไว้ในแต่ละปี มีค่าคะแนนเท่ากับ 0</p> <p>มีการดำเนินงานร้อยละ 80 ของตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานที่ระบุไว้ในแต่ละปี มีค่าคะแนนเท่ากับ 3.50</p> <p>มีการดำเนินงานร้อยละ 80.01-89.99 ของตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานที่ระบุไว้ในแต่ละปี มีค่าคะแนนเท่ากับ 4.00</p> <p>มีการดำเนินงานร้อยละ 90.00-94.99 ของตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานที่ระบุไว้ในแต่ละปี มีค่าคะแนนเท่ากับ 4.50</p> <p>มีการดำเนินงานร้อยละ 95.00-99.99 ของตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานที่ระบุไว้ในแต่ละปี มีค่าคะแนนเท่ากับ 4.75</p> <p>มีการดำเนินงานร้อยละ 100 ของตัวบ่งชี้ผลการดำเนินงานที่ระบุไว้ในแต่ละปี มีค่าคะแนนเท่ากับ 5</p>

องค์ประกอบที่ 6 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

ในการดำเนินการบริหารหลักสูตร จะต้องมียุทธศาสตร์ที่สำคัญอีกประการหนึ่งคือ สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ ซึ่งประกอบด้วย ความพร้อมทางกายภาพ ความพร้อมด้านอุปกรณ์ ความพร้อมด้านเทคโนโลยี ความพร้อมด้านการให้บริการ เช่น ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ ห้องทำวิจัย อุปกรณ์การเรียนการสอน ห้องสมุด การบริการเทคโนโลยีสารสนเทศ คอมพิวเตอร์ Wifi และอื่นๆ รวมทั้งการบำรุงรักษาที่ส่งเสริมสนับสนุนให้นักศึกษาสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ประสิทธิผล ตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ที่กำหนดตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิระดับอุดมศึกษาแห่งชาติ โดยพิจารณาร่วมกับผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาและอาจารย์

องค์ประกอบด้านสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้จะพิจารณาได้จาก

ตัวบ่งชี้ที่ 6.1 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

ตัวบ่งชี้ที่ 6.1 สิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้ ความพร้อมของสิ่งสนับสนุนการเรียนการสอนมีหลายประการ ได้แก่ ความพร้อมทางกายภาพ เช่น ห้องเรียน ห้องปฏิบัติการ ที่พักของนักศึกษา ฯลฯ และความพร้อมของอุปกรณ์ เทคโนโลยี และสิ่งอำนวยความสะดวกหรือทรัพยากรที่เอื้อต่อการเรียนรู้ เช่น อุปกรณ์การเรียนการสอน ห้องสมุด หนังสือ ตำรา สิ่งพิมพ์ วารสาร ฐานข้อมูลเพื่อการสืบค้น แหล่งเรียนรู้ สื่ออิเล็กทรอนิกส์ ฯลฯ สิ่งสนับสนุนเหล่านี้ต้องมีปริมาณเพียงพอ และมีคุณภาพพร้อมใช้งาน ทันสมัยโดยพิจารณาการดำเนินการปรับปรุงพัฒนาจากผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาและอาจารย์ ในการรายงานการดำเนินงานตามตัวบ่งชี้นี้ ให้อธิบายกระบวนการหรือแสดงผลการดำเนินงานอย่างน้อยให้ครอบคลุมประเด็นต่อไปนี้

- ระบบการดำเนินงานของภาควิชา/คณะ/สถาบัน โดยมีส่วนร่วมของอาจารย์ประจำหลักสูตรเพื่อให้มีสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้
- จำนวนสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ที่เพียงพอและเหมาะสมต่อการจัดการเรียนการสอน
- กระบวนการปรับปรุงตามผลการประเมินความพึงพอใจของนักศึกษาและอาจารย์ต่อสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้

ในการประเมินเพื่อให้ทราบว่าอยู่ในระดับคะแนนใด ให้พิจารณาในภาพรวมของผลการดำเนินงานทั้งหมดที่สะท้อนการจัดเตรียมสิ่งสนับสนุนการเรียนรู้ที่จำเป็นต่อการเรียนการสอน และส่งผลให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

เกณฑ์การประเมิน

0	1	2	3	4	5
<ul style="list-style-type: none"> • ไม่มีระบบ • ไม่มีกลไก • ไม่มีแนวคิดในการกำกับติดตามและปรับปรุง • ไม่มีข้อมูลหลักฐาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • ไม่มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • ไม่มีกาปรับปรุง/พัฒนากระบวนการ 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการ • มีการปรับปรุง/พัฒนากระบวนการจากผลการประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม 	<ul style="list-style-type: none"> • มีระบบ มีกลไก • มีการนำระบบกลไกไปสู่การปฏิบัติ/ดำเนินงาน • มีการประเมินกระบวนการจากผลการประเมิน • มีผลจากการปรับปรุงเห็นชัดเจนเป็นรูปธรรม • มีแนวทางปฏิบัติที่ดี โดยมีหลักฐานเชิงประจักษ์ ชี้ชัด และกรรมการผู้ตรวจประเมิน สามารถให้เหตุผลอธิบายการเป็นแนวปฏิบัติที่ดีได้ชัดเจน

องค์ประกอบที่ 1 การผลิตบัณฑิต

พันธกิจที่สำคัญที่สุดของสถาบันอุดมศึกษา คือ การผลิตบัณฑิต หรือการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้ผู้เรียนมีความรู้ในวิชาการและวิชาชีพ มีคุณลักษณะตามหลักสูตรที่กำหนด การเรียนการสอนในยุคปัจจุบันใช้หลักการของการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังนั้นพันธกิจดังกล่าวจึงเกี่ยวข้องกับการบริหารจัดการหลักสูตรและการเรียนการสอน เริ่มตั้งแต่การกำหนดปัจจัยนำเข้าที่ได้มาตรฐานตามที่กำหนด ประกอบด้วย การมีอาจารย์ที่มีปริมาณและคุณภาพตามมาตรฐานหลักสูตร มีกระบวนการบริหารจัดการการเรียนการสอนที่อาศัยหลักการร่วมมือรวมพลังของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและภายนอกสถาบัน

ตัวบ่งชี้ จำนวน 6 ตัวบ่งชี้ คือ

ตัวบ่งชี้ที่ 1.1 ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม

ตัวบ่งชี้ที่ 1.2 อาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก

ตัวบ่งชี้ที่ 1.3 อาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ

ตัวบ่งชี้ที่ 1.4 จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่ากับจำนวนอาจารย์ประจำ

ตัวบ่งชี้ที่ 1.5 การบริการนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ตัวบ่งชี้ที่ 1.6 กิจกรรมนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ตัวบ่งชี้ที่ 1.1 ผลการบริหารจัดการหลักสูตรโดยรวม

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้ ผลการดำเนินการของทุกหลักสูตรในคณะ ซึ่งสามารถสะท้อนคุณภาพของบัณฑิต
ในหลักสูตรที่คณะรับผิดชอบ

เกณฑ์การประเมิน ค่าเฉลี่ยของคะแนนประเมินทุกหลักสูตรที่คณะรับผิดชอบ

สูตรการคำนวณ

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{ผลรวมของค่าคะแนนประเมินของทุกหลักสูตร}}{\text{จำนวนหลักสูตรทั้งหมดที่คณะรับผิดชอบ}}$$

หมายเหตุ : หลักสูตรที่ได้รับการรับรองโดยระบบอื่นๆ ตามที่คณะกรรมการประกันคุณภาพภายใน
ระดับอุดมศึกษาเห็นชอบ ไม่ต้องนำคะแนนการประเมินของหลักสูตรนั้นมาคำนวณในตัวบ่งชี้นี้ แต่ต้อง
รายงานผลการรับรอง ตามระบบนั้นๆ ในตัวบ่งชี้นี้ให้ครบถ้วน

ตัวบ่งชี้ที่ 1.2 อาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก

ชนิดของตัวบ่งชี้ ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้ การศึกษาระดับอุดมศึกษาถือเป็นการศึกษาระดับสูงสุดที่ต้องการบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ และความถนัดทางวิชาการ เพื่อปฏิบัติพันธกิจสำคัญของสถาบันในการผลิตบัณฑิต ศึกษาวิจัยเพื่อติดตามความก้าวหน้าทางวิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้ ดังนั้นคณะจึงควรมีอาจารย์ที่มีระดับคุณวุฒิทางการศึกษาที่ตรง หรือสัมพันธ์กับหลักสูตรที่เปิดสอนในสัดส่วนที่เหมาะสมกับพันธกิจ หรือจุดเน้นของหลักสูตร

เกณฑ์การประเมิน โดยการแปลงค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกเป็นคะแนนระหว่าง 0 – 5

1. เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ข และ ค2

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 40 ขึ้นไป

2. เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ค1 และ ง

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 80 ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

1. คำนวณค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก ตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำคณะทั้งหมด}} \times 100$$

2. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5

คะแนนที่ได้ =
$$\frac{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก}}{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่มีคุณวุฒิปริญญาเอกที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5}} \times 5$$

หมายเหตุ :

1. คุณวุฒิปริญญาเอกพิจารณาจากระดับคุณวุฒิที่ได้รับหรือเทียบเท่าตามหลักเกณฑ์การพิจารณาคุณวุฒิของกระทรวงศึกษาธิการ กรณีที่มีการปรับวุฒิการศึกษาให้มีหลักฐานการสำเร็จการศึกษาภายในรอบปีการศึกษานั้น ทั้งนี้ อาจใช้คุณวุฒิอื่นเทียบเท่าคุณวุฒิปริญญาเอกได้สำหรับกรณีที่บางสาขาวิชาชีพมีคุณวุฒิอื่นที่เหมาะสมกว่า และต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการอุดมศึกษา

2. การนับจำนวนอาจารย์ประจำ ให้นับตามปีการศึกษาและนับทั้งที่ปฏิบัติงานจริงและลาศึกษาต่อ ในกรณีที่มีอาจารย์บรรจุใหม่ให้คำนวณตามเกณฑ์อาจารย์ประจำที่ระบุในคำชี้แจงเกี่ยวกับการนับจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัย

ตัวบ่งชี้ที่ 1.3 อาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ

ชนิดของตัวบ่งชี้ บัณฑิตนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้ สถาบันอุดมศึกษาถือเป็นขุมปัญญาของประเทศ และมีความรับผิดชอบที่จะต้องส่งเสริมให้อาจารย์ในสถาบันทำการศึกษาวิจัยเพื่อแสวงหาและพัฒนาองค์ความรู้ในศาสตร์สาขาวิชาต่างๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อนำไปใช้ในการเรียนการสอน รวมทั้งการแก้ไขปัญหาและพัฒนาประเทศ การดำรงตำแหน่งทางวิชาการเป็นสิ่งสะท้อนการปฏิบัติงานดังกล่าวของอาจารย์ตามพันธกิจ

เกณฑ์การประเมิน โดยการแปลงค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ เป็นคะแนนระหว่าง 0 – 5

1. เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ข และ ค2

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์รวมกัน ที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 60 ขึ้นไป

2. เกณฑ์เฉพาะสถาบันกลุ่ม ค1 และ ง

ค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยศาสตราจารย์ รองศาสตราจารย์ และศาสตราจารย์รวมกัน ที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 80 ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

1. คำนวณค่าร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ ตามสูตร

$$\frac{\text{จำนวนอาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำคณะทั้งหมด}} \times 100$$

2. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการ}}{\text{ร้อยละของอาจารย์ประจำคณะที่ดำรงตำแหน่งทางวิชาการที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5}} \times 5$$

ตัวบ่งชี้ที่ 1.4 จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อจำนวนอาจารย์ประจำ

ชนิดของตัวบ่งชี้ บัณฑิตนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้ สถาบันอุดมศึกษาถือเป็นขุมปัญญาของประเทศ และมีความรับผิดชอบที่จะต้องส่งเสริมให้อาจารย์ในสถาบันทำการศึกษาวิจัยเพื่อแสวงหาและพัฒนาองค์ความรู้ในศาสตร์สาขาวิชาต่างๆ อย่างต่อเนื่อง เพื่อนำไปใช้ในการเรียนการสอน รวมทั้งการแก้ไขปัญหาและพัฒนาประเทศ การดำรงตำแหน่งทางวิชาการเป็นสิ่งสะท้อนการปฏิบัติงานดังกล่าวของอาจารย์ตามพันธกิจ

เกณฑ์การประเมิน กำหนดค่าความแตกต่างระหว่างจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาต่ออาจารย์ประจำกับเกณฑ์มาตรฐาน และนำมาเทียบกับค่าความต่างทั้งด้านสูงกว่าหรือต่ำกว่าที่กำหนดเป็นคะแนน 0 และ 5 คะแนน และใช้การเทียบบัญญัติไตรยางศ์ดังนี้
 ค่าความแตกต่างทั้งด้านสูงกว่าหรือต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐาน ไม่เกินร้อยละ 10 กำหนดเป็นคะแนน 5
 ค่าความแตกต่างทั้งด้านสูงกว่าหรือต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานตั้งแต่ร้อยละ 20 กำหนดเป็นคะแนน 0
 ค่าความแตกต่างทั้งด้านสูงกว่าหรือต่ำกว่าเกณฑ์มาตรฐานตั้งแต่ร้อยละ 10.01 และไม่เกินร้อยละ 20 ให้นำมาเทียบบัญญัติไตรยางศ์ตามสูตรเพื่อเป็นคะแนนของหลักสูตรนั้นๆ

สูตรการคำนวณจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่า

1. คำนวณค่าหน่วยกิตนักศึกษา (Student Credit Hours: SCH) ซึ่งก็คือผลรวมของผลคูณระหว่างจำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนกับจำนวนหน่วยกิตแต่ละรายวิชาที่เปิดสอนทุกรายวิชาตลอดปีการศึกษา รวบรวมหลังจากนักศึกษาลงทะเบียนแล้วเสร็จ (หมุดกำหนดเวลาการเพิ่ม – ถอน) โดยมีสูตรการคำนวณ ดังนี้

$$SCH = \sum n_i c_i$$

$$\text{เมื่อ } n_i = \text{จำนวนนักศึกษาที่ลงทะเบียนในวิชาที่ } i$$

$$c_i = \text{จำนวนหน่วยกิตของวิชาที่ } i$$

2. คำนวณค่า FTES โดยใช้สูตรคำนวณดังนี้

จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อปี (FTES) =

Student Credit Hours (SCH) ทั้งปี

จำนวนหน่วยกิตต่อปีการศึกษาตามเกณฑ์มาตรฐานการลงทะเบียนในระดับปริญญาชั้นๆ

การปรับจำนวนในระหว่างปริญญาตรีและบัณฑิตศึกษาให้มีการปรับค่าจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าในระดับบัณฑิตศึกษาให้เป็นระดับปริญญาตรี เพื่อนำมารวมคำนวณหาสัดส่วนจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาต่ออาจารย์ประจำ

นักศึกษาเต็มเวลาในหน่วยนับปริญญาตรี	
1. กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ	= FTES ระดับปริญญาตรี + FTES ระดับบัณฑิตศึกษา
2. กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์กายภาพ	= FTES ระดับปริญญาตรี + (2 X FTES ระดับบัณฑิตศึกษา)
3. กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์	= FTES ระดับปริญญาตรี + (1.8 X FTES ระดับบัณฑิตศึกษา)

สัดส่วนจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาต่ออาจารย์ประจำแยกตามกลุ่มสาขา

กลุ่มสาขา	สัดส่วนจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาต่ออาจารย์ประจำ
1. วิทยาศาสตร์สุขภาพ	8 : 1
2. วิทยาศาสตร์กายภาพ	20 : 1
3. วิศวกรรมศาสตร์	20 : 1
4. สถาปัตยกรรมศาสตร์และการผังเมือง	8 : 1
5. เกษตร ป่าไม้และประมง	20 : 1
6. บริหารธุรกิจ พาณิชยศาสตร์ บัญชี การจัดการ การท่องเที่ยว เศรษฐศาสตร์	25 : 1
7. นิติศาสตร์	50 : 1
8. ครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์	30 : 1
9. ศิลปกรรมศาสตร์ วจิตรศิลป์และประยุกต์ศิลป์	8 : 1
10. สังคมศาสตร์/มนุษยศาสตร์	25 : 1

สูตรการคำนวณ

1) คำนวณหาค่าความแตกต่างจากเกณฑ์มาตรฐานและนำมาคิดเป็นร้อยละ ตามสูตร

$$\frac{\text{สัดส่วนจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาต่อจำนวนอาจารย์ประจำที่เป็นจริง} - \text{สัดส่วนจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาต่อจำนวนอาจารย์ประจำตามเกณฑ์มาตรฐาน}}{\text{สัดส่วนจำนวนนักศึกษาเต็มเวลาต่อจำนวนอาจารย์ประจำตามเกณฑ์มาตรฐาน}} \times 100$$

2) แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5

2.1) ค่าร้อยละน้อยกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 10 คิดเป็น 5 คะแนน

2.2) ค่าร้อยละมากกว่าหรือเท่ากับร้อยละ 20 คิดเป็น 0 คะแนน

2.3) ค่าร้อยละมากกว่าร้อยละ 10 แต่น้อยกว่าร้อยละ 20 ให้นำมาคิดคะแนนดังนี้

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{(20 - \text{ค่าร้อยละที่คำนวณได้จากข้อ 1})}{10} \times 5$$

ตัวอย่างการคำนวณ

จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อปี (FTES) ต่อจำนวนอาจารย์ประจำ

ของหลักสูตรหนึ่งทางด้านสังคมศาสตร์/มนุษยศาสตร์ = 24

$$\text{ค่าความแตกต่างจากเกณฑ์มาตรฐาน} = \frac{24-25}{25} \times 100 = \text{ร้อยละ } -4 \text{ ได้คะแนน } 5 \text{ คะแนน}$$

จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อปี (FTES) ต่อจำนวนอาจารย์ประจำ

ของหลักสูตรหนึ่งทางด้านสังคมศาสตร์/มนุษยศาสตร์ = 32

$$\text{ค่าความแตกต่างจากเกณฑ์มาตรฐาน} = \frac{32-25}{25} \times 100 = \text{ร้อยละ } 28 \text{ ได้คะแนน } 0 \text{ คะแนน}$$

จำนวนนักศึกษาเต็มเวลาเทียบเท่าต่อปี (FTES) ต่อจำนวนอาจารย์ประจำ

ของหลักสูตรหนึ่งทางด้านสังคมศาสตร์/มนุษยศาสตร์ = 28

$$\text{ค่าความแตกต่างจากเกณฑ์มาตรฐาน} = \frac{28-25}{25} \times 100 = \text{ร้อยละ } 12$$

$$\text{แปลงค่าความแตกต่างเป็นคะแนน เท่ากับ } 20 - 12 = 8 \text{ ได้คะแนน} = \frac{8 \times 5}{10} = 4 \text{ คะแนน}$$

ตัวบ่งชี้ที่ 1.5 การบริหารนักศึกษาระดับปริญญาตรี

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้ คณะควรจัดบริการด้านต่างๆ ให้นักศึกษาและศิษย์เก่าในกิจกรรมที่เป็นประโยชน์ ให้นักศึกษา เพื่อการดำรงชีวิตอย่างมีความสุขและคุ้มค่าในระหว่างการใช้ชีวิตใน คณะ ตั้งแต่การให้คำปรึกษา ทั้งด้านวิชาการและการใช้ชีวิต จัดบริการข้อมูล หน่วยงานที่ให้บริการ เช่น ศูนย์ยืมการศึกษา แหล่งทุนการศึกษาต่อ การบริการ จัดหางาน แหล่งข้อมูลการฝึกประสบการณ์วิชาชีพ การเตรียมความพร้อมเพื่อการทำงานเมื่อสำเร็จการศึกษา ข้อมูลข่าวสารความเคลื่อนไหวในและนอกสถาบันที่ จำเป็นแก่นักศึกษาและศิษย์เก่า โดยการให้บริการทั้งหมดต้องให้ความสำคัญกับการบริการที่มีคุณภาพและเกิดประโยชน์แก่ผู้รับบริการอย่างแท้จริง

เกณฑ์มาตรฐาน

1. จัดบริการให้คำปรึกษาทางวิชาการ และการใช้ชีวิตแก่นักศึกษาในคณะ
2. มีการให้ข้อมูลของหน่วยงานที่ให้บริการ กิจกรรมพิเศษนอกหลักสูตร แหล่งงาน ที่เต็มเวลาและนอกเวลาแก่นักศึกษา
3. จัดกิจกรรมเตรียมความพร้อมเพื่อการทำงานเมื่อสำเร็จการศึกษาแก่นักศึกษา
4. ประเมินคุณภาพของการจัดกิจกรรมและการจัดบริการในข้อ 1-3 ทุกข้อไม่ต่ำกว่า 3.51 จากคะแนนเต็ม 5
5. นำผลการประเมินจากข้อ 4 มาปรับปรุงพัฒนาการให้บริการและการให้ข้อมูล เพื่อส่งผลให้ผลการประเมินสูงขึ้นหรือเป็นไปตามความคาดหวังของนักศึกษา
6. ให้ข้อมูลและความรู้ที่เป็นประโยชน์ในการประกอบอาชีพแก่ศิษย์เก่า

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3-4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ	มีการดำเนินการ 6 ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ 1.6 กิจกรรมนักศึกษาในระดับปริญญาตรี

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้ คณะส่งเสริมให้มีการจัดกิจกรรมนักศึกษาต่างๆ อย่างเหมาะสมและครบถ้วน กิจกรรมนักศึกษา หมายถึงกิจกรรมเสริมหลักสูตรที่ดำเนินการทั้งโดยคณะและโดยองค์กรนักศึกษา เป็นกิจกรรมที่ผู้เข้าร่วมจะมีโอกาสได้รับการพัฒนาสติปัญญา สังคม อารมณ์ ร่างกาย และคุณธรรมจริยธรรม โดยสอดคล้องกับคุณลักษณะบัณฑิตที่พึงประสงค์ ที่ประกอบด้วยมาตรฐานผลการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิแห่งชาติ 5 ประการ ได้แก่ (1) คุณธรรม จริยธรรม (2) ความรู้ (3) ทักษะทางปัญญา (4) ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ (5) ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ และคุณลักษณะของบัณฑิตที่พึงประสงค์ที่ คณะ สถาบัน และสภา/องค์กรวิชาชีพได้กำหนดเพิ่มเติม ตลอดจนสอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้บัณฑิต และนำหลัก PDSA / PDCA (Plan, Do, Study/Check, Act) ไปใช้ในชีวิตประจำวันเป็นการพัฒนาคุณภาพนักศึกษาอย่างยั่งยืน

เกณฑ์มาตรฐาน

1. จัดทำแผนการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษาในภาพรวมของคณะ โดยให้นักศึกษามีส่วนร่วมในการจัดทำแผนและการจัดกิจกรรม
2. ในแผนการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษา ให้ดำเนินกิจกรรมที่ส่งเสริมคุณลักษณะบัณฑิตตามมาตรฐานผลการเรียนรู้ตามกรอบมาตรฐานคุณวุฒิแห่งชาติ 5 ประการ ให้ครบถ้วน ประกอบด้วย
 - (1) คุณธรรม จริยธรรม
 - (2) ความรู้
 - (3) ทักษะทางปัญญา
 - (4) ทักษะความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลและความรับผิดชอบ
 - (5) ทักษะการวิเคราะห์เชิงตัวเลข การสื่อสารและการใช้เทคโนโลยีสารสนเทศ
3. จัดกิจกรรมให้ความรู้และทักษะการประกันคุณภาพแก่นักศึกษา
4. ทุกกิจกรรมที่ดำเนินการ มีการประเมินผลความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของกิจกรรมและนำผลการประเมินมาปรับปรุงการดำเนินงานครั้งต่อไป

5. ประเมินความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของแผนการจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษา
6. นำผลการประเมิน ไปปรับปรุงแผนหรือปรับปรุงการจัดกิจกรรมเพื่อพัฒนานักศึกษา

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3-4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ	มีการดำเนินการ 6 ข้อ

องค์ประกอบที่ 2 การวิจัย

สถาบันอุดมศึกษาแต่ละแห่งอาจมีจุดเน้นในเรื่องการวิจัยที่แตกต่างกันขึ้นกับสภาพแวดล้อมและความพร้อมของแต่ละสถาบัน อย่างไรก็ตาม ทุกสถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องมีพันธกิจนี้เป็นส่วนหนึ่งของพันธกิจสถาบัน ดังนั้น จึงต้องมีระบบและกลไกควบคุมให้สามารถดำเนินการในพันธกิจด้านนี้ได้อย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพตามจุดเน้นเฉพาะของแต่ละสถาบัน เพื่อให้ได้ผลงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่เกิดประโยชน์ การวิจัยจะประสบความสำเร็จและเกิดประโยชน์ จำเป็นต้องมีส่วนประกอบที่สำคัญ 3 ประการ คือ 1) สถาบันต้องมีแผนการวิจัย มีระบบและกลไกตลอดจนมีการสนับสนุนทรัพยากรให้สามารถดำเนินการได้ตามแผน 2) คณาจารย์มีส่วนร่วมในการวิจัยอย่างเข้มแข็ง โดยบูรณาการงานวิจัยกับการจัดการเรียนการสอน และพันธกิจด้านอื่นๆ ของสถาบัน และ 3) ผลงานวิจัยมีคุณภาพมีประโยชน์ สอนองยุทธศาสตร์ของชาติและมีการเผยแพร่อย่างกว้างขวาง

ตัวบ่งชี้ จำนวน 3 ตัวบ่งชี้ คือ

ตัวบ่งชี้ที่ 2.1 ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์

ตัวบ่งชี้ที่ 2.2 เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์

ตัวบ่งชี้ที่ 2.3 ผลงานวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย

ตัวบ่งชี้ที่ 2.1	ระบบและกลไกการบริหารและพัฒนางานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์
ชนิดของตัวบ่งชี้	กระบวนการ
คำอธิบายตัวบ่งชี้	<p>สถาบันอุดมศึกษาต้องมีการบริหารจัดการงานวิจัยและงานสร้างสรรค์ที่มีคุณภาพ โดยมีแนวทางการดำเนินงานที่เป็นระบบและมีกลไกส่งเสริมสนับสนุนครบถ้วน เพื่อให้สามารถดำเนินการได้ตามแผนที่กำหนดไว้ ทั้งการสนับสนุนด้านการจัดหาแหล่งทุนวิจัยและการจัดสรรทุนวิจัยจากงบประมาณของสถาบันให้กับบุคลากร ส่งเสริมพัฒนาสมรรถนะแก่อาจารย์และนักวิจัย การสนับสนุนทรัพยากรที่จำเป็น ซึ่งรวมถึงทรัพยากรบุคคล ทรัพยากรการเงิน เครื่องมืออุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องต่างๆ ตลอดจนจัดระบบสร้างขวัญและกำลังใจแก่นักวิจัยอย่างเหมาะสม ตลอดจนมีระบบและกลไกเพื่อช่วยในการคุ้มครองสิทธิของงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่นำไปใช้ประโยชน์</p>
เกณฑ์มาตรฐาน	<ol style="list-style-type: none"> 1. มีระบบสารสนเทศเพื่อการบริหารงานวิจัยที่สามารถนำไปใช้ประโยชน์ในการบริหารงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ 2. สนับสนุนพันธกิจด้านการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ในประเด็นต่อไปนี้ <ul style="list-style-type: none"> - ห้องปฏิบัติการหรือห้องปฏิบัติงานสร้างสรรค์ หรือหน่วยวิจัย หรือศูนย์เครื่องมือ หรือศูนย์ให้คำปรึกษาและสนับสนุนการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ - ห้องสมุดหรือแหล่งค้นคว้าข้อมูลสนับสนุนการวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ - สิ่งอำนวยความสะดวกหรือการรักษาความปลอดภัยในการวิจัยหรือการผลิตงานสร้างสรรค์ เช่น ระบบเทคโนโลยีสารสนเทศ ระบบรักษาความปลอดภัยในห้องปฏิบัติการ - กิจกรรมวิชาการที่ส่งเสริมงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ เช่น การจัดประชุมวิชาการ การจัดแสดงงานสร้างสรรค์ การจัดให้มีศาสตราจารย์อคันตุกะหรือศาสตราจารย์รับเชิญ (visiting professor) 3. จัดสรรงบประมาณ เพื่อเป็นทุนวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ 4. จัดสรรงบประมาณเพื่อสนับสนุนการเผยแพร่ผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ในการประชุมวิชาการหรือการตีพิมพ์ในวารสารระดับชาติหรือนานาชาติ

5. มีการพัฒนาสมรรถนะอาจารย์และนักวิจัย มีการสร้างขวัญและกำลังใจตลอดจน
ยกย่องอาจารย์และนักวิจัยที่มีผลงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ดีเด่น
6. มีระบบและกลไกเพื่อช่วยในการคุ้มครองสิทธิของงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่
นำไปใช้ประโยชน์และดำเนินการตามระบบที่กำหนด

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3-4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ	มีการดำเนินการ 6 ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ 2.2 เงินสนับสนุนงานวิจัยและงานสร้างสรรค์

ชนิดของตัวบ่งชี้ ปัจจัยนำเข้า

คำอธิบายตัวบ่งชี้ ปัจจัยสำคัญที่ส่งเสริมสนับสนุนให้เกิดการผลิตงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ในสถาบันอุดมศึกษา คือ เงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ ดังนั้นสถาบันอุดมศึกษาจึงต้องจัดสรรเงินจากภายในสถาบันและที่ได้รับจากภายนอกสถาบันเพื่อสนับสนุนการทาวิจัยหรืองานสร้างสรรค์อย่างมีประสิทธิภาพตามสภาพแวดล้อมและจุดเน้นของสถาบัน

นอกจากนั้นเงินทุนวิจัยหรืองานสร้างสรรค์ที่คณะได้รับจากแหล่งทุนภายนอกสถาบันยังเป็นตัวบ่งชี้ที่สำคัญ ที่แสดงถึงศักยภาพด้านการวิจัยของคณะ โดยเฉพาะคณะที่อยู่ในกลุ่มที่เน้นการวิจัย

เกณฑ์การประเมิน โดยการแปลงจำนวนเงินต่อจำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยประจำเป็นคะแนนระหว่าง 0 – 5

1. เกณฑ์เฉพาะคณะกลุ่ม ข และ ค2 จำแนกเป็น 3 กลุ่มสาขาวิชา

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = 60,000 บาทขึ้นไปต่อคน

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ

จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = 50,000 บาทขึ้นไปต่อคน

กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = 25,000 บาทขึ้นไปต่อคน

2. เกณฑ์เฉพาะคณะกลุ่ม ค1 และ ง จำแนกเป็น 3 กลุ่มสาขาวิชา

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = 220,000 บาทขึ้นไปต่อคน

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ

จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอก
สถาบันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = 180,000 บาทขึ้นไปต่อคน

กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอก
สถาบันที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = 100,000 บาทขึ้นไปต่อคน

สูตรการคำนวณ

1. คำนวณจำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยหรืองานสร้างสรรค์จากภายในและภายนอกสถาบันต่อจำนวน
อาจารย์ประจำและนักวิจัย

$$\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัย} = \frac{\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยฯ จากภายในและภายนอก}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัย}}$$

2. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5

$$\text{คะแนนที่ได้} = \frac{\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยฯ จากภายในและภายนอก}}{\text{จำนวนเงินสนับสนุนงานวิจัยฯ ที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5}} \times 5$$

สรุปคะแนนที่ได้ในระดับคณะ

คะแนนที่ได้ในระดับคณะ = ค่าเฉลี่ยของคะแนนที่ได้ของทุกกลุ่มสาขาวิชาในคณะ

หมายเหตุ

1. จำนวนอาจารย์และนักวิจัยให้นับตามปีการศึกษา และนับเฉพาะที่ปฏิบัติงานจริงไม่นับรวมผู้ลาศึกษาต่อ
2. ให้นับจำนวนเงินที่มีการลงนามในสัญญารับทุนในปีการศึกษาหรือปีงบประมาณหรือปีปฏิทินนั้นๆ ไม่ใช่จำนวนเงินที่เบิกจ่ายจริง
3. กรณีที่มีหลักฐานการแบ่งสัดส่วนเงินสนับสนุนงานวิจัย ซึ่งอาจเป็นหลักฐานจากแหล่งทุนหรือหลักฐานจากการตกลงร่วมกันของสถาบันที่ร่วมโครงการ ให้แบ่งสัดส่วนเงินตามหลักฐานที่ปรากฏ กรณีที่ไม่มีหลักฐาน ให้แบ่งเงินตามสัดส่วนผู้ร่วมวิจัยของแต่ละคณะ

4. การนับจำนวนเงินสนับสนุนโครงการวิจัย สามารถนับเงินโครงการวิจัยสถาบันที่ได้ลงนามในสัญญาเงินทุนโดยอาจารย์ประจำหรือนักวิจัย แต่ไม่สามารถนับเงินโครงการวิจัยสถาบันที่บุคลากรสายสนับสนุนที่ไม่ใช่นักวิจัยเป็นผู้ดำเนินการ

ตัวบ่งชี้ที่ 2.3 ผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย

ชนิดของตัวบ่งชี้ ผลลัพธ์

คำอธิบายตัวบ่งชี้ ผลงานทางวิชาการเป็นข้อมูลที่สำคัญในการแสดงให้เห็นว่าอาจารย์ประจำและนักวิจัยได้สร้างสรรค์ชิ้นเพื่อแสดงให้เห็นถึงความก้าวหน้าทางวิชาการและการพัฒนาองค์ความรู้อย่างต่อเนื่อง เป็นผลงานที่มีคุณค่าสมควรส่งเสริมให้มีการเผยแพร่และนำไปใช้ประโยชน์ทั้งเชิงวิชาการและการแข่งขันของประเทศ ผลงานทางวิชาการอยู่ในรูปของบทความวิจัยหรือบทความทางวิชาการที่ตีพิมพ์ในวารสาร สืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ หรือระดับนานาชาติ ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI หรือ Scopus หรือตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วย หลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. 2556 ผลงานได้รับการจดอนุสิทธิบัตรหรือสิทธิบัตร หรือเป็นผลงานทางวิชาการรับใช้สังคมที่ผ่านการประเมินตำแหน่งทางวิชาการแล้วผลงานวิจัยที่หน่วยงานหรือองค์กรระดับชาติว่าจ้างให้ดำเนินการ ตำราหรือหนังสือที่ใช้ในการขอผลงานทางวิชาการและผ่านการพิจารณาตามเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการแล้ว โดยมีวิธีการคิดดังนี้

เกณฑ์การประเมิน โดยการแปลงค่าร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยเป็นคะแนนระหว่าง 0 – 5 เกณฑ์แบ่งกลุ่มตามสาขาวิชาดังนี้

1. เกณฑ์เฉพาะคณะกลุ่ม ข และ ก2

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 30 ขึ้นไป

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ

ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 30 ขึ้นไป

กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 20 ขึ้นไป

2. เกณฑ์เฉพาะคณะกลุ่ม ค1 และ ง

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี

ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและ
นักวิจัยที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 60 ขึ้นไป

กลุ่มสาขาวิชาวิทยาศาสตร์สุขภาพ

ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและ
นักวิจัยที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 60 ขึ้นไป

กลุ่มสาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์

ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและ
นักวิจัยที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5 = ร้อยละ 40 ขึ้นไป

สูตรการคำนวณ

1. คำนวณร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัยตามสูตร

$$\frac{\text{ผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของอาจารย์ประจำและนักวิจัย}}{\text{จำนวนอาจารย์ประจำและนักวิจัยทั้งหมด}} \times 100$$

2. แปลงค่าร้อยละที่คำนวณได้ในข้อ 1 เทียบกับคะแนนเต็ม 5

คะแนนที่ได้ =

$$\frac{\text{ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของ
อาจารย์ประจำและนักวิจัย}}{\text{ร้อยละของผลรวมถ่วงน้ำหนักของผลงานทางวิชาการของ
อาจารย์ประจำและนักวิจัยที่กำหนดให้เป็นคะแนนเต็ม 5}} \times 5$$

กำหนดระดับคุณภาพผลงานทางวิชาการ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
0.20	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับชาติ
0.40	- บทความวิจัยหรือบทความวิชาการฉบับสมบูรณ์ที่ตีพิมพ์ในรายงานสืบเนื่องจากการประชุมวิชาการระดับนานาชาติ หรือในวารสารทางวิชาการระดับชาติที่ไม่อยู่ใน

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
	<p>ฐานข้อมูลตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วยหลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. 2556 แต่สถาบันนำเสนอสภาสถาบันอนุมัติและจัดทำเป็นประกาศให้ทราบเป็นการทั่วไป และแจ้งให้ ก.พ.อ./กกอ. ทราบภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ออกประกาศ</p> <ul style="list-style-type: none"> - ผลงานที่ได้รับการจดอนุสิทธิบัตร
0.60	<ul style="list-style-type: none"> - บทความวิจัยหรือบทความวิชาการที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ 2
0.80	<ul style="list-style-type: none"> - บทความวิจัยหรือบทความวิชาการที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ไม่อยู่ในฐานข้อมูลตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วยหลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการสำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. 2556 แต่สถาบันนำเสนอสภาสถาบันอนุมัติและจัดทำเป็นประกาศให้ทราบเป็นการทั่วไป และแจ้งให้ ก.พ.อ./กกอ. ทราบภายใน 30 วัน นับแต่วันที่ออกประกาศ (ซึ่งไม่อยู่ใน Beall's list) หรือตีพิมพ์ในวารสารวิชาการ ที่ปรากฏในฐานข้อมูล TCI กลุ่มที่ 1
1.00	<ul style="list-style-type: none"> - บทความวิจัยหรือบทความวิชาการที่ตีพิมพ์ในวารสารวิชาการระดับนานาชาติที่ปรากฏในฐานข้อมูลระดับนานาชาติตามประกาศ ก.พ.อ. หรือระเบียบคณะกรรมการการอุดมศึกษาว่าด้วย หลักเกณฑ์การพิจารณาวารสารทางวิชาการ สำหรับการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ พ.ศ. 2556 - ผลงานที่ได้รับการจดสิทธิบัตร - ผลงานวิชาการรับใช้สังคมที่ได้รับการประเมินผ่านเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการแล้ว - ผลงานวิจัยที่หน่วยงานหรือองค์กรระดับชาติว่าจ้างให้ดำเนินการ - ผลงานค้นพบพันธุ์พืช พันธุ์สัตว์ ที่ค้นพบใหม่และได้รับการจดทะเบียน - ตำราหรือหนังสือหรืองานแปลที่ได้รับการประเมินผ่านเกณฑ์การขอตำแหน่งทางวิชาการแล้ว - ตำราหรือหนังสือหรืองานแปลที่ผ่านการพิจารณาตามหลักเกณฑ์การประเมินตำแหน่งทางวิชาการ แต่ไม่ได้นำมาขอรับการประเมินตำแหน่งทางวิชาการ

การส่งบทความเพื่อพิจารณาคัดเลือกให้นำเสนอในการประชุมวิชาการต้องส่งเป็นฉบับสมบูรณ์ (Full Paper) และเมื่อได้รับการตอบรับและตีพิมพ์แล้ว การตีพิมพ์ต้องตีพิมพ์เป็นฉบับสมบูรณ์ ซึ่งสามารถอยู่ในรูปแบบเอกสาร หรือสื่ออิเล็กทรอนิกส์ได้

กำหนดระดับคุณภาพงานสร้างสรรค์ ดังนี้

ค่าน้ำหนัก	ระดับคุณภาพ
0.20	งานสร้างสรรค์ที่มีการเผยแพร่สู่สาธารณะในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง หรือ ผ่านสื่ออิเล็กทรอนิกส์ online
0.40	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับสถาบัน
0.60	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับชาติ
0.80	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับความร่วมมือระหว่างประเทศ
1.00	งานสร้างสรรค์ที่ได้รับการเผยแพร่ในระดับภูมิภาคอาเซียน/นานาชาติ

ผลงานสร้างสรรค์ทุกชิ้นต้องผ่านการพิจารณาจากคณะกรรมการที่มีองค์ประกอบไม่น้อยกว่า 3 คน โดยมีบุคคลภายนอกสถาบันร่วมพิจารณาด้วย

องค์ประกอบที่ 3 การบริการวิชาการ

การบริการทางวิชาการแก่สังคมเป็นหนึ่งในภารกิจหลักของสถาบันอุดมศึกษา สถาบันพึงให้บริการทางวิชาการแก่ชุมชน สังคม และประเทศชาติ ในรูปแบบต่างๆ ตามความถนัดและในด้านที่สถาบันมีความเชี่ยวชาญ การให้บริการทางวิชาการอาจให้เปล่าโดยไม่คิดค่าใช้จ่ายหรืออาจคิดค่าใช้จ่ายตามความเหมาะสม โดยให้บริการทั้งหน่วยงานภาครัฐและเอกชน หน่วยงานอิสระ หน่วยงานสาธารณะ ชุมชน และสังคมโดยกว้าง รูปแบบการให้บริการทางวิชาการมีความหลากหลาย เช่น การอนุญาตให้ใช้ประโยชน์ทรัพยากรของสถาบัน เป็นแหล่งอ้างอิงทางวิชาการ ให้คำปรึกษา ให้การอบรม จัดประชุมหรือสัมมนาวิชาการ ทำงานวิจัยเพื่อตอบคำถามต่างๆ หรือเพื่อชี้แนะสังคม การให้บริการทางวิชาการนอกจากเป็นการทำประโยชน์ให้สังคมแล้ว สถาบันยังได้รับประโยชน์ในด้านต่างๆ คือ เพิ่มพูนความรู้และประสบการณ์ของอาจารย์อันจะนำมาสู่การพัฒนาหลักสูตร มีการบูรณาการเพื่อใช้ประโยชน์ทางด้านการจัดการเรียนการสอนและการวิจัย พัฒนาตำแหน่งทางวิชาการของอาจารย์ สร้างเครือข่ายกับหน่วยงานต่างๆ ซึ่งเป็นแหล่งงานของนักศึกษาและเป็นการสร้างรายได้ของสถาบันจากการให้บริการทางวิชาการด้วย

ตัวบ่งชี้ จำนวน 1 ตัวบ่งชี้ คือ
ตัวบ่งชี้ที่ 3.1 การบริการวิชาการแก่สังคม

ตัวบ่งชี้ที่ 3.1 การบริการวิชาการแก่สังคม

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้ การบริการวิชาการเป็นภารกิจหลักอีกอย่างหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา คณะควรคำนึงถึงกระบวนการในการให้บริการวิชาการแก่สังคม โดยศึกษาความต้องการของกลุ่มเป้าหมายนำมาจัดทำแผนบริการวิชาการประจำปี ทั้งการบริการวิชาการที่ทำให้เกิดรายได้และการบริการวิชาการที่คณะจัดทำเพื่อสร้างประโยชน์แก่ชุมชน โดยมีการประเมินความสำเร็จของการบริการวิชาการ และนำมาจัดทำเป็นแผนเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนแก่นักศึกษาให้มีประสบการณ์จากสภาพจริงและนำมาใช้ประโยชน์จนเกิดผลลัพธ์ที่สร้างความพึงพอใจต่อชุมชนและสังคมอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

- เกณฑ์มาตรฐาน**
1. จัดทำแผนการบริการวิชาการประจำปีที่สอดคล้องกับความต้องการของสังคม และกำหนดตัวบ่งชี้วัดความสำเร็จในระดับแผนและโครงการบริการวิชาการแก่สังคมและเสนอกรรมการประจำคณะเพื่อพิจารณาอนุมัติ
 2. โครงการบริการวิชาการแก่สังคมตามแผน มีการจัดทำแผนการใช้ประโยชน์จากการบริการวิชาการเพื่อให้เกิดผลต่อการพัฒนานักศึกษา ชุมชน หรือสังคม
 3. โครงการบริการวิชาการแก่สังคมในข้อ 1 อย่างน้อยต้องมีโครงการที่บริการแบบให้เปล่า
 4. ประเมินความสำเร็จตามตัวบ่งชี้ของแผนและโครงการบริการวิชาการแก่สังคมในข้อ 1 และนำเสนอกรรมการประจำคณะ เพื่อพิจารณา
 5. นำผลการประเมินตามข้อ 4 มาปรับปรุงแผนหรือพัฒนาการให้บริการวิชาการสังคม
 6. คณะมีส่วนร่วมในการบริการวิชาการแก่สังคมในระดับสถาบัน

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3-4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ	มีการดำเนินการ 6 ข้อ

องค์ประกอบที่ 4 การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

การทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมถือเป็นพันธกิจสำคัญประการหนึ่งของสถาบันอุดมศึกษา ดังนั้น สถาบันอุดมศึกษาจึงต้องมีระบบและกลไกการดำเนินงานด้านนี้ให้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพและคุณภาพ โดยอาจมีจุดเน้นเฉพาะที่แตกต่างกันตามปรัชญา และธรรมชาติของแต่ละสถาบัน และมีการบูรณาการเข้ากับพันธกิจอื่นๆ โดยเฉพาะการผลิตบัณฑิต รวมทั้งมีการจัดกิจกรรมที่ฟื้นฟู อนุรักษ์ สืบสาน พัฒนา เผยแพร่ศิลปะและวัฒนธรรม สร้างสรรค์ ส่งเสริมภูมิปัญญาท้องถิ่นให้เป็นรากฐานการพัฒนาองค์ความรู้ที่สืบขึ้น

ตัวบ่งชี้ จำนวน 1 ตัวบ่งชี้ คือ

ตัวบ่งชี้ที่ 4.1 ระบบและกลไกการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม

ตัวบ่งชี้ที่ 4.1 ระบบและกลไกการทำงานบูรณาการศิลปะและวัฒนธรรม

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้ สถาบันอุดมศึกษาต้องมีนโยบาย แผนงาน โครงสร้าง และการบริหารจัดการงานทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมทั้งการอนุรักษ์ ฟื้นฟู สืบสาน เผยแพร่วัฒนธรรมไทย ภูมิปัญญาท้องถิ่นตามจุดเน้นของสถาบันอย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผล

- เกณฑ์มาตรฐาน
1. กำหนดผู้รับผิดชอบในการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
 2. จัดทำแผนด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม และกำหนดตัวบ่งชี้วัดความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของแผน รวมทั้งจัดสรรงบประมาณเพื่อให้สามารถดำเนินการได้ตามแผน
 3. กำกับติดตามให้มีการดำเนินงานตามแผนด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
 4. ประเมินความสำเร็จตามตัวบ่งชี้ที่วัดความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ของแผนด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
 5. นำผลการประเมินไปปรับปรุงแผนหรือกิจกรรมด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม
 6. เผยแพร่กิจกรรมหรือการบริการด้านทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมต่อสาธารณชน
 7. กำหนดหรือสร้างมาตรฐานด้านศิลปะและวัฒนธรรมซึ่งเป็นที่ยอมรับในระดับชาติ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3-4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ	มีการดำเนินการ 6-7 ข้อ

องค์ประกอบที่ 5 การบริหารจัดการ

สถาบันอุดมศึกษาต้องให้ความสำคัญกับการบริหารจัดการ โดยมีสภามหาวิทยาลัยทำหน้าที่ในการกำกับดูแลการทำงานของสถาบันให้มีประสิทธิภาพ สถาบันอุดมศึกษาจะต้องบริหารจัดการด้านต่างๆ ให้มีคุณภาพ เช่น ทรัพยากรบุคคล ระบบฐานข้อมูล การบริหารความเสี่ยง การบริหาร การเปลี่ยนแปลง การบริหารทรัพยากรทั้งหมด ฯลฯ เพื่อสัมฤทธิ์ผลตามเป้าหมายที่กำหนดไว้ โดยใช้หลักธรรมาภิบาล (Good Governance)

ตัวบ่งชี้ จำนวน 2 ตัวบ่งชี้ คือ

ตัวบ่งชี้ที่ 5.1 การบริหารของคณะเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบัน และเอกลักษณ์ของคณะ

ตัวบ่งชี้ที่ 5.2 ระบบกกำกับการประกันคุณภาพหลักสูตร

ตัวบ่งชี้ที่ 5.1	การบริหารของคณะเพื่อการกำกับติดตามผลลัพธ์ตามพันธกิจ กลุ่มสถาบัน และเอกลักษณ์ของคณะ
ชนิดของตัวบ่งชี้	กระบวนการ
คำอธิบายตัวบ่งชี้	สถาบันอุดมศึกษามีพันธกิจหลัก คือ การเรียนการสอน การวิจัย การบริการทางวิชาการแก่สังคม และการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรม ในการดำเนินพันธกิจหลัก สถาบันอุดมศึกษาจำเป็นต้องดำเนินงานผ่านคณะ ดังนั้น คณะต้องมีการพัฒนาแผนเพื่อกำหนดทิศทางการพัฒนาและการดำเนินงานของคณะให้สอดคล้องกับเป้าหมายและกลุ่มสถาบันตลอดจนมีการบริหารทั้งด้านบุคลากร การเงิน ความเสี่ยงและการประกันคุณภาพการศึกษา เพื่อสนับสนุนการดำเนินงานตามพันธกิจหลักให้บรรลุตามเป้าหมายที่กำหนดไว้
เกณฑ์มาตรฐาน	<ol style="list-style-type: none"> 1. พัฒนาแผนกลยุทธ์จากผลการวิเคราะห์ SWOT โดยเชื่อมโยงกับวิสัยทัศน์ของคณะและสอดคล้องกับวิสัยทัศน์ของคณะ สถาบัน รวมทั้งสอดคล้องกับกลุ่มสถาบันและเอกลักษณ์ของคณะ และพัฒนาไปสู่แผนกลยุทธ์ทางการเงินและแผนปฏิบัติการประจำปีตามกรอบเวลาเพื่อให้บรรลุผลตามตัวบ่งชี้ และเป้าหมายของแผนกลยุทธ์และเสนอผู้บริหารระดับสถาบันเพื่อพิจารณาอนุมัติ 2. ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลทางการเงินที่ประกอบไปด้วยต้นทุนต่อหน่วยในแต่ละหลักสูตร สัดส่วนค่าใช้จ่ายเพื่อพัฒนานักศึกษา อาจารย์ บุคลากร การจัดการเรียนการสอน อย่างต่อเนื่อง เพื่อวิเคราะห์ความคุ้มค่าของการบริหารหลักสูตร ประสิทธิภาพ ประสิทธิผลในการผลิตบัณฑิต และโอกาสในการแข่งขัน 3. ดำเนินงานตามแผนบริหารความเสี่ยง ที่เป็นผลจากการวิเคราะห์และระบุปัจจัยเสี่ยงที่เกิดจากปัจจัยภายนอก หรือปัจจัยที่ไม่สามารถควบคุมได้ที่ส่งผลกระทบต่อดำเนินงานตามพันธกิจของคณะ และให้ระดับความเสี่ยงลดลงจากเดิม 4. บริหารงานด้วยหลักธรรมาภิบาลอย่างครบถ้วนทั้ง 10 ประการที่อธิบายการดำเนินงานอย่างชัดเจน 5. ค้นหาแนวปฏิบัติที่ดีจากความรู้ทั้งที่มีอยู่ในตัวบุคคล ทักษะของผู้มีประสบการณ์ตรง และแหล่งเรียนรู้อื่นๆ ตามประเด็นความรู้ อย่างน้อยครอบคลุมพันธกิจด้าน

การผลิตบัณฑิตและด้านการวิจัยจัดเก็บอย่างเป็นระบบโดยเผยแพร่ออกมาเป็น
ลายลักษณ์อักษรและนำมาปรับใช้ในการปฏิบัติงานจริง

6. การกำกับติดตามผลการดำเนินงานตามแผนการบริหารและแผนพัฒนาบุคลากร
สายวิชาการและสายสนับสนุน
7. ดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพการศึกษาภายในตามระบบและกลไกที่
เหมาะสมและสอดคล้องกับพันธกิจและพัฒนาการของคณะที่ได้ปรับให้การ
ดำเนินงานด้านการประกันคุณภาพเป็นส่วนหนึ่งของการบริหารงานคณะ
ตามปกติที่ประกอบด้วย การควบคุมคุณภาพ การตรวจสอบคุณภาพ และการ
ประเมินคุณภาพ

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3-4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5-6 ข้อ	มีการดำเนินการ 7 ข้อ

ตัวบ่งชี้ที่ 5.2 ระบบกำกับการณ์ประกันคุณภาพหลักสูตร

ชนิดของตัวบ่งชี้ กระบวนการ

คำอธิบายตัวบ่งชี้ บทบาทหน้าที่ของคณะในการกำกับการณ์ประกันคุณภาพการศึกษาระดับหลักสูตร มีการดำเนินการตั้งแต่การควบคุมคุณภาพ การติดตามตรวจสอบคุณภาพ และการพัฒนาคุณภาพ การพัฒนาตัวบ่งชี้และเกณฑ์การประเมินจะมุ่งไปที่ระบบการประกันคุณภาพการศึกษามากกว่าการประเมินคุณภาพ เพื่อให้สามารถส่งเสริมสนับสนุน กำกับติดตาม การดำเนินงานให้เป็นไปตามที่กำหนด สะท้อนการจัดการศึกษาอย่างมีคุณภาพ

- เกณฑ์มาตรฐาน**
1. มีระบบและกลไกในการกำกับการณ์ประกันคุณภาพหลักสูตรให้เป็นไปตามองค์ประกอบการประกันคุณภาพหลักสูตร
 2. มีคณะกรรมการกำกับ ติดตามการดำเนินงานให้เป็นไปตามระบบที่กำหนดในข้อ 1 และรายงานผลการติดตามให้กรรมการประจำคณะเพื่อพิจารณาทุกภาคการศึกษา
 3. มีการจัดสรรทรัพยากรเพื่อสนับสนุนการดำเนินงานของหลักสูตรให้เกิดผลตาม
 4. มีการประเมินคุณภาพหลักสูตรตามกำหนดเวลาทุกหลักสูตร และรายงานผลการประเมินให้กรรมการประจำคณะเพื่อพิจารณา
 5. นำผลการประเมินและข้อเสนอแนะจากกรรมการประจำคณะมาปรับปรุงหลักสูตรให้มีคุณภาพดีขึ้นอย่างต่อเนื่อง
 6. มีผลการประเมินคุณภาพทุกหลักสูตรผ่านองค์ประกอบที่ 1 การกำกับมาตรฐาน

เกณฑ์การประเมิน

คะแนน 1	คะแนน 2	คะแนน 3	คะแนน 4	คะแนน 5
มีการดำเนินการ 1 ข้อ	มีการดำเนินการ 2 ข้อ	มีการดำเนินการ 3-4 ข้อ	มีการดำเนินการ 5 ข้อ	มีการดำเนินการ 6 ข้อ